

ELAZIĞ

KÜLTÜR ve TANITMA VAKFI DERGİSİ

Yıl: 28 Sayı:46 Ocak 2017

**Çayda Çıra Parkı
Çankaya - ANKARA**

ELAZİĞ

KÜLTÜR ve TANITMA VAKFI DERGİSİ

KÜNYE

İmtiyaz sahibi

Elazığ Kültür ve Tanıtma Vakfı adına
Mehmet ÇAĞLAR

Yayın Yönetmeni ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Murat Katiboğlu

Genel Koordinatör

Mustafa Fethi GÜRBÜZ

Yayın Kurulu

Cahide (Dalokay) ÖZDEMİR
Prof. Kerim SUNGUROĞLU
Şemsettin ÜNLÜ
Sevim (Anagür) KOYUNOĞLU
Mustafa TURAN
Cahit KOÇ
Prof. Kemal ÖZMEN

İdari Müdür

Güçmen MEMİŞOĞLU

Yönetim Yeri ve Adresi

Sokullu Mehmet Paşa Cad. Ece Sk.
No: 15/3 Dikmen ANKARA
Tel: 0312 480 28 80
Fax: 0312 480 38 08
e-mail: info@elazigvakfi.org.tr

Tasarım

baskenttasarım

Nenehatun Cad. No:81/4 GOP
Çankaya - ANKARA
Tel : 0312 436 42 69
Faks : 0312 436 42 64
mail : bilgi@baskenttasarim.com
www.baskenttasarim.com.tr

Baskı

Ankara Ofset

Büyük Sanayi 1. Cadde
Necatibey İş Hanı Alt Kat No: 93/43-44
İskitler - Ankara
Tel : 0.312 384 50 63

Yayın Tarihi : Temmuz 2016
Yayın Türü : Yerel Süreli
Yayın Aralığı : 6 ay
Yayın Dili : Türkçe

Bu dergi basın-meslek ilkelerine uymaya söz vermiştir. Dergideki yazılarda ifade edilen görüş ve fikirler yazarlarına aittir. Yazıların bilimsel, dil ve imla sorumlulukları yine yazarların kendilerini bağlar. Bunlar Elazığ Kültür ve Tanıtma Vakfı dergisinin düşünce politikasını yansıtan metinler olarak mütalâa edilmemelidir.

İÇİNDEKİLER

Mehmet ÇAĞLAR / Ankara'da Çayda Çıra Parkı	1
Şemsettin ÜNLÜ / Sönmez Olanı	4
Prof. Dr. Kemal ÖZMEN / Harput'u Unesco Dünya Mirası Statüsünde Görmek	6
Prof. Dr. İlhami KIZIROĞLU / Taşı Canlandıran Yontu Sanatçısı Fahri Hemşehrimiz Metin Yurdanur	8
Sevim (Anagür) KOYUNOĞLU / Nimri'de Yeniden Hayat	10
Dr. M. Naci ONUR / Harput'un Kaderi Ne Zaman Değişecek ?	12
M. Şener BULUT/ Şehit İlhanlar	14
Öner DEMİREL / Dereden Tepeden	27
Vedat KENT / Bir Eğitim Neferi, Bir Memleket Sevdalısı İbrahim Taşel	30
Aslan ÜNLÜ / MOLLAKÖY ANISI	33
Doğan SEVER / Elazığ'ın Efsaneleşen Bir Sanatçısı; Mehmet Şerif Çeçen	35
Necati KANTER / Fethiye Sultan	37
Sezayi ÇAM /Ankara Maden Derneği'nin Anıtkabir Ziyareti	39
Cahit KOÇ / Elazığ'dan Ankara'ya Gönderilen Vatan Toprağı	40
Cahit KOÇ / Elazığ'dan Ankara'ya Gönderilen Vatan Toprağı	42
Ahmet PİRİNÇCİ / Elazığ İl Halk Kütüphanesi	44
M.GÜNAY KARATAŞ / Güzel Elazığ'ın Güzel İnsanları	46
R. Mithat YILMAZ / PAŞA - GÖÇTÜ	47
Hadi ÖNAL /Gırnatasını Açlatan Adam Mehmet Şerif Çeçen(Çaça)	49
Cahit KOÇ /H Arput Müziğinin Günümüzdeki Ustalarından Biri Hasan Öztürk	50
Muhammet Yalçın AZIZOĞLU / Şiir	53
R. Mithat YILMAZ/ Gakgoma Diyem	55
Burs Veren Yardımsever Hemşehrilerimiz	56
Kaybettiklerimiz	57

ANKARA' DA ÇAYDA ÇIRA PARKI

Mehmet ÇAĞLAR
Yönetim Kurulu Başkanı

Vakfımızla Çankaya Belediyesinin oluşturduğu birliktelik sonucu Ankara Mürsel Uluç Mahallesi 1000. Sokakta yapımı gerçekleştirilen “Çayda Çıra Parkı” 28.Kasım.2016 Pazartesi günü açıldı. Çok sayıda katılım ile açılışı yapılan parkın açılış töreni Fırat kanalı aracılığı ile Elazığ'a canlı olarak yayınlandı.

Öncelikle, Vakfımızla Çankaya Belediyesi'nin uzun bir süredir yürüttüğü bu projede oluşturulan birliktelikten dolayı mutlu olduğumuzu belirtmek istiyorum. Bu nedenle Çankaya Belediye Başkanı Sayın Alper Taşdelen ve ekibine tekrar teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca, bu projede katkısı olan herkese ve özellikle “Çayda Çıra” heykelini yaptırdığımız heykeltıraş Sayın Metin Yurdanur'a da teşekkür ediyorum.

Günümüzde ülkelerin ve şehirlerin dışında onların isim ve simgelerini taşıyan fazla mekan olmadığını görmekteyiz. Bu açıdan bakıldığında, sınırlı sayıdaki söz konusu mekanın önemi kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Bu nedendir ki, Ankara' da açılan Çayda Çıra parkının önemli olduğunu düşünüyorum.

Elazığ'ın dışında şehrimizin ve dört bin yılı aşkın bir tarih ve kültür zenginliğine sahip olan “Harput”un tanıtımında önemli bir rol oynayacağına inandığım ilk mekan olması nedeniyle “Çayda Çıra Parkı” farklı bir özellik taşımaktadır. Bu nedenle, parkın açılışı hem Ankara'da hem de Elazığ' da yoğun bir ilgi ile izlendi.

Ankara'nın en yüksek noktalarından birinde açılan park, bundan böyle zaman zaman Elazığ'lıların buluşma noktası olacaktır.

Çayda çıra sadece bir halk oyunu değil, halkın ağızında şekillenerek kulaktan kulağa, ağızdan ağıza dolaşan olağanüstü nitelikler taşıyan bir halk hikayesidir. Şimdi bu hikayeyi simgeleyen heykelin Ankara' nın“1230 m” rakımında Elazığ'ı temsil edecek olması bu projedeki gururumuz olacaktır.

Çayda Çıra Parkının hayırlı ve uğurlu olmasını dilerken, tüm üyelerimize ve Elazığ'lılara yeni yılda sağlık ve esenlikler temennisi ile sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

SÖNMEZ OLANI

Şemsettin ÜNLÜ

Aklın bilincine varma, akli işinde kullanma, insan yaşamının başlıca aşamalarından biri olmalı. Oluşma aşamasında, yontucunun yontusu, ressamın boyaması, bestecinin seslendirmeleri gibi gizli saklı bir uğraş olduğu söylenir bu bilinçlenmenin..

Uçağı uçurmak, nice ölümcül sayrılıkları sağaltmak gibi olumlularla birlikte; tankı donatmak, atomu patlatmak, 'cep'i bulmak, cepi cepten çıkarıp sokağa yaymak da aralarında', insanın aklını kullandığı gizli saklı buluşların sayısı bilinmez.

İhlara Vadisi'ndeki yeraltı şehirlerini yapanlar, günü gelmiş, yaptıklarının üstünü örtmüş; göçmüş gitmişler. O yeryüzü kaçakları gibi değil. Şimdi sivrice sivrice, yer altından yukarıya gökdelenlerle donatılıyor şehirler. Ayağımızı bastığımız güzelim topraklarımızın yücesinde, kartallar yuvasında o konutları seçenlerin beğenileri.

Ziya desin demesin; biz de biliriz ki, barış, dostluk, sevgi, dayanışma, özgürlük de; savaş, sömürü, buyurganlık, zorbalık da, kullanımındandır şu biz insanlara özgü akıl gücünün.

Yaşam ölçü olduğunda, iş tükenir, aş tükenir, sabır tükenir, insan tükenmez.

İnsan tükenmeyince, Ziya'ya göre, söz de tükenmez. Canlılar arasında sesini söz yapan, sonraları yazıyı bulup sözünü biçimlendiren, kalıcı kılan da insandır.

İlkin, korktuğundan kaçan, kaçanı kovalayanmış insan.

. Gücünü yetiremediğinden uzak durmak, tuzak kurmak beklemek: okla, sapanla, bire birle değil ikiyle üçle, savaşmak gerekmiş.

Bilinmeyi bilmek, hıza hız katmak unutulmamış.

'Çat çin çin çat... Çata çat çin çata çat!...''

İç içe, üst üste bütün çarşığı dolduran çinlamalar, çok sesli bir dinleti gibiydi.

Dinletinin büyüüne kapılmış gibi durur, dinler dolaşır; döner bir daha bir daha dolaşırdım bizim Demirciler Çarşısı'nın içini... Ayrılamazdım. (Kırk, elli yıl önceydi bu... Şimdi de Kapalıçarşı'nın bir ucundaki o demirciler çarşısı orada mı, yerli yerinde mi? Gidemedim... Seslerinden, görüntülerinden, büyüünden büyü kalmış mıdır şimdi bilmiyorum.)

Yontucu, yontusunu beklemeye aldığıında, üstünü örter, gözlerden uzak tutarmış. Ressamların, bestecilerin, tiyatro çalışanlarının da çalışmalarını örtülüce, saklıca sürdürdüklerini biliyoruz.

Bizim demirciler çarşısı öyle değildi... Açık, orta yerde, örsle çekiçle, ateşle, emeğin, alın terinin ölümsüzlüğü ile vardı, varlığını sürdürmekte idi.

'Yürümesini, uçmasını bilmezlermiş ama, ot, otun arkasında, ağaç ağacın yanında; su nerede varsa, güneş nereye doğarsa oraya varır boylanırmış...' Böyle der Ziya.

Akıllı usludur Ziya, sor söylesin:

Teknoloji çağdaş yaşamın her şeyi. Sokaktan eve, evden işliğe, işlikten işliğe... Kentlerde, kıyılarda, deniz aşırı yerlerde, atılan her adımda teknoloji var. Barajların kuruması, elektriğin kesilmesi, yolların tıkanması, iletişimin aksaması, anında üstesinden gelinmesi gereken olmazlarsa olmazlar

. İnsan, geçmiş binlerce yılda, soyu tükenmiş canlılardan biri olmamış; kurdun, kuşun, akrebin, yılanın, fırtınanın, selin, depremin ettiklerinden sağ çıkabilmişse, aklını iyiye kullanabilmiş sayılır.

İşığı sever Ziya: 'Işık karanlığı siler,' der; 'Gitmeye görsün... Işığın gittiği yerde karanlık büyür...'

Ben de, bizim Kapalıçarşı'nın bir ucundaki Demirciler Çarşısı'nın yeniyetme bir ortaokul öğrencisini alıkoyan büyüünü anlatmaya çalıştım karanlıktan işığa...

Hep söyleriz, Aşık Veysel, şiirlerinden birinde; " Ben gidersem sazım sen kal dünyada / Gizli sırlarımı aşikâr etme " demiyor mu? Sazdır, şunun bunun elinde, neler söylemez ki bilene bilmeyene.

Şiirlerin ilk karalamalarını kimse duymasın. Özelden de özel olabilirler onlar. Düşler, düşünceler, arayışlar, buluşlar da öyle. İşte oldu deyip salıverilmeli mi her yeni buluş, her özenilecek yenilik toplumların, toplumcukların, insanların kullanımına?

Yani, ikinci üçüncü kişilerin okuyacağı şiirler, yazılar, tıpkı yontucunun yontusu, ressamın tablosu gibi, bitirilmiş olmanın titizliğini, özenini beklerler.

Ortaya konulan her yenilik, bir bir dağılıp ulaştıklarında, bireyleri de toplumu da etkiler. Her yenilikte, yaşanmışların, yaşanmamışların, gerçeklerin, yanılgıların payı vardır.

Yazı, sözü kalıcı kılma arayışlarının bir sonucu olmalı. Taşları, kayaları çizik çizik oymuş, anlamlandırmış, arkalarında bırakmışlar insanlar? Yüzyıllar değil bin yıllar süren bir aydınlanma, uygarlaşma işinin aşamasıdır bugünkü teknolojik gelişmeler.

Karanlık aralanıyor, aydınlığa çıkılıyor mu?

Kuşkusuz, her ışık bir karanlığı aydınlatır. Ama unutulmamalı; yalnız özgürlüğünki, özgürlüğün ışığıdır sönmez olanı.

HARPUT'U “UNESCO DÜNYA MİRASI” STATÜSÜNDE GÖRMEK...

Prof. Dr. Kemal ÖZMEN

Etnik ya da dinsel aidiyet ayırımı yapmaksızın, tarihsel kentlerin, kentsel alanların korunması, üzerinde yaşadığımız kültür coğrafyasında Selçuklular'dan Osmanlılar'a, Cumhuriyet'ten günümüze hiçbir zaman tutarlı ve uygulanabilir bir Devlet politikası olarak öncelik taşımamıştır. Bu duyarsızlığı, Devlet'in etnisite, inanç ve değerler sistemi açısından aidiyet bağları kurduğu baskın kültür değerleri bağlamında da görmek mümkündür. Toplumsal ve ekonomik gelişmelerin doğurduğu nüfus hareketleriyle ivme kazanan kentsel gelişim süreci, ister islâm kültür geleneğinden, ister farklı bir etnik ya da inanç sisteminden gelmiş olsun, tarihsel miras üzerinde ciddi bir tehdit oluşturmaktadır. Binlerce yıllık kesiksiz bir etkileşim içinde, iç içe, yan yana yaşamış kültürlerden bugüne ulaşabilmiş ortak mirasın korunması kültürde sürekliliği temel alan güçlü bir “tarih bilinci”ne dayandırılmadığı için, yasalarla alınmaya çalışılan önlemler geleneksel kent kültürüne ait değerlerin yaygın bir biçimde tahrip edilmesini, kimi yerlerde yok olmasını önleyememiştir. Kesiksiz bir zincirin halkaları olan kültürel mirasın korunmasına yönelik politikalar, ne yazık ki ülkemizde bilinçsiz bir sahiplenmeyle hareket eden sığ bir milliyetçi söylem ile, “ihtiyaç” ve “yenilik” görüntüsü altında “rant” güdüsüyle yönlenen köksüz bir modernlik arasında sıkışıp kalmıştır.

Kuşkusuz, kültürel mirasın korunmasıyla ilgili uygulamaların başarısı, kültürel mirasa konu olan kentsel mekânların, anıtsal yapıların bulunduğu yerde yaşayan insanların bireysel ya da kurumsal düzeyde aktif katılımını gerekli kılmaktadır. Bu nedenle, Devlet'in kent ve bölge planlaması çerçevesinde alacağı koruma amaçlı yasal ve idari önlemler yanında, öncelikli olarak okul yaşındaki çocuklardan başlayarak, her yaşta yöre insanının konuya duyarlı kılınarak kendi kültürel geçmişine bilinçli biçimde sahip çıkması hayati bir önem kazanmaktadır. Ne yazık ki, kökenleri günümüzden dört bin yıl öncesine giden Harput

için, bugüne kadar ne Devlet eliyle sistemli bir koruma, bakım ve restorasyon planlaması uygulanabilmiş, ne de Elâziğ'da yerel yönetim ve halk ortak sorumluluk bilinciyle uyumlu bir ilişki içinde olabilmıştır. Sonuçta, XX. yüzyılın başlarına kadar çok kültürlü, çok inançlı, çok kimlikli yapısını korumuş bu kültür merkezinden geriye bir harap kale, dört câmi, üç türbe, iki hamam, iki kaplıca ve çok az sayıda sivil mimari yapı kalmıştır. Resmi kurumların, yerel sorumluların ve yöre insanlarının ilgisizliğine ve vefasızlığına; zamanın ve doğanın tahrip edici gücüne karşın ayakta kalabilmiş bu yapıların, içinde yer aldıkları çevreyle birlikte uluslararası planda yasal koruma altına alınabilme ihtimali “dünya mirası” olarak yaşatılmaları umudunu canlı tutuyor.

Bu çerçevede, Harput'un tarihsel, doğal ve kentsel çevresiyle birlikte, “UNESCO”nun(Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü)“Dünya Miras Listesi”ne alınabilmesi konusunda“Elâziğ Kültür ve Tanıtma Vakfı”nın öncülüğünde, başta “Elâziğ Valiliği”, “Elâziğ Belediyesi”, “Fırat Üniversitesi Rektörlüğü” olmak üzere, tüm vakıf, dernek, meslek örgütlenmeleri, sivil toplum kuruluşları temsilcilerinin ortak bir çatı altında güç birliği yapmaları büyük önem taşımaktadır. Mevzuatla ilgili olarak, “Kültür Bakanlığı Kültür Varlıkları ve Müzeler Genel Müdürlüğü” ve “UNESCO Türkiye Milli Komisyonu” nezdinde yapılacak girişimlerin ardından başlayacak süreç uzun da olsa, çok kültürlü geçmişini hoyratça tahrip ettiğimiz bu tarihsel kente gecikmiş vefa borcumuzu kısmen de olsa ödemiş olacağız. Bu süreç içinde, alınacak sonuç ne olursa olsun, en önemli

* Hacettepe Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü Öğretim Üyesi.

kazancımız yerel/ulusal kültürümüze ait bir varlığın “insanlığın ortak mirası” olarak da kabul görecektir olmasıdır.

“UNESCO Dünya Miras Listesi”nde şu anda dünya genelinde yer alan kültürel varlık sayısı 1007’dir. “UNESCO Dünya Mirası Türkiye Listesi”ndeki kültürel varlık sayımız 16; “Türkiye Dünya Mirası Geçici Listesi”nde yer alan kültürel varlık sayımız da 60’dır¹. Yapılacak bir dizi inceleme ve değerlendirme sonucunda, Harput’un öncelikle “Geçici Liste”ye kaydının gerçekleşmesi gerekmektedir. Adaylık süreci olarak adlandırılan bu aşamanın ardından, uluslararası düzeyde uzman heyetlerce yapılacak değerlendirmelerle Harput’un “Dünya Mirası” statüsü kazanıp kazanamayacağı belirlenmiş olacaktır.

Adaylığa yönelik olarak, ilgili ülke tarafından “geçici listeler” hazırlanırken, söz konusu kültürel varlıkların “UNESCO Dünya Miras Komitesi”nce belirlenen kriterleri karşılayıp karşılamadığı dikkate alınmaktadır. Bu çerçevede, kültürel varlığın tarihi ile, mimari, estetik, kültürel, ekonomik, sosyal özellikleri değerlendirmede belirleyici olmaktadır. “Geçici Liste”de yer alan eserleri “Dünya Mirası” statüsüne sokabilmek için, üye Devlet, merkezi Paris’te bulunan UNESCO’ya ayrıntılı bir envanter sunmaktadır. “Uluslararası Anıtlar ve Sitler Konseyi” (ICOMOS)² ile “Uluslararası Doğayı ve Doğal Kaynakları Koruma Birliği” (IUCN)³ adlı bağımsız iki uluslararası örgütün uzmanlarının yaptıkları değerlendirmeler sonucunda, her yıl toplanan “UNESCO Dünya Miras Komitesi” nihai kararı vermektedir.

Çeşitli nedenlerle yok olma tehlikesiyle yüz yüze olan

kültürel ve doğal değerlerin korunması ve yaşatılması için uluslararası işbirliği olanaklarının seferber edilmesinin evrensel mirasa sahip çıkma bilincinin sürekliliğine katkı yapacağına kuşku yoktur. Bir aileye, bir kültüre, bir kente, bir ulusa aidiyetimizin dışında, insanlığa aidiyetimizin de unutulmaması gerekir. Bu açıdan, sahip olduğumuz, ancak bilgisizlik, ilgisizlik ve sorumsuzluk nedeniyle yok olmalarına seyirci kaldığımız kültürel ve doğal değerlerimizin tarihsel özgünlüğünün ve bütünlüğünün yaşatılması, gelecek kuşaklara miras bırakılması için girişilecek her çaba bir vefa borcunun ötesinde bir insanlık görevidir.

Tüm Elâzığlılara, yerel yöneticilere, meslek örgütlerine bir çağrımız var: Yok olan kültürel mirasla yok olanın ortak hafızamız, kültürel kimliğimiz olmadığını size kim söyledi? Bugün Harput’ta, insana, doğaya, zamana direnerek ayakta kalan ve iki elin parmak sayısını geçmeyen kültürel miras varlıkları, yüz yıl öncesinde Harput’un yamaçlarını dolduran ve izleyen yıllar içinde hiçbir iz bırakmayacak biçimde yok edilen sivil mimari örneği binlerce yapının hazin yazgısında kendi sonlarını görür gibidirler. Bir Fransız sözüdür: “Hiç olmamaktansa, geç olması daha iyidir”. Geç de olsa, Harput’a, kültürel kimliğinize sahip çıkınız. Kültürel miras koruma konusu bir bilinç, bilgi ve kent duyarlılığı konusudur. Folklor (müzik) üzerinden pasif bir geçmiş zaman nostaljisiyle avunmak yerine, inanç ve etnik farklılıkları gözetmeden bütüncül bir tarih bilinciyle geçmişe yaklaşınız. Harput’u “Dünya mirası”na götürecek yol hem uzun, hem de irade ve mücadele gerektiriyor. Sonuç ne olur, şimdiden bunu bilmek mümkün değildir. Ancak, kendi içine kapanmış/kapatılmış Harput’u, Elâzığ’ı beşeri ve kültürel planda bir dizi ulusal ve uluslararası kuruluşlarla diyalog ve fikir alışverişi içine sokmak; anıtlar, sitler, doğal çevre vehenüz tam olarak gün ışığına çıkartılmamış arkeolojik mirasın korunmasına dönük tedbirlerin hayata geçirilmesi konularında ilgili kuruluşların görüşlerinden, bilimsel birikimlerinden, uzmanlık deneyimlerinden, maddi desteklerinden yararlanmaktan daha akılcıca olabilir?

¹Her iki listede yer alan kültürel varlıklar ve doğal alanlar için, “UNESCO Türkiye Milli Komisyonu”nun [http://www.unesco.org.tr/?page=14:0:6:turkceadresine başvurulabilir](http://www.unesco.org.tr/?page=14:0:6:turkceadresine%20ba%20vurulabilir).

²Uluslararası ve hükümetler dışı bir örgüt olan ve tarihi anıtlar ve sitlerin korunmasıyla ilgili programlar geliştiren ve amaca uygun her türlü araştırmaya destek veren ICOMOS’un aralarında Türkiye’nin de olduğu 110 ülkede kurulmuş ulusal komiteleri ve 7500’ü aşkın üyesi bulunmaktadır. “ICOMOS Uluslararası Anıtlar ve Sitler Konseyi Türkiye Milli Komitesi”yle ilgili daha fazla bilgiye <http://www.icomos.org.tr> adresinden ulaşılabilir.

³Merkezi İsviçre’de bulunan “Uluslararası Doğayı ve Doğal Kaynakları Koruma Birliği” (IUCN) doğal kaynakların korunması amacı ile kurulmuş uluslararası bir örgüttür. Dünya üzerinde 160 ülkeden 1200’ün üzerinde Hükümet kuruluşu ve sivil toplum örgütünü çatısı altında toplayan örgüte Türkiye’den “Orman ve Su İşleri Bakanlığı”, “Çevre ve Şehircilik Bakanlığı Tabiat Varlıklarını Koruma Genel Müdürlüğü”, “TEMA Vakfı”, “Türkiye Tabiatını Koruma Derneği”, “Doğal Hayatı Koruma Vakfı” ve “Doğa Derneği” de anılan kuruluşa üyedir.

Taşı Canlandıran Yontu Sanatçısı

Fahri Hemşehrimiz

Metin Yurdanur

Prof. Dr. İlhami Kızıroğlu

Heykeltıraşlık, günümüz deyimiyle yontuculuk, sanat dalları içerisinde en zor ve meşakkatli olanıdır. Yontuculuğun temelinde gözlenen materyalin üç boyutlu olarak şekillendirilmesi yatar. Skulptur, yani heykel, özellikle taş gibi işlenmesi çok zor materyelin belli kısımlarının yontularak uzaklaştırılması ile elde edilir. Heykel ve Plastik sanatlar günümüzde eşanlı ve birbirini tamamlayan kavramlar olarak kullanılır: Herhangi bir objenin, örneğin bir insanın, anatomik yapısının üç boyutlu olarak skulpturu veya plastik sanat çerçevesinde yapılmasıdır. Plastikte herhangi bir yumuşak materyalden, belirli bir figürün iç kısımdan dışa doğru yapımı; skulpturda ise sert bir materyelin yontulması, kesilmesi veya ana parçadan uzaklaştırılması söz konusudur. Yontucunun işlediği ana materyalin türü, onun çalışma tarzını da şekillendirir.

Atölyesini ziyarete gittiğimde değerli sanatkar Yurdanur'un, çok çeşitli materyelden yararlanarak eserlerini izleme mutluluğuna ulaştım. Taş, mermer veya benzeri sağlam materyeli işleyerek yeni bir figürü ortaya çıkarma uygulamasının Anadolu'daki tarihi 12 bin yıl öncesine kadar dayanmaktadır. Urfa /Göbeklitepe'deki sütünlara işlenen hayvan figürleri, günümüze kadar gelmiştir. Yani Anadolu'daki yontuculuk geleneği ve yeteneği, burada yaşayanlara genetik miras olarak nakledilmiş bir olgudur. Bu durum bazı kişilerde çok ileriye gitmiştir. İşte değerli yontu hocası Metin Yurdanur da bunlardan birisidir. Kendisi Sivrihisar'ın(Eskişehir) göğe yükselen doğal heykel görüntüsündeki sivri dağlarının gölgesinde dünyaya gelmiştir. Metin Hocayı heykele yönlendiren ve yontuculuk yeteneğini doruğa taşıyan hususta, Sivrihisar'ın sivri kaya gölgelerinin gün batımında heykele dönüşerek, onu motive etmesinin katkısının da olduğunu söyleyebiliriz. Anadolu Uygarlıkları

olan Frig, Roma, Selçuklu, Osmanlı ve Türkiye Cumhuriyetinin her adımda hissedildiği Sivrihisar'dan aldığı yontuculuk ilhamı ile, uluslararası boyutlu bir heykeltıraş olmuştur. Bronz, bakır, tunç gibi metal, sert taş, özellikle Ankara taşı gibi granit sertliğinde materyal, kil, alçı, ahşap, kemik, plastik ve seramik Metin Hocanın Anadolu'yu ifade eden parmakları arasında, heykel yaşamına merhaba demektedir.

Yetmişli yılların sonlarında, 'Ankara Kentinin Plastik Unsurlarla Donatılması Projesi' kapsamında, günümüzde herkesin severek izlediği Abdi İpekçi Parkı'ndaki "Eller", Gar Meydanındaki "Miras", Batıkent'teki "Dayanışma" eserlerini ülkemizin başkentine kazandırmıştır. Ostim'deki atelyesinde serbest çalışmaya başladığı 1981 yılından bu yana, yontularının yüzden fazlası, çeşitli ülkelerde izlenebilir. Bunların bir bölümü Almanya, Japonya, Küba, Libya, Türkmenistan, Moğolistan ve Macaristan'dadır.

Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi yerleşkesinde 2005 yılında açtığı elli heykelden oluşan sergisi hala dillerdedir. "Ben Anadoluyum, Ben Cumhuriyetim, Ben Halkım" adlı bu çok anlamlı sergi serisi yontu ve plastik sanatların vatandaşlar ve öğrenciler tarafından izlenip öğrenilmesi açısından, bir eğitimsel faaliyet olarak, yontu sanatının yaygınlaşması için misyonuna da büyük katkı yapmıştır. Aslında Anadolu'yu içselleştirip, onun öneminin heykelde vurgulanması olgusunu, onun kadar güzel ve anlamlı olarak betimleyen, yeryüzünde pek az sanatçı vardır da denebilir. Hem sergi serileri, hem de yakın

zamanda halkın izlenmesine sunulacak müzedeki eserleri, Türk Heykeltiriliği ve sanata ilgiyi artırmak için, bir bakıma çığır açacak görevi de yerine getirmiş olacaktır. Kendisi bu büyük yeteneğinin ürünlerini her ilgilenen tarafından görülüp, izlenebilmesi için Sivrihisar'daki tarihi bir mekanda, belki de Türkiye'de ilk olacak bir projeyi gerçekleştirmiş ve bunun için de yerel yönetimle temaslarını tamamlayarak, 'METİN YURDANUR HEYKEL MÜZESİ'ni açarak, hem doğup büyüdüğü kentine, hem de kendisine ilham kaynağı olan Anadolu'ya önemli bir sanat merkezi kazandırmıştır. Türkiye'nin ilk heykel müzesi Ermeni Surp Yerortutyun Kilisesi'nin bahçesinde (kızıl taşlardan yapıldığı için diğer ismi ile Kızıl Kilise), onlarca heykel tüm ihtişamları ile sergilenmeye başlanmıştır. Yontu sanatkarı Metin Yurdanur'un, kilisenin hemen bitişiğindeki baba evini, Sivrihisar Belediyesi'ne süresiz devretmesinin ardından, konak yenilenerek anıt müze ve heykel atölyesi olarak heykel severlerin beğenisine sunulmuştur.

Sivrihisarın sivri dağının yamaçlarına da serpiştirilen; Mustafa Kemal Atatürk, Kazım Karabekir, Kırkpınar'ın unutulmaz ağalarından Hüseyin Şahin, ünlü Türk Halk Müziği sanatçı ve derleyicisi Muzaffer Sarısözen, ağ çeken balıkçılar, aşık baba, Bektaşî Dervîşi Gülbaba, ünlü yazar Yaşar Kemal, Alaaddin Keykubad, demirci ustası, pilot, kartal, keçi, nene hatun, özgürlüğe uzanan eller, şahlanan at, balerinler, madenciler, Yunus Emre, Karacaoğlan ve Nasrettin Hoca heykeli gibi, 100 civarında devasa boyutlardaki heykeli Sivrihisar'da görmek mümkündür.

Bu yıl içinde de Elazığ'ın en önemli simgelerinden ve gurur kaynağı olan 'Çayda Çıra' oyununu, gönüllere ışık tutacak kadar güzel heykelleştirmiştir. Çok değerli bir halk oyunları üstadı ve Devlet Sanatçısı unvanlı bir hemşerimiz ve eşinin resminden esinlenerek, Ankara'nın en yüksek tepelerinden birisinde, Çankaya Belediyesi ve Elazığ Kültür ve Eğitim Vakfının işbirliği ile oluşturulan 'Çayda Çıra' adlı parkta herkesin izlenmesine sunmuştur. Onun heykelinde mum ışığının aydınlatacağı, Çayda Çıra oyununun figürleri, her izleyeninin belleğinde yer edecek ve ölümsüzleşecektir.

Bu başarılı çalışmayı Elazığ/Harpur adına Ankara'ya kazandıran değerli yontu sanatçısı ve dostumuz Metin Yurdanur'a, tüm hemşehrilerim adına, kalbi teşekkürlerimi sunmak isterim. Bu çerçevede

onun artık bizlerin fahri hemşehrisi olduğunu da belirtmekten büyük haz duymaktayım. Umarım benzer çalışmalarını Elazığ ve Harpur'ta da gerçekleştirebilir. Bunun için de Vakfımızla Elazığ Yerel Yönetiminin yine müşterek bir projeye imza atmasını dilerim.

Metin Yurdanur'un Sivrihisar'daki açık hava heykel müzesi

Elazığ'ın yetiştirdiği en önemli ressamardan, rahmetli Prof. Mürşide İcmeli'nin de öğrencisi olan Metin Yurdanur, hocasının büstünü yaparken

Szeged'deki (Macaristan) Kanuni Sultan Süleyman büstü

Ankara Dikmen Çankaya Belediyesi Çaydaçıra Parkı

Nimri'de Yeniden Hayat

Sevim (Anagür) KOYUNOĞLU

İlginç bir başarı öyküsünden söz etmek istiyorum. Öykünün kahramanı, kökleri Elazığ'a uzanan genç bir mimar, Özgül Öztürk.

Ailesi Elazığ'ın Nimri köyünden. Nimri, Keban Barajı kıyısında, terk edilmiş köylerden biri. 1950'lerin sonlarında Elazığ'ın pek çok köyü gibi Nimri'de de tarım alanlarının yetersizliği, işsizlik ve geçim sıkıntısı halkı canından bezdirir. Göç başlar. Gençler iş ve gelecek umuduyla büyük şehirlerin yolunu tutar. Göçten sonra köyde çok az sayıda aile kalır. Özgül'ün ailesi de köyü terk edenler arasında. İstanbul'a yerleşirler.

İstanbul'da doğan Özgül, eğitimini de İstanbul'da tamamlar, mimar olur. Babası 2006 yılında vefat edince Özgül ve ailesi bu vesile ile Nimri'ye gelirler. Özgül köyden etkilenir, "Ata toprağı Nimri için ne yapabilirim?" diye düşünür ve gerisi gelir!

Özgül, Nimri ruhunu yeniden yaşatmak için çalışmalarına sosyal dayanışmaya yönelik etkinliklerle başlar. Köyde festivaller düzenlenir ve yıllar önce köyü terk edenlerin köyde buluşmaları ve birbirleriyle tanışmaları sağlanır. Ardından Özgül, Nimri'de hayatı ekolojik mimariyle değiştirmenin peşine düşer.

Önce bir dernek kurulur. Nimri'de Yeniden Hayat Projesi'yle, şehirlerde yaşayan ve birbirini tanımayan genç Nimri'lilerin köylerini ziyaret etmelerine ve köy halkı ile tanışmalarına öncülük edilir. Amaçları, köyün kültürel özelliklerini ve kaybolmaya yüz tutan değerlerini yeniden ortaya çıkarmak ve köy halkının gelir seviyesini ve yaşam kalitesini artırmaktır. Bu doğrultuda sürdürülebilir kalkınma yaklaşımı ile çevreye duyarlı üretimi destekleyen, kadının güçlenmesine yönelik çeşitli çalışmalar başlatılır.

Yapılan çalışmalar sonucunda her sene daha çok Nimrili, köydeki aile arazisine ev yaptırmaya ve ilkbahar-sonbahar arasındaki sürede köyde yaşamaya başlar. Gençler arasında köye kısa süreli gidip-gelmeler giderek artar. Dernek, köyün tam zamanlı yaşanır olması için uzun ve ciddi çalışmalara ihtiyaç olduğunun bilincinde çalışmalarını sürdürür.

Özgül, 1991 yılında Fransa'da çevreyi koruma amacıyla kurulan ünlü bitkisel kozmetik markası, YvesRocher Kozmetik'in, uluslararası projeleri, 'Toprağın Kadınları" kapsamında ödüllendirilir. Fransa'da düzenlenen törende iki dünya birinciliği kazanır. Yani Elazığlı bir genç kızın projesi, yurt dışında Türkiye adına yarışır. Özgül, aklının, emeğinin, azminin ve başarısının karşılığını bileğinin gücüyle, hakkıyla elde eder.

Son yıllarda güzel şeyler duymaya öylesine hasretiz ki! Doğrusu Özgül'ün başarısı tek kelimeyle insanın duygularına dokunuyor. Gençlik ve gelecek adına umut veriyor. Özgül gibi çağdaş, eğitilmiş, güçlü ve başarılı genç kızlara Elazığ'ın çok ihtiyacı var.

Dilerim Elazığ'ın diğer gençleri de Özgül'ün çalışmalarını örnek alırlar. Başka köylerden de başarılı projelere imza atan gençler çıkar. Bir zamanlar Elazığ'ın verimli topraklarında üreten ve ürettiği ile hem geçimlerini sağlayan hem de yöreye ekonomik katkı sağlayan köyler geri kazanılır ve yaşatılır.

Özgül Öztürk

HARPUT'UN KADERİ NE ZAMAN DEĞİŞECEK ?

Dr. M. Naci ONUR

Çok eski medeniyetlere beşiklik yapmış, en az 2000 yıllık bir geçmişe sahip Harput'un, 1514' lü yıllardan itibaren Osmanlı İmparatorluğu sınırları içine alınmasıyla, günümüze kadar geldiğini biliyoruz.

Harput, Osmanlı döneminde yüksek kültür ve bilim seviyesine erişmiş, özellikle 19. Yüzyılda siyasî, edebî, kültürel ve ekonomik bakımdan bölgenin cazibe merkezi haline gelmiştir. Bu belde, ilim yönünden kendisini yetiştiren insanların çokluğu bakımından da temayüz etmiştir. Âlimlerinin, şairlerinin, ediplerinin yetiştiği Harput'ta, yetişen bu şahsiyetlerin ülke çapında da isim yapmış olduğuna şahit oluyoruz.

Beyzâde Efendi, İmam Efendi, Müftü Faik ve Kemal Efendiler, Hacı Tefik Efendi, Hacı Muharrem Efendi gibi din âlimlerinin yanında, Rahmi-i Harputî, Çırpınî-zâde Ali Haydar, Çeribaşı-zâde Ali ve Mustafa Beyler, İbrahim Lebib, Kanbalak-zâde Abdulhamid Hazmî, Şirin-zâde Muallim Sadi, Mustafa Sabri Efendi, Hacı Hayrî Bey gibi şairler yetişmiştir.

Yakup Şevki Paşa, Albay Celal Dora, Müslim Gür Paşa gibi Elazığ'ın yüzünü açartan askerî dehalat her ile nasip olmayacak değerlerdir.

1900'lü yıllarda 25-30 bin nüfusa sahip Harput'ta 20 civarında mahallenin olduğu, 16 medrese, 4 kütüphane, 11 mahalle mektebi, 7 ilkokul, 1 Sultanî, 1 Nafia, 1 İpekböcekçiliği mektebi, 1 Amerika, 2 Fransız, 1 Alman Koleji, 6 Hristiyan okulu mevcuttu.

Böylesine ma'mur, her yönüyle müreffeh bir hayata sahip, şad ve şen yaşayışıyla tarihe geçen Harput'un, 1834'lü yıllarda talihi değişmiştir. Harput'un mezresi olan o zamanki ziraat alan, bahçeleriyle üzüm bağlarıyla kaplı saha bugünkü Elazığ'a dönüşmüştür. Tayin olan valinin Mamuratü'l-Aziz'e yerleşmesi, yani Mezre'yi mesken tutması, 1866'da İzzetpaşa Camii'nin inşası, 1896'da aynı caminin karşısında Valilik binasının inşa edilmesi, okulların burada öğrenime açılması, ardından bütün devlet dairelerinin Elazığ'ın merkezinde faaliyet göstermesi gibi faktörler, Harput halkının Harput'ta bulunan kendi evlerini elleriyle yıkarak, enkazını vasıtalara yükleyerek merkeze taşımalarına vesile olmuş ve Elazığ'da ev yapmalarını teşvik etmiştir.

Kısa zamanda Harput, bir şehir olma hüviyetinden çıkmış, nahiye olmu, zamanla da mahalle olmuştur. Ancak mahalle olup olmadığı da belli değildir. Zira 1980 ihtilaline kadar Harput belediyesi vardı, darbe ile birlikte o zamanki sıkıyönetim komutanlığı bir bildiri yayınlayarak Harput, Hankendi, Mollakendi, İçme belediyelerini kaldırdığını ilan etti. Daha sonraları Harput hariç diğerlerinin faaliyetlerine izin verildi, Harput'un sahibi olmadığından belediyesi iade edilmedi. Kısaca şimdi bu beldenin mahalle

olup olmadığı da tartışılır durumdadır. Yani biz kendi elimizle Harput'u yıkmış, virâneye çevirmişiz. Buna zamanın valisi de yardımcı olmuş, hatta yol göstermiştir. Netice olarak hep beraber büyük bir yanlış yaptığımız ortada. Şimdi bu yanlış düzeltmenin yollarını aramalıyız. Harput'u eski müreffeh günlerine kavuşturmanın şartlarını bulmalıyız. Fakat ne yazık ki önümüzde çok büyük engeller var. Yıkmak kolay , yapmak son derece zor...

Kayseri'nin Talas'ı ile Harput'u; tarihi yapıları ve yerleşimi itibarıyla birbirine çok benzetiyorum. Ancak Talas'ın bugün böylesine güzelliğini korumasını, nüfusunun yoğunluğunu, binalarının çokluğunu Kayseri'de becerikli ve basiretli, şehrini seven idarecilerinin olmasına, cevval siyasilerinin varlığına ve halkının kendi hakkını koruyan bir anlayışa sahip olmasına bağlıyorum.

Şimdi Harput'u eski haline getirebilmek, yaşanabilir bir mekân kılabilmek için ne yapılabilir?

Bu soru çok kimse tarafından çok defa soruluyor, ancak cevabı da son derece basit olduğu halde, bir türlü ilgililerce cevaplanamıyor. Bence bu sorunun cevabı şöyle olmalıdır. Harput'un eski ma'mur ve yaşanabilir bir belde olabilmesinin ilk şartı imara açılmasıdır. Ancak "sit" alanı olması ve Elazığ Belediyelerince çeşitli zamanlarda şuulandırılmalar yapılması neticesinde, ev inşa edilecek sağlam bir arsa ne yazık ki bulunmamaktadır.

Harput'un merkezinin sit alanı olduğunu, ancak üst kısımlarının böyle olmadığını biliyoruz. Eğer bir yer, bir mahalle, bir yapı kullanılamaz hale getirilip, öldürülmek ve yıkılmaya terk edilmek isteniyorsa, bunları sit alanı ilan etmek kâfidir. Koruma altına alıp, geriye çekilip senelerce imar edilmesine mani olup, bunların ölmesi, yıkılması, yakılması bekleniyor demektir. Bizde sit alanı veya koruma altına alma anlayışı bu maalesef.... Yetkililerin açıklamasına göre "Koruma amaçlı imar planı" çıkacakmış da ondan sonra Harput kurtulacakmış... Ne menem şeymiş şu bir türlü çıkmayan ve uygulanmayan bu plan.

Bana göre, Harput'un eski ma'mur haline dönmesi ve ihyâsı, bu beldede artık yeni mezarlıkların yapılmasına mani olmakla başlamalıdır ve günü birlik gezintiye ek olarak, burada daimi oturmayı ve ikameti cazip hale getirebilecek yolların aranması olmalıdır.

Harput'un sit alanı dışında kalan yerlerinde ilgili kurumlarca arsa üretilmeli, imarları yapılmalı, bu arsalar satılmalı, dokuya uygun tip proje uygulamasıyla, kısa süre tahdidıyla ev yapımının sağlanması gerekir.

Böylece evlerde ikamet eden insanların sayısı arttıkça, Harput'ta nüfusun fazlaşması da sağlanmış olacaktır.

Bundan sonraki dönemde , Elazığ'daki devlet kurumlarının misafirhane veya sosyal tesislerinin Harput'ta inşa edilmesi mümkün olabilirse, bu durum da buraya ayrı bir cazibe katacaktır.

Taşınmalı sistem ile öğrencilerin taşınması artık bir problem olmaktan çıktığı günümüzde, Elazığ'da kayda değer bir veya birkaç meslek veya Anadolu liselerinin, hatta yatılı okulların Harput'ta yapılması, bu beldenin canlanmasına yardımcı olacaktır. Daha aklımıza gelmeyen bazı yatırımların Harput'ta hayata geçirilmesi neticesinde, insan nüfusunun artması, buna bağlı olarak sosyal ve ekonomik sıçramaların meydana gelmesi sağlanmış olacak, böylece özlediğimiz Harput imajının doğması, yaşanabilir bir beldenin de ortaya çıkması sağlanacaktır.

Herkesin en büyük arzusu; Harput'un mahalle ve sokaklarıyla ma'mur, imara uygun evlerle, iş yerleriyle dolu olduğu; şen, pırıl pırıl aydınlık yollarında insanların, cıvılcıvılcı çocukların, ailelerin gece gündüz dolu dolu gezdiği, sadece Cumartesi ve Pazar veya yaz günlerinde değil, hergün binlerce kişinin meydanları doldurduğu bu yerleşim yerinin bir an önce mamur hale getirilmesi, güzel projelerin yetkili bir heyet tarafından hayata geçirilmesidir.

ŞEHİT İLHANLAR

M. Şener Bulut

Manas Yayıncılık olarak 24 Aralık 1963 tarihinde Yavruvatan Kıbrıs'ta Elazığlı hemşehrimiz Tabip Binbaşı Nihat İlhan'ın eşi ve üç çocuğunun, Rumlar tarafından acımasızca katledilmesinin 45.yıldönümü münasebetiyle 23-25 Aralık 2008 tarihlerinde bir anma toplantısı düzenlemiştik. Elazığ Belediye Başkanlığı, Fırat Üniversitesi Rektörlüğü, Elazığ Ticaret ve Sanayi Odası Başkanlığı, Muharip Gaziler Derneği, Şehit Aileleri Derneği ve Türk Ocakları Elazığ Şubesi ile işbirliği yapılarak hazırladığımız o anlamlı etkinliğe Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nden başta olmak üzere Sözcüsü Hasan Erçakıca, Kıbrıs'tan, Ankara'dan, Elazığ'dan sivil kuruluş temsilcileri ve bilim adamlarının yanı sıra acısını yıllardır yüreğinde taşıyan değerli hemşerimiz E.Tuğgeneral Nihat İlhan katılmışlardı. Kasım ayının üçüncü haftasındayız. Elazığ'da havalar -sonbahardan kış mevsimine doğru- iyiden iyiye soğumaya başladığı bir cumartesi günü; Manas'ta arkadaşlarımız ile birlikteyiz.. 6-8 Kasım tarihlerinde Azerbaycanlı şair Bahtiyar Vahapzade onuruna düzenlediğimiz 16. Hazar Şiir Akşamları'nın tatlı yorgunluğu yaşanıyor. Edebiyat dünyasından üst seviyede bir katılımın olduğu ve özellikle kardeş Azerbaycan'da büyük yankı bulan bu faaliyetin ardından değerlendirmeler yapıyoruz. Hazar Şiir

Akşamları'nın Türk Dünyasında gördüğü ilgiden söz açılıyor., artık bir marka olduğu görüşü dile getiriliyor. Katılan şairler ve okunan şiirler üzerinde görüşler ifade ediliyor. Devlet Konservatuarı tarafından öğretimevi önünde verilen muhteşem konser, Azerbaycanlı halk ozanı Ramin Karayev'in sazıyla ve sözüyle yaptığı büyük çıkış, Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay'ın açılış konuşmasındaki övgü dolu sözleri, Bahtiyar Vahapzade Caddesi'nin açılışı, ilk defa şehrimizin bütün ilçelerinde gerçekleştirilen şiir söyleşileri, Cengiz Alioğlu, Zelimhan Yakup, Yavuz Bülent Bakiler, Ali Akbaş, Cemal Safi, Yahya Akengin, Servet Kabaklı, Miraziz Ağzam gibi Türk Dünyasının önemli birçok isminin Hazar'da bir araya gelmesi, Azerbaycanlı sanatçı Sekine İsmail'in okuduğu mahnılar ve yine Esat Kabaklı'nın o unutulmayan konseri... Bizimkilerin Hazar'ı dalgalandıran heyecanlarıyla... Günerkan Aydoğmuş, Tarık Özcan, Şükrü Kacar, Bedrettin Keleştimur, R. Mithat Yılmaz, Hadi Önal ile birlikte son derece keyifli bir sohbet yapıyoruz...

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Kurucu Cumhurbaşkanı Sayın Rauf R. Denктаş Ve Elazığ Valisi Sayın Muammer Muşmal Aralık – 2008

Konuşmalarımız devam ederken bir ara Manas'ın telefonu çalıyor. Bedrettin Bey, Kanal E televizyonunun haber müdürü Zeki Akbıyık ve beraberinde iki misafiriyle birlikte ziyaretimize gelmek istediklerini söylüyor.. Zeki Bey Kayserili bir arkadaşımız. Kendisini hemşehrilerimize sevdirmeyi başarmış ve yıllar önce gazeteci olarak çalışmaya başladığı Elazığ'dan ayrılmayı düşünmemiş. Misafirlerimizin gelmeleriyle birlikte sohbetimiz kaldığı yerden devam edecek.

Hal hatır sorulduktan sonra konuklarımızla tanışıyoruz. Onların da katılımlarıyla sohbetimiz kaldığı yerden devam ediyor.. Yaşadığımız şehri Elazığlı olmayan dostlardan duymak oldukça faydalı. Konuklarımızın Elazığ'a dair tespitlerini dikkatle dinliyoruz... Yaşadığımız yılların hatıralarıyla yeniden kucaklaşıyoruz; dünyasını değiştiren arkadaşlarımıza, büyüklerimize rahmet çıkartıyoruz.

Zeki Bey bir ara söze giriyor ve bana; "Ağabey, Kıbrıs'ta katledilen Şehit İlhanlar için bugüne kadar pek bir şey yapılmadı. Belediye Başkanımız Süleyman Beyin o caddede bir anıt yapılmasına dair sözü vardı. Ancak o da bir türlü gerçekleştirilmedi, 24 Aralık 1963-24 Aralık 2008 aradan tam 45 yıl geçmiş; neredeyse yarım asırlık bir zaman... Zeki Bey, gazeteciliğindeki ustalığını kullanarak bir anda hepimizi bu elim hadiseye odaklıyor. Yavruvatan Kıbrıs'ta, 24 Aralık 1963'te yaşanan ve tarihe Kanlı Noel olarak geçen katliamın 45. yıldönümü münasebetiyle bir faaliyet düzenleyeceğiz. Bu kapsamda, adada yaşayan Türklere karşı yapılan insanlık dışı uygulamaların nedenlerini bilimsel toplantılarla kamuoyunun gündemine taşımaya amaçlıyoruz. Kıbrıs şehitlerini anma ve Şehit İlhanlar Abidesi'nin Açılış Töreni ile ilgili hazırlık çalışmalarını 21 Kasım Cumartesi günü yaptığımız bir görüşmenin ardından başlatıyoruz. Ciddi bir hazırlık için sürenin az olduğunu düşünüyorum; ancak arkadaşlarımızın heyecanlı yaklaşımları endişelerimi ortadan kaldırıyor. 24 Kasım Salı günü valilikte yapılacak olan Hazar Şiir Akşamları değerlendirme toplantısında düşüncelerimizi bir teklif olarak şehrimizin değerli yöneticilerine sunacağız.

Hafta sonunu sorumluluğu oldukça ağır olacak bir faaliyetin yükünü taşımanın tedirginliği ile geçiriyorum. Salı günü saat 16.00'da Bedrettin Keleştimur ile birlikte valilikte düzenlenen toplantıya katılıyoruz. Vali Muammer Muşmal'ın başkanlığında yapılan

bu toplantıya Belediye Başkanımız M. Süleyman Selmanoğlu, Fırat Üniversitesi Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Orhan Kılıç, Kültür ve Turizm Müdürümüz Tahsin Öztürk, Milli Eğitim Müdürümüz Nihat Büyükbaş, Prof. Dr. Ahmet Buran, Prof. Dr. Muhammet Beşir Aşan, Yrd. Doç. Güldeniz Ekmen Ağış, Yrd. Doç. Dr. Tarık Özcan ile Yrd. Doç. Dr. Ahmet Tefvik Ozan iştirak etmiş. Hazar Şiir Akşamları'nın değerlendirme toplantısını Sayın Valimiz başlatıyor. Faaliyete beklenenden daha büyük bir ilgi ve katılımın olması yöneticilerimizi memnun etmiş. Böylesine bir atmosferde başlayan görüşme de oldukça keyifli geçiyor. Vali Bey, "Hazar Şiir Akşamları artık bütün Türk Dünyasında kabul görüyor, bir marka oldu. Elazığ bunu başardı" diyor. Belediye Başkanımız, "Bahtiyar Vahapzade Caddesi, Elazığ'a çok yakıştı. Şehrimizin caddeleri, sokakları ve parkları şiir dünyamızın mümtaz isimleriyle güzelleşiyor." Rektör Yardımcımız; "Üniversite olarak üzerimize düşen her şeyi yaptık" diyor. Tahsin Bey, Azerbaycanlı halk ozanı Ramin Karayev'in sahne performansından bahsediyor, konserlerin çok başarılı olduğu görüşünü dile getiriyor. Prof. Dr. Ahmet Buran, final gecesinden söz açarak katılan şairler ile ilgili tespitlerde bulunuyor. Vali Bey, gördüğü bazı eksikleri bana soruyor... Gönüllü bir harekette bazı aksamaların olabileceğini izah etmeye çalışıyorum. Toplantı bu şekilde sürüp giderken bir fırsatını bulup Şehit İlhanlar ile ilgili düşüncelerimizi anlatmaya çalışacağım. Ve nihayet Hazar Şiir Akşamları ile alakalı değerlendirmeler tamamlanıyor. Müsaade isteyip konuyu açıyorum, Vali Bey, Belediye Başkanımız, Rektör yardımcımız ve diğer katılanlara, 1963 yılında bütün Türkiye'nin ve Elazığ'ın yüreğini yakan elim hadisenin 45. yıldönümü münasebetiyle 24 Aralık Çarşamba günü bir anma programı düşündüğümüzü açıklıyorum... Sayın Valimiz Muammer Muşmal, iyi düşünmüşsünüz ifadeleriyle onaylıyor. Belediye Başkanımız Süleyman Selmanoğlu imkânlarımızı seferber ederiz, diyerek desteğini açıkça ortaya koyuyor. Prof. Dr. Orhan Kılıç da, "Üniversitemiz adına bölüm başkanımız Beşir Hoca yetkilidir; çalışmalarınızı onunla birlikte yürütebilirsiniz." Teklifimiz çok kısa bir zaman içerisinde kabul görmüştü. Toplantıdan sonra Kültür Müdürümüz Tahsin Öztürk'ün yanına çıkıyoruz. Düzenleme Kurulunun teşkili ve onayı için bir görüşme yapıyoruz.

Açılış Töreninin Başlangıcında İstiklal Marşımız

Faaliyet; Elazığ Vali Yardımcısı Mehmet Ali Sağlam'ın başkanlığında oluşturduğumuz bir tertip heyeti tarafından yürütülecek. Bu kurulda Elazığ Belediyesi Başkan Yardımcısı İbrahim Özgen Erdoğan, İl Kültür ve Turizm Müdürü Tahsin Öztürk, Fırat Üniversitesi Tarih Bölümü Başkanı Prof. Dr. Muhammet Beşir Aşan, Elazığ Ticaret ve Sanayi Odası Yönetim Kurulu Üyesi Selahattin Pamukçu, Elazığ Belediyesi Kültür Müdürü Mustafa Ayık, Elazığ Valiliği Basın ve Halkla İlişkiler Müdürü Özcan Yalçın, Fırat Üniversitesi Grafik Bölümü Başkanı Dr. Tamer Kavuran, Fırat Üniversitesi İletişim Fakültesi Öğretim görevlisi Recep Bağcı, Necip Güngör Kısaparmak İletişim Meslek Lisesi Müdürü Ali Canpolat, Mezre İlköğretim Okulu Müdürü Muammer Aksoy, Türkiye Muharip Gaziler Derneği Elazığ Şubesi Başkanı Bilal Avcioğlu, Elazığ Şehit Aileleri ve Malûl Gazileri Derneği Başkanı Mehmet Çete, Kıbrıs Şehidi Yedek Topçu Asteğmen Mustafa Uygur'un kardeşi Ahmet Uygur, Türk Ocakları Elazığ Şubesi Başkanı Ahmet Yurten, Manas'ın vefalı üyeleri Bedrettin Keleştimur, Şükrü Kacar, Günerkan Aydoğmuş, R. Mithat Yılmaz, Mehmet Şükrü Baş ve Hadi Önal ile birlikte bu anlamlı faaliyetin hazırlıklarını yürüteceğiz.

Değerli hemşerimiz E. Tuğgeneral Nihat İlhan, Fırat Üniversitesi Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Orhan Kılıç, Doğu Akdeniz Üniversitesi öğretim görevlisi Dr. Harid Fedai, Yakın Doğu Üniversitesi öğretim üyesi Prof. Dr. Ata Atun ile 8. Kolordu Komutanlığı'ndan Binbaşı Ayhan Cankut danışmanlık yaparak bizlere destek verecek. Program sunuculuklarını ise Fırat Üniversitesi İletişim Fakültesi öğretim üyesi Mustafa Demir ile Necip Güngör Kısaparmak Anadolu İletişim Meslek Lisesi öğrencisi Merve Can yapacaklar.

Akşam Manas'ta bir grup arkadaşımız ile bir araya geliyoruz. Hazırlık aşamasında izleyeceğimiz strateji üzerinde bir çalışma toplantısı yapacağız.

Belediye Başkan Yardımcısı İbrahim Özgen Erdoğan, Prof. Dr. Muhammet Beşir Aşan, Binbaşı Ayhan Cankut, Bedrettin Keleştimur ve Hadi Önal ile toplantı halindeyiz. Beşir Hoca, ilk defa tanıştığımız Binbaşı Ayhan Cankut'un Fırat Üniversitesi'nin Tarih Bölümünde doktora yaptığını söylüyor. Tez konusu ise Kıbrıs. Bu değerli subayımızın birikimlerinden faaliyet süresince istifade edeceğiz, diyor. O akşam oldukça faydalı bir görüşme yapmıştık. Hazırlık aşamasının iyi değerlendirmesi, Kıbrıs ile bir an önce temas sağlanması, Şehit İlhanlar Anıtı'nın tasarımı, programa katılacak davetlilerin belirlenmesi, düzenleme kurulunun acil olarak bir araya gelmesi, Elazığ halkının bilgilendirilmesi gibi konular üzerinde görüşmelerimizi ortaya koyarak konuyu etraflıca değerlendirmiştik..

Ertesi günün sabahı Dr. Tamer Kavuran hocamızı grafik bölümündeki odasında ziyaret ediyorum. Tasarım konusunda kendisini iyi yetiştirmiş, grafik tasarımı konusundaki anlayışını beğeniyorum. Faaliyet ile alakalı belgelerin hazırlanması konusunu değerlendiriyoruz. Tamer hoca bir iki gün içersinde Şehit İlhanlar Anıtı'nın tasarımını hazırlarım diyor. Öğlen arası Manas'ta, Türkiye Muharip Gaziler Derneği Elazığ Şubesi Başkanı Bilal Avcioğlu ve Elazığ Şehit Aileleri ve Malûl Gazileri Derneği Başkanı Mehmet Çete ile bir araya geliyoruz. Her iki denegimizin başkanı da heyecanlanıyor. Bilal Bey, 300 civarında Kıbrıs gazimizin olduğunu söylüyor. Kıbrıs şehitlerimiz hakkında bilgi veriyor. Her iki başkanımızla yaptığımız bu görüşme benim için oldukça faydalı geçiyor. Muharip Gaziler Derneği'nde şehit yakınları ve gazilerimizle kapsamlı bir toplantı yapmak için yeniden sözleşiyoruz. Öğleden sonra Kıbrıs şehidi Mustafa Uygur'un kardeşi Ahmet Uygur ile bir araya geliyoruz. Boks Milli Takımımızın teknik sorumluluğunu yürüten Ahmet hoca bu güne kadarki ilgisizlikten dert yaniyor, beklentilerini anlatıyor ve ilk defa böyle bir faaliyet yapılacak diyerek memnuniyetini dile getiriyor. Akşama doğru Kültür Müdürümüz Tahsin Öztürk ile Binbaşı Ayhan Cankut'u haberdar edip Bedrettin Bey ve Hadi Bey ile birlikte Elazığ Vali Yardımcısı Mehmet Ali Sağlam'ı ziyaret ediyoruz. Çalışmalar hakkında Vali Yardımcımızı bilgilendiriyoruz ve görüşlerini alıyoruz. Mehmet Ali Bey, 27 Kasım Cuma günü düzenleme kurulu olarak bir toplantı yapalım, diyor. Düzenleme kurulu toplantısını gerçekleştirirsek faaliyetin gidişatı hemen hemen belli olacak.

Akşam, Kıbrıslı şairimiz Harid Fedai ile bir telefon görüşmemiz oluyor. Harid Bey Kıbrıs'ta saygı duyulan bir büyüğümüz, yapmayı tasarladığımız

faaliyet hakkında kendilerini bilgilendiriyorum. Harid Beyden Kıbrıs'taki devlet büyüklerimiz ile görüşmesini istiyorum, Şehit İlhanlar Anıtı'nın açılış töreninde Sayın Cumhurbaşkanlarımız Mehmet Ali Talat ile Rauf R.Denktaş'ı Elazığ'da görmeyi arzu ettiğimizi anlatıyorum. Kıbrıslı bilim adamlarını ve konuyla alakalı diğer yetkilileri Elazığ'da misafir etmek istediğimizi bildiriyorum. Harid Bey anlattıklarımı dikkatle dinledikten sonra, "Şener Bey, ewela böylesine önemli bir konuda girişimde bulunduğunuz için sizleri kutluyorum." diyor ve ardından da ekliyor; "Bana birkaç gün zaman verirseniz, bu görüşmeleri sizin adınıza seve seve yapacağım." diyor.

Düzenleme kurulumuz 27 Kasım Cuma günü sabah 10.00'da Elazığ Vali Yardımcısı Mehmet Ali Sağlam'ın başkanlığında bir araya gelerek toplanıyor. Taslak program üzerinde detaylı değerlendirmeler yapıyoruz. Tamer Hocanın Şehit İlhanlar Anıtı ile ilgili yaptığı tasarım arkadaşlarımız tarafından beğeniliyor. Toplantının ardından da Vali Yardımcısı Mehmet Ali Beyin teklifiyle 24 Aralıkta açılış yapılacak olan anıtın konulacağı Şehit İlhanlar Caddesi'nde belediye yetkilileriyle birlikte teknik bir incelemede bulunuyoruz...

Ancak yer konusunda anıtı inşa edecek Mesta Mermer Fabrikasının teknik ekibinin de onayını almamız gerekecek. Bedrettin Bey ile birlikte Belediye Başkan Yardımcısı İbrahim Özgen Erdoğan ve Binbaşı Ayhan Cankut'u da alarak Mesta Mermer Fabrikasına gidiyoruz

Sayın Denktaş Açılış Töreninde Konuşuyor

2005 yılında Elazığ Organize Sanayi Bölgesinde Metin, Tahir ve Suat Öztürk kardeşlerin girişimleriyle kurulan bu fabrika 60.000 m²'lik açık alanı, 12.500 m² kapalı alanda ileri bir teknoloji kullanılarak üretim yapıyor. Fabrika Müdürü Mehmet Akdoğdu ile bir görüşme yapıyoruz. Akdoğdu, Tamer Hocanın yaptığı tasarımı beğeniyor, ancak zaman konusunda tereddütleri olduğunu ifade ediyor. Fakat Mehmet Beyi ikna etmekte zorluk yaşamıyoruz; yapılacak iş

şehitlerimizle alakalı olunca her şey biter, diyor...

İlerleyen günlerde Prof. Dr. Necip İlhan ile bir telefon görüşmesi yapıyorum. Amcam kurban bayramında Elazığ'da olacak, diyor. Necip Hocadan aldığım bu haberi arkadaşlarımla paylaşıyorum; hep birlikte ziyaretine gidelim, diyorlar. Hem bayram ziyareti, hem de yaptığımız hazırlıklar konusunda kendilerini bilgilendirmiş olacağız. Harid Fedai ile her gün düzenli olarak telefon görüşmesi yapıyoruz. Bu konuşmalardan anlıyorum ki faaliyetimizin heyecanı Kıbrıslı kardeşlerimize de yansımış, Son görüşmemizde, Kıbrıs'tan gelecek heyette yer alacak kişilerin kesinleştiği haberini alıyorum. "Elazığ programına katılacak heyetimizin listesini e posta ile gönderdik; birazdan alırsınız." diyor ve devam ediyor. "Kurucu Cumhurbaşkanımız Sayın Rauf R. Denktaş başta olmak üzere; Cumhurbaşkanlığımızın sözcüsü Hasan Erçakıca, Doğu Akdeniz Üniversitesi Rektörümüz Prof. Dr. Ufuk Taneri, Yakın Doğu Üniversitesi öğretim üyesi Prof. Dr. Ata Atun, Kıbrıs Mücahitler Derneği üyesi Metin Aybars, merkezi Ankara'da bulunan Kıbrıs Türk Kültür Derneğimizin Başkanı Ahmet Göksan, Atılım Üniversitesi öğretim üyesi Doç. Dr. Ulvi Keser'in programa katılacağını" söylüyor. "Müsait bir zamanda Prof. Dr. Ata Atun sizi arayacak, zannediyorum programla ilgili bir isteği olacak. Eğer uygun görürseniz Kıbrıs Genç Televizyonundan Artun Korudağ'ı da bu heyetimize dahil etmek istiyorum." Diye de ekliyor. Harid Beye, "Çok isabetli olur, bu vesileyle Elazığ'daki toplantıları Kıbrıslı kardeşlerimize de duyurmuş oluruz." diye cevap veriyorum.

Bir süre sonra da Prof. Dr. Ata Atun ile görüşüyoruz. Ata Bey diyor ki, "Şener Bey, benim babam Prof. Dr. Hakkı Atun, 1952 yılında Elazığ Veteriner Kontrol ve Araştırma Enstitüsü'nde Kurucu Müdür olarak görev yaptı, biz ailece yaklaşık bir yıl Elazığ'da bulunduk. Eğer mümkünse program kapsamında o enstitüyü ziyaret etmek istiyorum." diye bir ricada bulunuyor. Ata Hocamızın bu ricası üzerine Şükrü Kacar ve Muammer Aksoy ile birlikte Elazığ Veteriner Kontrol ve Araştırma Enstitüsü müdürlüğüne bir ziyaret gerçekleştiriyoruz. Enstitü Müdürü Ünal Kılınç, Şükrü Hocamız ile Muammer Hocamızın yakından tanıdıkları genç bir yönetici. Enstitünün kuruluşunda Prof. Dr. Hakkı Atun'un kurucu müdür olarak görev yaptığını anlatıyor, eğer müsaitse programa Elazığ Veteriner Kontrol ve Araştırma Enstitüsü'ne kısa bir ziyaretin ilave edilmesinin uygun olabileceğini söylüyor. Kendisini Ata Atun ile görüştürüyoruz. Kıbrıs'la

kurulan bu telefon görüşmesinin sonrasında Elazığ Veteriner Kontrol ve Araştırma Enstitüsü'nün ziyaret edilmesini programa ekliyoruz.

Kıbrıs'tan gelen bilgiler doğrultusunda program netleşmeye başlıyor. Kurban Bayramında Elazığ'a gelecek olan Emekli Tuğgeneral Nihat İlhan'ın da görüşlerini aldık'tın sonra programa son şeklini vereceğiz. 8 Aralık Pazartesi günü kurban bayramı başlıyor. Bayramın ikinci günü öğleden sonra Nihat Paşayı ziyarete gideceğiz. Binbaşı Ayhan Cankut, Yurdal Demirel, Hadi Önal ve Bedrettin Keleştimur ile birlikte Abdullaħpaşa Mahallesi'ndeki kız kardeşlerinin oturduğu apartman dairesinde ziyaret ediyoruz. Ev, bayram münasebetiyle bir hayli kalabalık, eş, dost ve yakın akrabaları Nihat Paşayı görmeye ve bayram tebrikinde bulunmaya geliyor. Naci Onur Hocamız ile de burada bayramlaşıyoruz. Bayramlaşma faslı tamamlanıyor ve sıra, yapacağımız faaliyet hakkında Nihat Paşaya bilgi vermeye geliyor. Binbaşı Ayhan Cankut, müsaade isteyerek söze giriyor. Kıbrıs Şehitlerini Anma ve Şehit İlhanlar Abidesi'nin açılış töreni ile ilgili sürdürdüğümüz hazırlıkları bütün safhalarıyla anlatıyoruz değerli büyüğümüze. Haberim oldu, diyor. Hazırladığınız program gayet teferruatlı olmuş, Belediye Başkanımız Süleyman Bey ile konuştuk, Sayın Denктаş'ın geleceğine de çok sevindim, inşallah birlikte bu anlamlı davetinize katılırız, diyerek memnuniyetini ifade ediyor. Kurban Bayramının ardından hazırlıklarımız kaldığı yerden devam edecek... Muharip Gaziler Derneği üyeleriyle önceden planladığımız toplantıyı gerçekleştiriyoruz. Bu toplantıya şehit yakınları da katılıyor. Kıbrıs gazileri uzun yıllar sonra büyük bir heyecan yaşayacağız, diyorlar. Şehit İlhanlar Anıtının yapımı hızla devam ediyor ve nihayet faaliyetin başlayacağı günleri sabırsızlıkla bekleyen Elazığ kamuoyuna programı ilan ediyoruz.

24 Aralık Çarşamba günü saat 11.00'de Bedrettin Keleştimur, R. Mithat Yılmaz, Mehmet Şükrü Baş ile birlikte Elazığ Havaalanındayız; konuklarımızı bekliyoruz. Resmî karşılama için Elazığ Valisi Muammer Muşmal, Elazığ Belediye Başkanı M. Süleyman Selmanoğlu, 8. Kolordu Komutanı Korgeneral Eyüp Kaptan, Fırat Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. A. Feyzi Bingöl, Ticaret Odası Başkanı Suat Öztürk, Elazığ Emniyet Müdürü Fahrettin Coşkun, İl Jandarma Alay Komutanı Albay Abdullah Doğan, Türkiye Muharip Gaziler Derneği Elazığ Şubesi Başkanı Bilal Avcioğlu, Elazığ Şehit Aileleri ve Malûl Gazileri Derneği Başkanı

Mehmet Çete ile çok sayıda daire müdürü karşılama için alana geliyorlar.

Emekli Tab. Tuğgn. Nihat İlhan Törende Konuşuyor

Saat: 11.35'de uçak alana iniyor. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Kurucu Cumhurbaşkanı Rauf R. Denктаş uçağın merdivenlerinden iniyor. Hemen arkasında Emekli Tuğgeneral Dr. Nihat İlhan ile kızı A. Şebnem İlhan, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı sözcüsü Hasan Erçakıca, Doğu Akdeniz Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Ufuk Taneri, Yakın Doğu Üniversitesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Ata Atun, Kıbrıs Türk Mücahitleri Derneği üyesi Metin Aybars, Doğu Akdeniz Üniversitesi Öğretim Görevlisi Dr. Harid Fedai en arkada da Kıbrıs Genç TV'den Artun Korudağ'ı görüyoruz.

Kıbrıs Türklerinin büyük lideri Rauf R. Denктаş Elazığ'daydı. İlerleyen yaşına rağmen, kar kış demeden, sağlık sorunlarına aldırmandan gelmişti. Bu tablo karşılamaya gelen herkesi duygulandırmıştı. Koca Denктаş alana serilen kırmızı halıda yürürken Elazıglılarla bir kez daha kucaklaşmanın mutluluğunu yaşıyordu. Vali, Belediye Başkanı, Kolordu Komutanı, Rektör, Ticaret Odası Başkanı Emniyet Müdürü, Jandarma Alay Komutanı ve diğer bürokratlarla tek tek tokalaştı, gülen yüzüyle selamlaştı. Bizler de, "Elazığ'a hoş geldiniz, Sayın Cumhurbaşkanım" diyerek saygıyla eline eğildik. Bedrettin Bey ile birlikte. -2004 yılındaki Kıbrıs ziyaretimizin ardından Sayın Cumhurbaşkanımız Harid Fedai'ye birkaç kez sormuş; "Elazıglı genç arkadaşlar ne yapıyorlar?" diye... "Çocuklar nasılsınız?" derken gözlerinin içi gülüyor... Karşılamaya gelen arkadaşlarımız ile birlikte Rauf. R. Denктаş'ı Elazığ'da görmenin sevincini yaşıyoruz...

Konuklarımız VIP salonuna alınıyor. Gazeteci arkadaşlarımız ilk açıklamaları almak için sabırsızlanıyor. Elazığ Valisi Muammer Muşmal; "Sizleri Elazığ'da görmekten mutlu olduk ve şeref duyduk.

Sizlere saygılarımı ve teşekkürlerimi sunuyorum.” diyor ve kısa tutuyor konuşmasını. Kameralar aceleyle Denктаş'a dönüyor. “Teşekkür ediyorum Muammer Bey. Davetiniz bizi çok memnun etmiştir. Bizim açımızdan bu şehitlerimiz, bütün şehitlerimizi simgeleyen kişilerdir. En büyük acıyı yaşadığımız günleri hatırlıyoruz. Şehitlerimizin anıtlarının açılışına davet edildiğimiz haberi yayınlanmıştı bizim Kıbrıs'ta. O günü herkes şehitler haftasında yeniden yaşamaktadır. Şehitler hak, adalet, hürriyet, vatan için canlarını feda eden kişilerdir. Bizim bütün garantimiz bu şehitlerin kemiklerini sızlatmamak, uğruna öldükleri hak ve hürriyetlerini korumaktır. Kıbrıs'ta bir uzlaşma olacaksa bu yaşadıklarımızı bir daha yaşamayacağımızı sağlam ve kalıcı bir anlaşmayla sağlamaktır. Bu da denenmiş olanı yeniden denemekle değil, daha sağlam garantiye bağlamakla mümkündür. Çünkü karşımızdakiler, siyasetlerine devam ediyorlar ve değişen hiçbir şey yoktur. Yaptıkları siyasetten amaçları, adadan Türk askerini çıkartmaktır, Kıbrıs'ı almaktır. Bunun karşısında kalıcı engel Kıbrıs Türk Cumhuriyetidir, egemenliğimizdir, Anavatanın garantörlüğünün devamıdır. Bu düşüncelerle bu haftayı biz 'anma haftası' olarak tescil etmeye varız. Burada geçirdiğimiz kısa zaman içerisinde şimdiden gördüğümüz ilginin bize cesaret verdiğini, kuvvet verdiğini bilmenizi isterim. Gittiğimiz her yerde gördüğümüz Kıbrıs gazileri, şehit aileleri ve Atatürk ilkelerine bağlı gençlik bize ümit ve cesaret vermektedir.” diyerek sözlerini tamamlıyor. Yapılan bu ilk açıklamaların ardından havaalanından ayrılıyor. Misafirlerimiz iki gün boyunca kalacakları Akgün Oteli'nde istirahat edecekler.

Şehit İlhanlar Anıtı'nın açılış töreni 24 Aralık 2008 Çarşamba günü saat 13.30 gerçekleştirilecek. Şehit İlhanlar Caddesi tarihi günlerinden birini daha yaşıyor. Birazdan bin bir emek ve itina ile inşa edilen Şehit İlhanlar Anıtı'nın açılış yapılacaktır. Yağışlı bir havada, şiddetle esen rüzgâr havanın soğukluğunu içimize dolduruyor. Tören alanı bu tarihi ana tanıklık etmek için gelen heyecanlı insanlarla dolu hiç kimse yağmura ve soğuğa aldırış etmiyor. Cadde baştan başa bayraklarla donatılmış, dükkânlar, mağazalar bayraklarla süslenmiş. Tam 45 yıl önce, 24 Aralık 1963 tarihinde Kıbrıs'taki evlerinde insanlığını yitirmiş Rum canileri tarafından katledilen masum insanların arasında tabip binbaşı Dr. Nihat İlhan'ın eşi Mürüvvet Hanım ve sevgili evlatları Murat, Hakan ve Kutsi de bulunuyordu. Bu olay o yıllarda bütün Türkiye'yi derin bir yasa boğmuştu.

Elazığ halkı bu masum evlatlarını toprağa verirken yürekleri dağılayan bu büyük acıyı Nihat İlhan Paşa ile birlikte yaşadı ve kalbine gömdü. Aradan on yıl geçti. 1974 tarihinde Türk Silahlı Kuvvetleri'nin başlattığı Kıbrıs Barış Harekâtı'na gönüllü olarak katılmak isteyen gençlerimiz Elazığ Askerlik Şubasının önünde uzun kuyruklar oluşturdu, Kıbrıslı soydaşlarımıza kol kanat germek için. Kıbrıs Harekâtı'nı gerçekleştiren ordumuzun başarısı için günlerce dualar edildi. Bu harekâta Elazığ'dan onlarca mehmetçik katıldı, gazilik unvanını elde ederek bizleri gururlandırdı. Aldığımız şehit haberleri yüreklerimizi sızlattı.. Bir şehit haberi de bizim mahalleyi (Bahçelievler) yasa boğmuştu. Yakın arkadaşımız Ahmet Uygur'un abisi Mustafa Uygur asteğmen olarak katıldığı Kıbrıs Harekâtı'nın üçüncü gününde şehit düşmüştü. Daha sonra bu harekâta İdris Doğan, Adnan Mavidemir, Mehmet Yavuz, Cuma Karadoğan adlı altı gencecik evladımızın daha şehit düştüğünü öğrenmiştik... Böylesine yoğunlaşan duygularla misafirler bekleniyor...

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Kurucu Cumhurbaşkanı Rauf R. Denктаş, Elazığ Valisi Muammer Muşmal, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü Hasan Erçakıca, Elazığ Belediye Başkanı M. Süleyman Selmanoğlu, 8. Kolordu Komutanı Korgeneral Eyüp Kaptan, Emekli Tuğgeneral Dr. Nihat İlhan ve kız kardeşleri Muhlise İlhan, Mefkure İlhan, Prof. Dr. Necip İlhan, Prof. Dr. Yavuz İlhan, Fırat Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. A. Feyzi Bingöl, Doğu

Akdeniz Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Ufuk Taneri, Elazığ Vali Yardımcıları Kadir Balaban, Mehmet Ali Sağlam, Elazığ Emniyet Müdürü Fahrettin Coşkun, Kurmay Başkanı Nihat Ünlü, Jandarma Alay Komutanı Albay Abdullah Doğan, Elazığ Ticaret Odası Başkanı Suat Öztürk, Fırat Üniversitesi rektör yardımcısı Prof. Dr. Orhan Kılıç, Yakın Doğu Üniversitesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Ata Atun, Kıbrıs Türk Mücahitleri Derneği Başkanı Metin Aybars, Doğu Akdeniz Üniversitesi Öğretim Görevlisi Dr. Harid Fedai, Kıbrıs Türk Kültür Derneği Başkanı Ahmet Göksan ve Atılım Üniversitesi öğretim üyesi Doç. Dr. Ulvi Keser, İl Kültür ve Turizm Müdürü Tahsin Öztürk, İl Milli Eğitim Müdürü Nihat

Sayın Denктаş Anıtın Açılışını Yapıyor. Sağında Elazığ Valisi Sayın Muammer Muşmal, Onun da Sağında Sayın Nihat İlhan Paşa

Büyükbaş, İl Müftüsü Ömer Kocaoğul, Türkiye Muharip Gaziler Derneği Elazığ Şubesi Başkanı Bilal Avcıoğlu, Şehit Aileleri Derneği Başkanı Mehmet Çete, tören alanına kurulan platformdaki yerlerini alıyorlar. Konukların gelmesiyle birlikte Şehit İlhanlar Caddesindeki tarihi tören başlıyor. İstiklal Marşı'nı 8. Kolordu Komutanlığı Bando Takımı ile birlikte okuyoruz. Elazığ Belediyesi Mehter Takımı'nin sunduğu kahramanlık türkülerine katılıyoruz. Ardından da konuşmalara geçiliyor. Törende sunuculuk yapan değerli hocamız Mustafa Demir bu tarihi açılıştaki konuşmacıları tek tek anons ediyor. Ve E. Tuğgeneral Nihat İlhan, Prof. Dr. Ata Atun, Prof. Dr. Ufuk Taneri, Prof. Dr. A. Feyzi Bingöl, M. Süleyman Selmanoğlu, Hasan Erçakıca, Muammer Muşmal ve Kıbrıs Türklerinin büyük lideri Rauf R. Denктаş'ın yaptığı konuşmaları dinliyoruz....

Mustafa Demir,

Değerli misafirler, 1963 yılında, tam 45 yıl önce üçü çocuk olmak üzere dört kardeşimiz Rumlar tarafından hunharca katledilmişti. Katledilen bu insanlarımızın üçü çocuktu. Bu çocukların biri bir yaşında, biri dört yaşında ve biri yedi yaşındaydı. Değerli hemşerimiz Doktor Nihat İlhan'ın ailesi her ne kadar bir küvete sığınsa da çocuk katilleri tarafından çocuk olup olmamaları gözetilmeden öldürülmüşlerdi. Elazığlı askerî doktor Nihat İlhan'ın eşi Mürüvvet Hanım, oğulları Murat, Kutsi ve Hakan; Rumlar tarafından şehit edilmişlerdi. Elazığlı şairimiz Ahmet Tefvik Ozan bu acı olayın ardından şu dizeleri kaleme almış:

Paşam, ne ki; can dediğin dünyada..

Bir baharda yeşerecek dört çiçek!

Melekleri görmek olmaz, rüyada

Hakan, bulutları yalnız geçecek...

Denize kavuşmuş balıklar gibi
Çağırırsan; gelecek, çıkmayacaklar!
Rüya diyeceksin, gözlerin yaşlı
Sırrını, denizin açmayacaklar...

Harput Kalesi'ni seyreden beyaz
Güvercin kanatlı, yalnız bulutlar..
Şehitler kervanı, içinden geçen
Rüzgarı rüyada, nurlu kanatlar...

Bir gün, dört güvercin; kapıyı çalar
Beş olur sevinçler, bulutlar akar..
Feza, derinlerde bir nokta olur
Harput sırtlarına o gün, nur yağar...

Paşam, ne ki, can dediğin dünyada
Bir baharda yeşerecek dört çiçek!
Melekleri görmek olmaz rüyada
Hakan, bulutları yalnız geçecek...

İşte o anı anlatmaya çalışıyor bu cümleler, kelimeler.

Kısa bir mehter konserinden sonra Kıbrıs'tan gelen konuklarımız ve ülkemizin değişik bölgelerinden gelen konuklarımız açılıştan önce kısa konuşmalar yapacaklar ve huzurlarınızda Elazığ Belediyesi Mehter Topluluğumuz.. Değerli misafirler, Elazığ Belediyesi tarafından yaptırılan, Kıbrıs Şehitleri ve Şehit İlhanlar Abidesi'nin açılışı münasebetiyle Türkiye Muharip Gaziler Derneği Elazığ Şubesi Başkanı Bilal Avcıoğlu beyefendiyi konuşmalarını yapmak üzere şimdi emekli Tuğgeneral Doktor Nihat İlhan'ı alkışlarınızla huzurlarınıza davet ediyorum.

E. Tuğgeneral Nihat İlhan,

Sayın Valim, Sayın Belediye Başkanım, Sayın Rektörüm, Sayın Sivil Kuruluş mensupları, hepinizi saygıyla selamlıyorum. Bu duygusal anda sizlere ne kadar teşekkür etsem az, çünkü demin binbaşı arkadaşımın bahsettiği gibi şehitlik büyük bir mertebe. Onların mekânları şimdi cennette; Allah'ın şefaatine açık, içi nurla dolmuş. Tüm dünyadaki şehitlerimizin, Türk şehitlerimizin ruhları şad olsun. Binbaşı arkadaşım anlattılar. Rumlar 1960 yılında belki yola gelirler diye bir hükümet kurulmuştu. Başında Makarios vardı doktor Fazıl Küçük de onun yardımcısıydı. O hiç saymadı Doktor Küçük'ü. Hemen o projeyi bozmak istedi ve Thasos Papadopulos onun en baş yardımcısıydı. Türklerin de en baş düşmanıydı.

Anıtın Açılışına Katılanlar

Papadopollos, bir gün şöyle diyor; "Efendim, Türk gemileri Kıbrıs'a geliyormuş. Gelsinler; Kıbrıs toprağında bir tek Türk göremeyecekler". Bu kadar hain, bu kadar düşman davranan Thasos Papadopollos bugün kara topraklara gitti. Orada hesabını versin. Kıbrıs Adamız denizde yüzen bir gemi gibi. Etrafı petrol ve doğal gaz ile dolu. Şimdi Rumların derdi, Akdeniz'i de Megalo İdea kapsamına sokmak. Evim, Kumsal'da tek katlı bir evdi. O akşam iki tane bayan misafir, bir de ev sahibim ve onun hanımı ile eşim ve çocuklarım salonda çay içiyorlarmış. Aniden kapıyı taramışlar, içeri girmişler. Rastgele ateş etmişler. Ev sahibim Hasan Gudum kolundan yaralanmış, Feride hanım tuvalette şehit olmuş. Ayşe Hanımla kardeşi banyoda lavabonun altına sığınmışlar. Ayşe Hanımın 2 yaşındaki kızını makineli tüfekle taramışlar, sağ bacağı dizinin altından kopmuş. Kıbrıs'a gittiğim zaman gördüm. Bu kadar haince. Demin arkadaşlarımdan bahsettiği gibi eşim çocukları kucaklamış banyodaki küvete yatırmış, üstlerine abanmış, sırtını siper etmiş. Ev sahibim Hasan Gudum duymuş. Diyormuş ki, "Benim eşim doktor, size bir kötülük yapmadı ki. Hepiniz, Kıbrıslı Rumlar, çocuklarınız Akdeniz anemisine sahip. Geliyorsunuz Türk askerinden kanı kocam vermiyor mu?".

Hemen taramışlar, 27 mermi ile katletmişler. Mutfaktaki çamaşır makinesini, bulaşık makinesini ne varsa hepsini taramışlar. Şimdi Yavru Vatan Kıbrıs için dileğim şudur; Devletimiz, o güzel Kıbrıs'ın daima yanında olsun. Katkılarını esirgemesin, korusun ve kollasın. Onlar da hiç acı görmesin. Sayın Cumhurbaşkanım, Sayın Valim, Sayın Belediye Başkanım, Sayın Komutanım, Sayın Kıbrıs Gazileri, Elazığlı hemşerilerim, sizlere sesleniyorum. Ben acılarımı bağırma bastım, gözyaşlarımı içime akıttım. Bugün ne kadar güçlü ve birbirimize bağlı

olduğumuzu, bir defa daha gördüm. Hepiniz sağ ve var olun.

Mustafa Demir

İşte şehit İlhanların babası değerli misafirler; Doktor Nihat İlhan; emekli Tuğgeneral! Kendisi o günleri bizlere çok iyi cümlelerle anlattı. Acısı hâlâ içindeydi belki; ama umut ediyoruz bugün açılışını yapacağımız bu abide onun acısını bir nebze olsun, aradan 45 yıl geçse bile hafifletecektir... Şehitlerimize Allah'tan rahmet diliyoruz. Prof. Dr. Ata Atun. Yakın Doğu Üniversitesi öğretim üyesi. Konuşmalarını yapmak üzere huzurlarınıza davet ediyoruz.

Prof. Dr. Ata Atun,

Sayın Cumhurbaşkanım, sayın Valimiz, sayın Belediye reisimiz, sayın komutanlarım, sayın Rektörüm ve Sevgili Elazığlılar. Sizlere Kıbrıs'tan sevgilerimizi getirdim. Sizlere Kıbrıs'tan şükranlarımızı getirdim. Elazığ barış harekâtında 6 tane şehit verdi. Gazisi var. Ve Mürüvvet hanımımız ve Murat'ımız ve Kutsi'miz ve Hakan'ımız var. Biz Milli mücadelemize verdiğiniz katkidan dolayı sizlere şükran borçluyuz., var olun ve sağ olun. Mürüvvet Hanım'a, Murat'a, Hakan'a ve Kutsi'ye rahmet diliyoruz. Bütün Kıbrıs'tan rahmet dileklerimi getirdim. Sevgili komutanımıza, İlhan binbaşımıza, emekli generalimize ve Mürüvvet hanım'ın tüm ailesine baş sağlığı diliyoruz. Ben size o gün ne oldu? O gün nasıl geçti? An be an onu anlatacağım. Bilmenizi istiyorum. Gerçek bir katliam gerçek bir insanlık dışı olaydı. Hava biraz soğuk ama anlatmak istiyorum size.

Tarih 24 Aralık 1963, günlerden Salı. Yer Lefkoşa'nın kumsal bölgesi, Mehmet Akif caddesi ve Mürüvvet İlhan Sokak (olay günündeki ismi İrfan Bey Sokak). Saat akşamüstü 18.00 civarı. Hava kararmış, ısı yaklaşık 8°C. Pazartesi gecesi, yani bir gün evvelki 23 Aralık gecesi, ev sahibi Hasan Yusuf Gudum, karısı Feride Hasan Gudum, Meriç'li (eski ismi Mora) Ayşe (Cankan), kucağında iki yaşındaki kızı Işıl (Cankan) ve Ayşe Hanım'ın kız kardeşi Növber İbrahim oğlu daha güvenli olduğu düşüncesi ile Kıbrıs Türk Alayı'nda görevli tabip binbaşı (emekli tuğgeneral) Nihat İlhan ile eşi Mürüvvet Hanımın evine sığınmışlardı. Eoka milisleri ve Yunan subaylarının komutasındaki küçük bir Rum birlik ise evin 120 m. Kuzeyindeki Severis un fabrikasına mevzilenmiş, fabrikanın en üst katına da kum torbalarından yüzü Türk bölgesine dönük küçük bir korugan yaparak içine 1 adet A4 tipi makineli tüfek yerleştirmişti. A4 tipi makineli tüfek binanın damına, ellerinde 1959 yapımı cz vz.52/57 tipi otomatik tüfek, 1936/57 yapımı m1 Grand tipi yarı otomatik tüfek

ve Stengun makineli tabanca olan Rum çetecilere, masum Türk evlerine yaptıkları saldırılarda atış desteği vermek ve düşman ateşinden korumak amacı ile kurulmuştu. Hasan Yusuf Gudum dışarıda durup bir nevi gözcülük yaparken, Mürüvvet hanım da çocuklarını pijamalarını giydirmiş, kahvaltı türü bir şeyler yedirmiş ve onları yatırmaya hazırlanıyordu. Evdeki komşu bayanlar ise hep birlikte yiyecek bir şeyler hazırlayıp masaya oturmuşlardı. Evin batı tarafından geçen Kanlı Dere'nin diğer kıyısından silah sesleri duyulmaya başladığı vakit Hasan Bey büyük bir telaşla içeri girmiş ve "Rumlar bizi basıyor" diyerek heyecanlı bir şekilde bağıarak evdekileri uyarmıştı.

Çok geçmeden Kanlı Dere tarafından eve kurşun yağmaya başladı. Kurşunlar yağmur gibi geliyordu. Mutfağın önündeki yemek odasının tehlikeli olduğunu ve eve pencerelerden giren kurşunlardan kendilerini koruyamayacağını hisseden masum ve savunmasız dokuz insan, elektrikleri kapattılar ve evin güvenli olduğunu düşündükleri yerlerine saklanmak çabası içine girdiler.

Dr. İlhan'ın eşi Mürüvvet Hanım, eşi kendisine "eğer ateş olursa duvardan duvara geçecek kurşunlara hedef olmazsınız, banyo sizi korur" dediği için hemen daha 6 aylık olan Hakan'ı kucaklar, 6 yaşındaki Murat ile 4 yaşındaki Kutsi'yi de ellerinden sıkı sıkı tutarak evin sol arka köşesinde yer alan banyoya doğru koşar. Arkasından Növber Hanım ve kucağında kızı Işıl'ı sıkı sıkı tutan Ayşe Hanım ve Hasan dede, hep birlikte banyoya girerler ve saklanmaya çalışırlar. Kalın taş duvarları ve küçük de bir penceresi olan banyo gerçekten de iyi bir korugan gibidir.

Üzerinde gri bir palto olan Mürüvvet Hanım, çizgili pijamalarını giymiş olan çocuklarını kucaklar ve hep birlikte banyo küvetinin içine uzanarak pencerelerden giren mermilerden kendilerini korumaya çalışır. Ayşe Hanım, kucağında kızı Işıl ile sağ köşeye, lavabonun sağ tarafına çömelir. Növber Hanım ise kapıyı eli ile sıkı sıkıya kapatabilmek için kapının hemen yanına sağ tarafa oturur. Ev sahibi Hasan Efendi eşi Feride Nine'yi tuvalete kapının arkasına saklar ve banyoya gelerek lavabonun sol tarafına büzüşür.

Nihat İlhan Paşa Ve Kızı Şebnem Hanım Açılışı Yapılan Anıtın Önünde

Kumsal bölgesinde yıllarca Türklere kapı komşuluğu yapan Ermeniler, bölgenin savunmadan yoksun olduğunu telsizle Rumlara bildirdikten sonra, Akritas planı, genel hareket planı bölümü, birinci kesim (Ayios Pavlos, Ayios Demetios bölgeleri) bölge komutanı "Terezepilos" kod adlı Yunan subayının komutasında sayıları 150 olan Eokacı milisler, Severis un fabrikasındaki makineli tüfeğin koruması altında önce içinde su seviyesi az olan Kanlı Dere'yi yürüyerek geçmişler ve sonra da Akritas planında belirtildiği şekilde bölgelere dağılmışlardı.

Mehmet Akif Caddesi, Mürüvvet İlhan sokak (eski ismi İrfan Bey Sokak), Murat İlhan Sokak ve Güntekin Şengör Sokak, Kıbrıs ordusunda teğmen olan (emekli binbaşı) Savvas Selis ve Thisoas kod adlı Eokacının komutasındaki ekibin görev alanı olarak belirlenmişti.

Savvas Selis'in grubu, "Enosis" naraları atarak ateş açmaya başlar ve İrfan Bey Sokağı tarafından Türk bölgesine saldırıya geçerler. Severis un fabrikası üzerindeki makineli tüfeğin koruması altında evlere önce uzaktan ateş ederler. Özellikle de köşedeki beyaz tek katlı evin kuzeye bakan, kapının hemen yanındaki odasının pencerelerini ateş yağmuruna tutarlar, olmaya ki eve yaklaşırken o odada olan birisi kendilerine ateş edip vurabilir düşüncesi ile. Üç kişi yolun solundaki eve doğru yönelirken, beş kişi de sağ köşedeki beyaz tek katlı binaya yönelir. Ermenilerden gelen bilgiye göre bu binada Türk alayında görevli bir Türk subayı, eşi ve üç çocuğu yaşamaktadır. Bu aile yok edilmelidir ki, Rumların, Kıbrıslı Türklere ve Türkiye'den korkmadıkları dünyaya gösterilsin.

Beyaz evden kendilerine karşı ateş açılmayınca daha da cesaretlenen Rum caniler, giriş kapısının önüne gelip kilidine ateş ederler ve sonra da tekmelere kapıyı kırarak içeri girerler. Elleri otomatik tüfek tutan iki canı, "taksim istersiniz ha!" Diye bağıarak her tarafa gelişi güzel ateş eder ve soldaki odaya çabucak göz attıktan sonra ileri seğirterek, önlerindeki kapıdan hole geçip soldaki yatak odasına yönelirler ve tekrar ateş etmeye başlarlar. İçlerindeki hınç önlerine çıkan her tür canlıyı öldürmelerini emrediyordu. Bu odada işleri bitince hızla önlerindeki ara kapıdan geçip, mutfağın önündeki hole gelirler ve soldaki ikinci yatak odasına da ateş ederler. Yataklara, yatak altlarına ve dolaplara. Arkadaki grup da önce sağdaki misafir odasına dalar, sonra da ateş ederek mutfağa geçer.

Ufacık banyo odasının içine sığınan masum ve savunmasız Türkler ise birbirlerine sarılmış Rumların kendilerini bulmaması için dualar ediyordular.

Küvetin içinde Mürüvvet hanım, üç çocuğuna sıkı sıkı sarılmış, bedenini siper etmişti. Ayşe Hanım kızı Işıl'ı kolları ile sarmalamış, sırtını köşeye dayamış, lavabo ile köşe arasına sokulmuştu, Növber Hanım, kapının açılmasına mani olabilmek için kapının dibine çökmüştü. Hasan Dede de, o küçük banyonun içinde, lavabonun sağ tarafı ile küvetin arasına büzüşmüştü. Nefes bile almıyorlardı. Sadece Allah'a dua ediyorlardı.

Evin sol tarafındaki odaları boş bulan iki Rum canı, evin arka sol tarafındaki kapıları sıkı sıkıya kapalı olan banyo ve tuvalete yönelirler ve "Enosis" çığlıkları altında tüm mermilerini kontrplak kapıların üzerinden içeriye boşaltırlar.

Kapıyı eli ile sıkı sıkı kapalı tutmaya çalışan Növber Hanım, elinden kötü bir yara alır ve yana kaykılarak kapının önüne yığılır. Kapının tam karşısında yer alan banyo küvetinin içindeki Mürüvvet Hanım ve üç çocuğu ise küvetin içine yığılırlar. Kapıyı kırarcasına açmaya çalışan Rumlar, Növber hanımın kapının önüne yığılması nedeni ile kapıyı birazcık aralayabilirler ve o aralıktan sağa ve öne doğru tekrar ateş ederler. Vefakâr anne ve çocukları o anda şehit olurlar. Etraf bir anda kan gölüne döndüğü için Rum caniler hepsini öldürdüklerini sanarak hemen yan taraftaki tuvalete yönelirler. Kapıyı açamazlar ama kontrplak kapıdan içeriye onlarca mermi sıkarlar. Kapının arkasına saklanmış olan Feride Nine başına isabet eden kursunlar nedeni ile anında şehit olur ve yere yıkılır. İçerdekilerin öldüğüne inanan iki canı geri çekilir ve diğer üç canı de banyo kapısının önüne gelip sıra ile aralıktan içeriye ateş ederler. Acımasızca silahsız, korumasız ve masum insanlara ateş eden Rumların silahından çıkan kurşunlardan birisi, önce kızı Işıl'ın dizini parçalar sonra da Ayşe Hanımın bir bacağından girip diğer bacağından çıkar. Ayşe Hanımın ayağında büyük bir yara açılır. Feride Nine ile banyoya çocukları ile saklanan Mürüvvet Hanım ve çocukları şehit olurken, Hasan Yusuf Gudum ile birlikte Ayşe Hanım,

kucağındaki kızı Işıl ve Növber Hanım ağır yaralanırlar. Eve kimlerin ya da kaç kişinin girdiğini tam olarak bilen yok. Baskın sırasında cz vz.52/57 tipi otomatik tüfek ile 15 el, Stengun otomatik tabanca ile 12 el ve 1936/57 yapımı m1 garand tipi yarı otomatik tüfek ile de 6 olmak üzere toplam 33 el ateş edildiği, şehitlerin vücutlarındaki yaralardan ve duvarlarda hala yeri belli olan kurşunların izlerden anlaşılmaktadır. Bilahare incelenen kovanlar, iğnenin vuruş yerlerindeki farklılıklarından dolayı olayda 5 ayrı

silahın kullanıldığını göstermektedir. Kovanlar bilahare albay (Major) Meysi tarafından eve ilk giren (GA kurucular kurulu bşk) Memduh Erdal'dan alınmış ve kayda geçirilmiştir.

24 Aralık gecesi Lefkoşa'nın batı mahallesi Kumsal'a yapılan baskın arkasında, Yunan Alayı'na mensup subayların ve askerlerin de katliama bilfiil katıldıklarını belgeleyen kanıtlar bıraktı. Saldırganların geri çekilirken terk ettikleri malzeme arasında, özellikle de Severis un fabrikası damında, Yunan subay şapkaları, Yunan ordusuna ait çelik başlıklar ve NATO'ya ait bazuka mermileri ile mermi kovanları vardı. Kumsal bölgesinde yıllarca Türklere kapı komşuluğu yapan Ermenilerin bölgenin savunmadan yoksun olduğunu telsizle Rumlara bildirdikleri, daha sonra TMT tarafından belirlenmesi nedeni ile kumsal, Köşklüçiftlik ve Arabahmet bölgelerinde oturan Ermeniler, bu hainliklerinin ortaya çıkmasından sonra evlerini terk etmek ve Rum bölgesine kaçmak zorunda kaldılar. Rum çeteciler, kumsal bölgesinden çekilirken, kadın, erkek, yaşlı ve çocuk ayırımı yapmaksızın yüzlerce Türk'ü de dipçik darbeleriyle önlerine katıp götürdüler. Kaçırılan Türklerin bir bölümü kurşuna dizildi.

Sayın Denктаş, Sayın Nihat İlhan Paşa, Kız Kardeşleri Sayın Muhlise Hanım, Sayın Mefküre Hanım

Rumca gazetelerde son zamanlarda çıkan itiraflara göre, beraberinde erkek, kadın çocuk ve yaşlı yaklaşık 200 Kıbrıslı Türk esir getiren Eokacı Tasos Marku, operasyonu fiilen idare eden Rum bakana telefon eder ve ne yapması gerektiğini sorar. Eli silah tutabilecek erkeklerin öldürülmesi talimatını verir kendisine telefonun öbür ucundaki Rum bakan.

Akritis planının mimarlarından o dönemde bakan olan sadece Yorgadjis ve Papadopoulos'dur. İtiraflar, Yorgadjis'in öldürülmesinden çok seneler sonra yapıldığından, emri veren bakanın Yorgadjis olması durumunda, dile getirilmesi sorun yaratmaz, konuşanı

sıkıntıya sokmazdı. Geriye “Kumsal katliamı”nın mimarının Papadopulos olduğu varsayımı kalmaktadır.

Katliamdan sonra eve ilk giren kişi ise 25 aralık 1963 çarşamba günü öğleden sonra Severis un fabrikasından açılan makineli tüfek ateşine rağmen eve ulaşmayı başaran, TMT'nin o dönem en gözü pek kişilerinden olan Memduh Erdal ve fotoğrafçı Mustafa Mehmet özünlü olur. Resimleri Memduh Erdal çeker.

Severis un fabrikasındaki Rum makineli tüfek yuvası da ertesini gün, 26 aralık 1963, perşembe günü, Kıbrıs Türk alayı'ndan gelen küçük bir ekip tarafından susturulur ve fabrika Türklerin eline geçer. Aynı gün Türk jetleri Lefkoşa üzerinde alçaktan uçarak Makarios'a ihtar verirler. Sevgili Elazığlılar, işte olay bugün tam bu şekilde olmuştu. Savunmasız insanlara aynen bu şekilde saldırılar yapılmıştı.

(Prof. Atun Kıbrıs'tan getirdiği hediyeleri halka dağıtıyor..)

Ben size Kıbrıs'ımızdan hatıralar getirdim. Bugünün güzel hatıralarını getirdim. Sizlere Kıbrıs'tan bunları atmak isterim, vermek isterim. İçimde şükranlarımız, sevgilerimiz ve rahmetlerimiz var. Çok teşekkür ediyorum.

Mustafa Demir

Elazığ Belediye Başkanı Süleyman Selmanoğlu'nu davet ediyoruz huzurlarınıza; alkışlarınızla.

M. Süleyman Selmanoğlu,

Sayın Cumhurbaşkanım, sayın Valim, sayın Paşam, sayın Komutanım, sayın Cumhuriyet Başsavcım, sayın Rektörüm, çok kıymetli misafirlerimiz, değerli hemşehrilerim, basınımızın çok güzide temsilcileri sizleri sevgiyle, saygıyla selamlıyorum.

Elazığ, tarih şeridinde, şehitlik mertebesine, yüksek kültür birliğine inanmış, bu konuda toprağın kara bağrında yatan manevi şahsiyetleri asla üzmemiş bir şehirdir. Elazığ, bağımsızlık mücahidi, Azerbaycanlı şair Elmas Yıldırım'ı bağrına basarak bütün şer odaklarına inat, hayat boyunca korumuş, kollamış, aş ve iş vererek onun heyecanlarına ortak olmuş, ölümünden sonra da ismini sokaklarına vererek onu yaşatmış bir şehirdir.

Bu şehir, mübarek bir şehirdir. Bu şehir, Beyzade Hazretlerinin, Fetih Ahmet Babaların, İmam Efendilerin ve daha nice manevi alperenlerin kurduğu bir şehirdir.

Bu şehir, Malazgirt ruhuyla Çanakkale'de, Yemen'de, Galiçya'da ve Kurtuluş Savaşında binlerce neferiyle destanlar yazmış ve yine bu kutlu belde, yavru vatan olarak gördüğü Kıbrıs'a hep sahip çıkmış, devleti ve milletiyle her zaman ve her durumda Kıbrıs Türkü'nün yanında yer almıştır. 1974 Kıbrıs Barış

Harekâtına katılanlar arasında bulunan İdris Doğan, Adnan Mavidemir, Mehmet Yavuz, Mustafa Uygur, Cuma Karadoğan şehitlik mertebesine erişirken, 250 civarında Elazığlı hemşehrımız de gazilik beratını hak etmiştir.

Şimdi yine tarih ayaklanıyor. Tarih, bir eksiği yerine getirmemizi emrediyor.

1571 yılından itibaren Türk toprağı olan Kıbrıs'tan söz ediyorum. 21 Aralık 1963 tarihinde Kanlı Noel'in, kanlı tetikçileri olan Rumlar tarafından katledilen masum ve mazlum Türklere söz ediyorum.

Hemşehrımız, büyüğümüz, Türk Silahlı Kuvvetleri mensubu, çok değerli Tabip Binbaşı Nihat İlhan'ın üç yavrusu Murat, Kutsî ve Hakan ile değerli eşleri Mürüvvet Hanım'ın, 24 Aralık 1963 tarihinde gözü dönmüş Rumlar tarafından sığındıkları banyonda şehit edilişlerinden söz ediyorum.

Biz, İlhan Paşa'yı unutmadık. Eşleri Hanımefendiye ve yavrularını unutmadık. Yavru vatan Kıbrıs'ta yaşanan bu vahşeti, bu insanlık ayıbını hem telin etmek, hem de o insanlık suçuna maruz kalan anneyi, masum üç yavrusunu ve bütün Kıbrıs şehitlerimizi anmak üzere düzenlediğimiz bu toplantının gerçekleşmesine destek veren başta kadirşinas Elazığ halkı olmak üzere düzenleme kuruluna şükranlarımı sunuyorum.

Ben başta aziz Atatürk olmak üzere bütün şehitlerimize Allah'tan rahmet diliyorum. Bütün gazilerimize sağlıklı, sıhhatli mutlu günler, mutlu yarınlar diliyorum. Hepinize en derin sevgi ve saygılarımı sunuyorum. Abide burada durdukça sizler yaşayacaksınız, sizler bu güzel Elazığ'a ses vereceksiniz, sizler Elazığ'a sahip olacaksınız, sizler bize sahip olacaksınız. En derin sevgi ve saygılarımla.

Törene Katılan Azerbaycanlı Kardeşlerimiz Sayın Denkaş'a ve Sayın İlhana Saygılarını Sunuyorlar

Mustafa Demir

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü Hasan Erçakıca huzurlarınıza konuşmalarını

yapmak üzere geliyor.

Hasan Erçakıca,

Sayın Vali, yurtsever Elazığ halkı, saygıdeğer Gaziler, kahraman Gaziler hepinizi Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı adına selamlıyorum, bununla gurur duyuyorum.

Bugün, tabii, heyecanlanmamak, gururlanmamak elde değil. Gerçekten Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin var oluş nedenini, Kıbrıs'ta Kıbrıs Türk halkının yaşamaya devam ediyor olmasının nedenini bugün biraz daha içimizde hissedebiliyoruz, Kıbrıs'tan gelen arkadaşlar olarak. Öyle sanıyorum, onlar adına da konuşmuş oldum belki. 1963 yılının Aralık ayında ben 7 yaşında bir çocuk iken, karanlık günler olarak hatırlıyorum. Bunu daha önce başka yerlerde de ifade ettim, yazılarımda yazdım. Bizim için çok uzun, karanlık günlerdi. Ama artık buradan bakılınca, onların, o günlerin birer kahramanlık günü olduğunu, bugün var oluşumuzu simgeleyen birer mücadele günü olduğunu çok iyi anlayabiliyoruz. Bu anlamlı günde, tabii kelimeler anlamsızlaşıyor. Fakat şunu ısrarla söylemek istiyorum. Bugün Kıbrıs'ta bir müzakere süreci var. Arkadaşlarım biraz önce söylediler. Belki 1968'den başlayan bir süreç var. Ne yazık ki, biraz önce de anlatılan nedenlerle, Kıbrıslı Rumlarla bir arada yaşamak hâlâ daha mümkün olmadı. 1968'den bu yana geçen bu görüşme süreci de bizi böyle bir noktaya taşımadı. Ama biz buna rağmen Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde varsak, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti varsa, Kuzey Kıbrıs'ta Kıbrıs Türk halkı yaşayabiliyorsa bu mücadele sayesinde. Bugün müzakere masasında var olabiliyorsak bu mücadele sayesinde.

Cumhurbaşkanım adına şunu iletmek istiyorum. Bu müzakereleri zaman zaman endişe ile izliyor olabilirsiniz. Ne olacağını merak ediyor olabilirsiniz. Ama bilmeniz gerekir ki, Kıbrıs Türk halkının var oluş mücadelesine ters düşecek herhangi bir adım atılmayacaktır. Kıbrıs'ta Kıbrıs Türk halkı sonsuza kadar yaşayacaktır. Çünkü bu, bu mücadeleden alınan güçle sürdürülen bir müzakere sürecidir. Bu tarihe, bu mücadeleye ters düşen herhangi birşey yapılmayacaktır. Bu duygu ve düşüncelerle şehitlerimizin huzurunda saygıyla eğiliyorum. Kahraman gazilerimizi bir kez daha saygıyla selamlıyorum.

Mustafa Demir

Elazığ Valisi Muammer Muşmal Beyefendiye huzurlarınıza davet ediyoruz.

Muammer Muşmal

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin büyük mücahidi, ilk Cumhurbaşkanı, Kıbrıs'tan gelen çok değerli misafirler, aziz Elazıglılar, kıymetli basın mensupları; hepinizi saygıyla, sevgiyle selamlıyorum. Bugün burada -Anadolu'nun bağı Elazığ'da- bundan tam 45 yıl önce yavru vatan Kıbrıs'ta yaşanan bir vahşeti bir insanlık ayıbını hem telin etmek, o insanlık suçuna maruz kalan bir anneyi, masum üç yavrusunu ve şehitlerimizi anmak üzere bir araya geldik. Ne idi bu insanlık suçu? Ne idi bu vahşet? Elazığ, 1963 yılında verdiği şehitlerine 1974 Kıbrıs Barış Harekâtında yenilerini ekledi. Her Anadolu insanında olduğu gibi Elazıglıların gönlünde de Kıbrıs sevgisi hiçbir zaman azalmadı. Anadolu insanı, Kıbrıs'taki kardeşlerinin geleceğinden emin olmaları, onların hür ve bağımsız bir biçimde yaşamaları için gerekirse canını vermeye, kanını dökmeye her zaman hazır olduğunu her vesile ile ifade etti. Çünkü Kıbrıs Türkü bizim kardeşlerimizdir Kıbrıs ise Türkiye'nin milli bir davasıdır. Kıbrıs Türkü, Türkiye'den kopartıldığından bu yana Türkiye'yi anavatan olarak görmüş, sürekli maruz kaldığı Rum tehdidine ve baskısına karşı umudunu Türkiye'ye bağlamıştır. Türkiye de yavru vatan olarak gördüğü Kıbrıs'a hep sahip çıkmış, devleti ve milletiyle her zaman ve her durumda Kıbrıs Türkü'nün yanında yer almıştır. Nitekim ilimizden Kıbrıs Barış Harekâtına katılanlar arasında bulunan İdris Doğan, Adnan Mavidemir, Mehmet Yavuz, Mustafa Uygur, Cuma Karadoğan şehitlik mertebesine erişmişlerdir. Onları bir kez daha rahmetle anıyorum.

Bütün dünya bilmelidir ki bu sevgi ebediyete kadar devam edecektir.

Bugün burada Elazığ'ın bağına gömülü şehit anne ve üç masum yavruyu ifade eden bu anıtın "Kıbrıs Şehitleri ve Şehit İlhanlar Anıtı'nın açılışında bulunmak üzere Kıbrıs'tan gelen başta Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Kurucu Cumhurbaşkanı Sayın Rauf Denktaş'a ve diğer konuklarımıza teşekkür ediyorum.

Mustafa Demir

Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Kurucu Cumhurbaşkanı Sayın Rauf Denktaş'ı alkışlarınızla huzurunuzda davet ediyorum..

Rauf R. Denktaş,

Sevgili Elazıglı kardeşlerim, kan kardeşlerim, can kardeşlerim...

Milli dava dediğimiz Kıbrıs davasında, siz gelmeden 11 yıl direndik. Bu direniş içerisinde bugün burada hatıraları önünde eğildiğimiz masum insanları şehit olarak verdik. Onlar gibi yüzlerce kardeşimiz

Yavruvatan, Yunan olmasın diye, Anavatan arkamdadır, Anavatan bizimledir, bizi yalnız bırakmayacaktır, muhakkak gelecektir diye İstiklal Savaşı'nda sizin gösterdiğiniz o milli direnişi, o kahramanlığı gösterdi. Rum'un, Yunan'ın vahşeti karşısında diz çökmedik.

Doktor Nihat Bey kardeşim gibi en acı günümde dahi vatan aşkı ile ayakta durmasını, diz çökmemesini, teslim olmamasını bildik... Ve gün geldi Barış Harekâtı'yla denizden çıktınız, gökten yağmur gibi yağdınız, Kıbrıs Türkü'nü mutlak ölümden, toplu mezarlardan kurtardınız. Şükran duygularıyla doluyuz. Böyle bir vatanımız var diye, Anadolu'da böyle kahraman kardeşlerimiz var diye gururluyuz ve geleceğe ümitle bakmaktayız. Ama sadece ümitle bakmak yetmez. Dün yapılanları yarın yapmak için hazırlıklı olduklarını bilmemiz lazım. Görüşmeler devam ediyor. Maksat Türk askerini adadan çıkartmak, Türkiye'nin garantisinden kurtulmaktır. Ondan sonra yapacaklarını yine yapacaklardır. Çünkü Girit modeldir. Girit'te yaptıklarını sonuna kadar yapmak kararındadırlar. Onun için gücümüz, kuvvetimiz, ümidimiz, geleceğimiz yine sizlersiniz.

Rahmetli Korutürk der ki, Türkiye Kıbrıs'tan elini ayağını çekerse denizlere açık bir ülke olmaktan çıkar. Yunan adaları ile çevrelerler sizi, denizlere açık ülke olmaktan çıkarsınız. Böyle bir milli davadır. Onun içindir ki en acı günleri yaşayan, sevdiklerinin tümünü kaybeden insanlar bile, sayın paşam gibi milli bir dava için akıtılmış olan bu kanların boşa gitmediğinin gururunu da aynı zamanda yaşamakta ve onunla teselli olmaktadır.

Biraz evvel valimizin okuduğu şiir gibi toprak uğrunda ölen varsa vatandır. Yavru Vatan için çok kan akmıştır. Bugün burada aziz şehitlerimizin abidesini açmak için bulunuyoruz. Sayın Valime ve diğerler bütün ilgililere bize bu fırsatı verdiği için, sizinle bu tarihi günde bir arada olmak fırsatını verdikleri için en içten duygularla teşekkür ediyorum.

Hakikaten bunu uzaktan takip etseydim çok üzülürdüm. Nihat Bey kardeşimle bir arada olmanın huzurunu yaşıyoruz. Onun yanında olmanın huzurunu yaşıyoruz. Sayın Valimle yeniden bir araya geldik. Sayın Belediye Başkanımızla bir araya geldik. Sayın Rektörle bir araya geldik. Komutanla bir araya geldik. Sizleri gördük. Allah sizleri Atatürk'ün yolundan ayırmasın, bayrağınız daima gönderde dalgalansın.

Allah bu güzel millete güzel nurlu günler bahşetsin, diyerek sözüme son veriyorum. Hepinize sevgiler, selamlar değerli kardeşlerim.

Sayın Nihat Paşa Elazığlı Yazarlar ile birlikte

Mustafa Demir

Değerli misafirler, şimdi Kıbrıs Şehitleri ve Şehit İlhanlar Anıtı'nın açılışını yapacağız. Bu abideyi açmak üzere, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Kurucu Cumhurbaşkanı Sayın Rauf Denktaş'ı, Elazığ Valisi Muammer Muşmal'ı, emekli Tuğgeneral Nihat İlhan'ı ve protokolümüzün değerli mensuplarını anıtın açılışına davet ediyoruz

DEREDEN TEPEDEDEN

Öner DEMİREL
Mühendis - Ekonomist

Belli bir konuya bağlı kalmadan anlatıma dereden tepeden konuşuyoruz deriz ya, bizde Elazığ'ın güncel olan birkaç konusu üzerine dereden tepeden yazmak istiyoruz.

Elazığ da büyük kentlerimize göre geç kalınmış bir konu var. KENTSEL DÖNÜŞÜM. Ada bazlı çalışmalar yapılırken planları delmek için sağından solundan çekiştirenler olduğunu mayıs ayındaki Elazığ ziyaretimizde tanık olduk. Çarşı, Nailbey, Kültür, İcadiye, Yeni Mahalle, Rızaiye semtlerinde binalar birbiri üzerine yıkılıyor adeta filmlerdeki korku tünellerini andırıyor. Tek kat, bazı yerlerde iki kat bina yüksekliklerine ve taşıt trafiğinin olmadığı 80 yıl öncesi planlanmış cadde sokak genişlikleri 5 kat ve aşırı araç trafiğine cevap verecek durumda değildi, ayrıca inşaat yapanlardan merkezi yerlerde toplu otopark yapılma adıyla otopark parası alınıp otoparklar yapılmayınca cadde ve sokaklar otopark oldu. Kentte merkezde avuç içi kadar nefes alacak boş alan yok, eski hükümet binası tek kalan açık alan ve tek umudumuz eski hükümet binasının yıkılarak yerine AVM yapılmaması.

Yaşı 60 üzerinde olanlar, SSK iş hanının bulunduğu yerde en eski belediye binasının içerisinde yer alan akarsuyu ve havuzu olan bugünkü eski hükümet binası ve bahçesi büyüklüğünde bir alanda çiçekler ve güllerle bezenmiş bahçeyi hatırlayacaklardır. Maalesef çevreye güzellik katan o

güzelim park bahçe ranta kurban edildi.

Gazete haberlerinde yazıldığına göre Elazığ da moda uyup çok katlı binalar inşaatı için uğraşılıyor. Çok katlı bina Elazığ'ın coğrafi ve klimatolojik yapısı bakımından uygun değildir. Dört tarafı dağlarla çevrili olan kent nefes alamayacak, hava sirkülasyonu olmayacak, yağışlar ise yüksek binaların oluşturduğu sıcaklık nedeniyle toprağa düşmeden buharlaşma ile gökyüzüne geri dönecektir. BUGÜN KURAKLIK YAŞAYAN KENTİMİZ DAHADA KURAKLAŞACAK ADETA ÇÖLE DÖNECEKTİR. Isı ortamları ekstrem örnekler (en yüksek en düşük ısı ortamları) değişecek, çevredeki bağ bahçe tarımsal alanlarda etkilenecektir, Elazığ 'ın meşhur Mirsek üzümü, Mollaköy kavunu, Kesrik lahanası kentleşmenin kurbanı olmuş tarihe karışmış bulunmaktadır.

Öner DEMİREL

Mühendis - Ekonomist

Elazığ da güncel konular arasında yer alan bir konu da ELAZIĞSPOR. Elazığspor' un dertleri çok para sorunu var , yönetici sorunu var var oğlu var. Bugün futbolu yalnız eğlence bir gösteri faaliyeti olarak görmek mümkün değil. FUTBOL BİR SANAYİ SEKTÖRÜ OLMUŞTUR. Kentlere para girişi sağlayan bir faaliyet kolu. Özellikle Anadolu takımlarının dört büyüklerle yaptığı karşılaşmalarda esnafın yüzü gülüyor. Otelci taksici, seyyar satıcı hediyelik eşya satan, çerezci, lokantacı para kazanmaktadır.

Futbol , iş sahası sıkıntısı çeken Elazığ için bir ekmek kapısı, ancak yıllardır Elazığspor yöneticileri amatör düşüncelerle, takımı sıkıntılardan kurtaramıyorlar. Ankara İstanbul , İzmir Bursadaki iş adamlarının takıma destekleri şart , takımın yönetiminde sahip çıkılması gerekiyor.

1950 li yıllarda amatör ruhla parasız pulsuz takımlara sahip çıkan yöneticileri hatırlıyorum. Her takımın başında bir yönetici takımı yaşatıyordu. Merkez Gençlik kulübü başkanı Hakkı Ağabey, Güven sporun başkanı Nadir ağabey, Master sporun başkanı olimpiyat...Abdullah ağabey yol sporu futbolcu yönetici Çolak İhsan. Şeker sporu futbolcu yönetici olarak Fikri ağabey yönetiyordu. Elazığ sporuna o günün kıt olanaklarında büyük hizmetleri olmuştu.

Hani derler ya un var şeker var yağ var helva yapıp yiyemiyor. Elazığ tarihi ve doğal güzelliklere sahip olmasına karşın bunlardan yeteri kadar faydalanamıyor.İsviçre de Cenevre Lozan göllerini görenler Hazar gölünün bu göllerden ,Sivricenin de bu kentlerden farklı olmadığını düşüneceklerdir. Tek farkı Elazığ'ın gören bir göze ,yapan bir ele ,düşünen bir kafaya sahip olmayışı.

Göl plansız programsız alt yapısız yerleşimle adeta yağma ediliyor. Turizm Bakanlığının hazırlayacağı bir planla Sivrice ye yatırım yapılabilir. Elazığ, Malatya

Diyarbakır illerinin ortak turizm merkezi olabilir. Yaz aylarında spor kulüplerinin kamp alanı ,kış aylarında özel ve kamu kuruluşlarının kongre

toplantı yeri olarak kullanılabilir. İkinci bir Abant olarak hizmet verebilir.

Gölün güney kıyılarının yapılacak karayoluyla ulaşımına açılması gerekir .Şu anda güney kıyısından yalnız demiryolu geçmektedir.

Hazar Baba kayak merkezi kış turizmi bakımından Elazığ için büyük bir fırsattır.Turizmin her mevsime yayılması bakımından avantaj sağlayacaktır.

Elazığ Turizm alanında bir marka olmak zorundadır. Sahip olduğu tarihi ve doğal güzellikleri pazarlaması gerekir. İtalya' nın eğri Pisa kulesini milyonlarca turist gezerken Harput un eğri minareli camisini kalesini evliyalarını neden gezmesin. Turizmcilerin deyimiyle yeni bir destinasyon olabilir Urfa Diyarbakır Elazığ Malatya birlikte pazarlanacak tarihi ve doğal güzellikleresahip bulunmaktalar.

Doğal olarak halkın da buna inanması ve katkıda bulunması şarttır. Pansiyonculuk, kiralık araç ,otelcilik hediyelik eşya konularında girişimcilik yatırım gerekiyor. Elazığ ı simgeleyen taşınabilir ve kalıcı el işleri iğne oyacılığı , çitcilik dericilik (Harput ta tabakhane)konularında çalışılabilir.

-3-

Harput'ta 1950'li yıllarda bir yandan gündüzler devlet jandarma nezaretinde mili emlak şefliği eliyle açıkça diğer yandan defineci vatandaşlar geceleri gizlice binaların enkazı define aramışlardı. Ancak kimsenin define bulduğu görülmedi duyulmadı.1958 yılında tarihten turizmden habersiz bir vali dozerle enkazları dümdüz ettirdi, Arkasından günümüzde Harput un cadde sokaklarının Toptaşları sökülerek asfalt kaplandı. Yine taş kemerli çeşmeleri n yerine kollu tulumbalar yerleştirildi. Üç lüleli ,Yarıçavuş

,Meydan Paharı ,Orta Pahar (pınar)lar bakımsızlıktan yıkıldı.

Harput benzeri İspanyanın Toledo kenti taşı yokuşları küçücük kalesi ile turizmden yılda milyarlar kazanıyor. Çünkü turist kendinde olmayana -görmediğine geliyor.

UNUTMAYALIM KENTLERDE İNSANLAR GİBİ KİŞİLİK SAHİBİDİR. KENTLERDE DOĞAR BÜYÜR ÖLÜR Burada amaç kenti tarihile doğal güzellikleriyle yaşatabilmektir

Elazığ halkının geçmişten gelen konukseverliği dillere destan olmuştur.Kente gelen yabancıya GARİP diye kul köle olunur. Ancak Elazığlıya özgü bu özelliği günümüze aktaramadık. BUNDA ÇEVRE İLLERDEN İLÇELERDEN AŞIRI GÖÇ ALMASININ ETKİSİ OLMUŞTUR. Bugün Elazığ'lıyım diyen birçok kişiye neresinden diye sorulduğunda Pertekli Çemiş, Gezekli, Mazgirtli Hozatlı Bingöllü Erganili Çüngüşlü , Muşlu olduğunu söyler.

Maalesef Elazığ'ın tarihe mal olmuş kültür potasında eritemediklerimiz bölgecilikle ayrımcılıkla Elazığ'ın imajını zedeliyor.

Elazığ'ın 3000 yıllık uygarlık ve tarihikalıntılarıyla, doğal güzellikleri turizmde marka olmasına olanak sağlayabilir. Fırat Üniversitesinin sivil toplum kuruluşları ile yürüteceği çalışmalar yöre halkının gelirlerini üst düzeye taşıyabilir. Kentin kara hava ve demiryolu bağlantısı Doğu Anadolu ile İç Anadolu'yu bağlayan kavşak noktasında olması ayrıcalık sağlamaktadır.

Elazığ da diğer önemli bir konuda ikinci bir üniversite HARPUT ÜNİVERSİTESİ'NİN açılmasıdır.

Elazığ'daki orta öğretim olsun ,yüksek öğretim olsun kurumlar yalnız Elazığ a değil tüm bölgeye hizmet vermektedir.

Tunceli Bingöl , Muş illeri ve ilçeleri Elazığ'daki kurum ve kuruluşlardan yararlanmaktadır .Bu durum ister istemez talebi artırmakta arz noksanlığı ortaya çıkmaktadır. Bu noksanlığı Harput Üniversitesi ile karşılamak düşünülmelidir.

BİR EĞİTİM NEFERİ, BİR MEMLEKET SEVDALISI İBRAHİM TAŞEL

Vedat KENT

RTÜK- Üst Kurul Uzmanı

1982-1983 yıllarında üniversite sınavına hazırlanmak için Elazığ'da Site İşhanı'ndaki "İstanbul Dershanesi"ne giderken hiç aklımıza gelir miydi, bu dershaneenin Türkiye çapında bir eğitim kuruluşu, kurucularının da eğitim sektörünün önde gelen neferleri olacakları...

O yıllarda, İstanbul Dershanesi ve sonradan da ismi Final Eğitim Kurumları olarak değişen gurubun kurucuları,güzel ve hayırlı işler yaptılar halen de yapıyorlar... Dershaneinde benim de öğretmenim olan İbrahim Taşel ile yol arkadaşları, Türkiye genelinde eğitimde sektörel başarının mimarları oldular.

İstanbul Dershanesi o tarihlerde üniversite sınavına hazırlık için adeta Elazığ'ın kalbinin attığı yerlerden biriydi. İstanbul Dershanesi'nde sınavlar teksir makinalarıyla çoğaltılır ve tek katta eğitim verilirdi. Sonradan kat sayısı arttı. O yıllarda Elazığ'da faaliyet gösteren 3 dershaneinden biriydi. İstanbul Dershanesi aracılığıyla üniversite sınavına hazırlanmak amacıyla çevre illerden gelen öğrenciler dahi vardı. Bu arkadaşlarımızın aileleri, çocukları dershaneeye giderken Elazığ'da ev kirliyorlardı. İstanbul Dershanesi'nin deneme sınavları çok yoğun ilgi görüyordu. O yıllarda dersimize de giren İbrahim hocanın gür sesiyle ders anlatımı halen

kulaklarımızdadır. Üniversitesi sınavından çıkan gençler, sınav sorularının dershane öğretmenleri tarafından değerlendirilmesi için son sürat Site İşhanı'nın merdivenlerini tırmanırdı. Dershaneeye ulaşan öğrenciler,İbrahim Taşel ve öğretmenlerin etrafını çevirerek heyecanla soruların cevaplarını öğrenmeye çalışırlardı...

Elazığ'da 80'li yıllardan itibaren birçok kişinin öğretmeni de olan İbrahim Taşel'in, eğitimde ortaya koyduğu yapı, önemli bir örnek teşkil etmiştir. 1980'de yola birlikte çıkan İbrahim Taşel, Şevket Ertem ve İhsan Özen'den oluşan çekirdek kadro 37 yıl boyunca çok aşama kat etti.. Çok insana ekmek kapısı açtılar.37 yılda 400 kurum, 12 bin çalışan (10 bini öğretmen) ile"az olsun benim olsun düşüncesi yerine paylaşımcı" felsefeyi kendilerine şiar edindiler. Türk ekonomisindeki yerini Final Eğitim Kurumları olarak markalaştırdılar. Temelleri "emek-yoğun" bir sektör olan eğitim alanına dayanan Final grubu, emeğe saygı konusunda her zaman hassasiyet göstermiştir.

Bunun yanında Final kurumlarındaki her bir çalışanı aile bireyleriyle beraber düşündüğümüzde çok önemli bir ekmek kapısı açtıkları gerçeği karşımıza çıkmaktadır. Taşel ve arkadaşlarının eğitim ve diğer alanlardaki ticari faaliyetleri büyüdükçe, Elazığlı hemşerilerini bu yapının içine ağırlıklı olarak dahil ettiler. Bu ekibin dersane, okul ve yayıncılığın yanı sıra diğer iş alanlarında da ortaya koydukları paylaşımcı yapı, kuruluşun temellerinin daha sağlam sacayakları üstünde oturmasına vesile oldu. Her şeyin özellikle de eğitimin bir ekip işi olduğunu tüm Türkiye'ye güzel bir örnek olarak sundular. Tabi ki, her başarılı çalışmanın arkasında mutlaka bir ekip çalışması vardır, fakat özellikle de eğitimde böyle bir kolektif ekip ruhunun varlığı, hedeflenen noktanın ulaşılabilirliği konusunda daha emin adımlarla yol alınmasına neden olmuştur.

Elazığ gibi bir Doğu Anadolu kentinden ülke geneline yayılan eğitim sektöründeki başarının bir benzerini diğer iş alanlarında da sağlayan Taşel ve arkadaşlarının, Türk ekonomisine kazandırdıkları azımsanmayacak bir noktadır.

Radyo-televizyon, gazete, gıda ve diğer sektörlerdeki girişimcilikleri, şehrimiz ve ülkemiz istihdamı için ve yarattıkları katma değerler açısından önemli katkılar sağlamaktadır. Gerek eğitimde gerekse de diğer sektörlerdeki faaliyetlerde Elazığ evlatlarına da yer vermeleri, ilimiz için çok önemli bir yatırım olarak değerlendirilebilir. Yatırımın çok fazla olmadığı Elazığ'da insanlara ekmek kapısı açmak, bu memlekete yapılacak en önemli katkılardan bir tanesidir. Bunun sonucunda aldıkları hayır duaları da yaptıkları işin ne derece önemli olduğunu göstermektedir.

Bunun yanında Final grubunun geçmişte doğu-güneydoğu illerimizde Mehmetçik Dershaneleri'ne verdiği desteğin eğitim çağındaki özellikle üniversiteye hazırlanan bölge gençlerinin geleceğine ciddi katkılar sağladığı da bilinmektedir.

Mütevazılığı ile bir Elazığ beyefendisi olan İbrahim Taşel, sadece eğitim ve ticari faaliyetlerle anılmamakta aynı zamanda sosyal bir hemşeri profili de çizmektedir. Bir bakıyorsunuz okul açılışında, bir bakıyorsunuz veli toplantısında konuşmacı, bir bakıyorsunuz nikah şahidi...

Büyüdükçe kabına sığamaz bir hale gelen bu kolektif işbirliği, yurt dışında dersane ve okullaşmanın

yanı sıra eğitimde farklı bir boyuta geçti. KKTC'de "Uluslararası Final Üniversitesi-(Final International University)"ni kurdular. Taşel ve arkadaşlarının üniversite eğitiminde hedeflediği nokta; araştırmacı eğitim sonucunda nitelikli öğrenci, istihdam imkânları olabilecek bölümler ile dolayısıyla da nitelikli üniversite eğitimi olarak özetlenebilir.

"Uluslararası Final Üniversitesi" 2016-2017 eğitim yılında Eğitim Bilimleri, Mühendislik ve İ.İ.B.F Fakülteleri ile Yabancı Diller ve Beden Eğitimi ve Spor Yüksek Okulları ile eğitime başladı.

ULUSLARARASI FINAL ÜNİVERSİTESİ FINAL INTERNATIONAL UNIVERSITY
GİRNE - KIBRIS

Geçen aylarda Ankara'daki Elazığlı bürokrat arkadaşlar ve İbrahim Taşel'le bir araya geldiğimizde, bu konuda gündeme geldi. Taşel, Final Üniversitesi'nde eğitim ve diğer alanlardaki istihdam imkânları gözetilerek başka bölümlerin de yer alacağını ifade etti. Konuyla ilgili düşüncelerini dinlerken dikkatimizi çeken bir şey oldu-sonradan kendisinin de Final Üniversitesi'nin açılışında söylediği gibi-80'li yıllardaki heyecanından bir şey kaybetmemişti. Aynı heyecanı Final Üniversitesi'yle ilgili hedeflerini anlatırken de görebiliyorduk. Uluslararası Final Üniversitesi inşallah gerek eğitim kalitesi gerekse de fiziki olarak daha da çıtayı yükseltir ve dünyadaki bilimsel yeterliliği olan üniversiteler arasında yerine alır.

İbrahim hocayla bir araya geldiğimizde ana konu doğal olarak Elazığ'dı. Bürokrat arkadaşların çok büyük bir bölümü İbrahim hocanın öğrencileriydi. Hal böyle olunca temel konu Elazığ oldu. Elazığspor, Elazığ'daki ekonomik sorunlar gibi konularda karşılıklı istişarelerde bulunduk. Çok güzel duygularla biten gecede İbrahim Taşel bir kez daha oradaki Elazığlılarla bütünleşti.

Bunun yanında Taşel'in, geçen günlerde Uluslararası Final Üniversitesi'yle ilgili açıklamalarının ardından Elazığ'da kurulması düşünülen Harput Üniversitesi konusuna da değindiğini gördük. Yaptığı

değerlendirmelerle bir Elazığ sevdalısı, bir Harput sevdalısı olduğunu bir kez daha gösterdi;

-“Harput Üniversitesi olarak adlandırdıkları üniversite için bir vakıf oluşturmak lazım. Biz de bu vakfın içerisinde yer alırız. Katkıda bulunuruz. Elazığ’da yeni bir üniversite açılması Doğu ve Güneydoğu açısından son derece önemlidir. Elazığ güvenli bir şehirdir. Doğu ve Güneydoğu öğrencilerinin de çok rahat gelebileceği bir yerdir. İşadamlarımızla işbirliği yaparak el birliği ile böyle bir üniversite kurulabilir. Ben bu konuda her türlü çalışmada varım. Harput’un böyle bir özelliği var. Üniversitenin bir kaynağı binadır belki ama diğer bir önemli kaynağı da öğretim elamanıdır. Bu konuda Elazığ çok zengin. Elazığ’da çok öğretim elamanı yetişti. Biz kendi elamanlarımızla bu istihdamı gerçekleştirebiliriz Elazığ’da. Bu nedenle Elazığ’da kurulabilecek bir çalışmanın içinde biz her zaman varız..”

İbrahim Taşel bu açıklamasıyla, Elazığ’da

kurulabilecek Harput Üniversitesi’ne gereken katkıyı ortaya koyabileceğini ve bu konudaki somut gelişmenin, ilimizin istihdam ve eğitim imkânları açısından önemine dikkat çekmiştir.

Elazıglıların iftihar ettiği Final Grubu kurucuları ve yöneticilerinin eğitim camiasında ve diğer iş alanlarında katettikleri mesafe, aslında sadece ticari hedeflerini tutturmanın ötesinde emek-yoğun bir sektör olan eğitim sektörünün gelişimine dolayısıyla da ülke ekonomisine ciddi katkılar sağlamıştır. Bunun yanında grubun kurucuları, Elazığ’dan çıktıktan sonra yüzlerini yurdun birçok bölgesine hatta dış ülkelere yönelmelerinin yanı sıra memleketlerini hiç unutmadılar. Biz, Elazıglılar olarak İbrahim Taşel ve arkadaşlarına çok şey borçluyuz. Onlar gibi insanlar olduğu sürece Elazığ gelişecek, Türkiye gelişecek ve ülkemiz bölgenin yükselen değeri olacaktır.

Teşekkürler İbrahim hoca ve yol arkadaşları...

1988

MOLLAKÖY ANISI

Aslan ÜNLÜ

Yaz geldiğinde, aylardan temmuz sonu ya da ağustos başı olsa gerekti. Babamdan izin alıp Mollaköyü'ne gitmek istedim. Ertesi gün öğleden sonra bindim otobüse. Beni nedense arka kapının karşısında küçük bir iskemleye oturtular.

Şoförün yardımcısı "Haydi Mollaköy bir lira şimdi kalkıyor" diyerek avaz avaz bağıırıyordu. Önceleri yolcu azdı; sonra yavaş yavaş doldu otobüs. Oturacak yer kalmayınca, son gelenler ayakta kaldı. Otobüsün kalkmasına yakın nefes nefese biri geldi, tam kapıdan içeri girerken ceketini yırtıldı. Güya bozuk kapıyı geçici olarak tutsun diye menteşesine koca bir çivi geçirmişler; oda ceketin koluna takılınca olan oldu. Tartışma çıktı şoförle. Adam yırtılan ceketin bedelini istiyordu. O zamanlar, giyim eşyalarının değerli olduğu zamanlardı. Adam haklıydı. Tartışma kavgaya dönüşmeden araya girip olayı tatlıya bağladılar. Şoför yeni bir ceket alma sözü verdi.

Sonunda yola koyulduk. Önce lahanasıyla tanınan Kesirik Köyü'nden geçtik. Bahçe tabanlarında yeşerip büyümeye başlamış olan lahanalar, ağaçlarla birlikte yemyeşil bir görüntü sergiliyordu. Bir süre demiryoluna paralel yol aldık. Yad ellere gidiyormuş gibi duygulandım...Kara tren öyleydi; o da kaybolup gitti şimdilerde, müzeli oldu. Kesirik'ten sonra daha ovalık olan Perçenç'e geldik. Yol dutlukların uzağında kaldı. Yarım saat kadar sonra Mollaköy meydanında durduk. Meydan, caminin önünde genişçe bir alandı. Karşıda bir bakkal; yanında da yaşlı, görkemli bir ağacı anımsıyorum.

Bibimin torunu Osman karşıladı beni. Tek katlı, toprak damlı kerpiç evlerin arasındaki dar yoldan yürüdük. Bibi'min evine geldik. İlk bakışta manzara şuydu: Evin beş-on metre önünde, musluksuz büyükçe bir su borusundan gürül gürül akan kaynak suyu ve az ilerde göllenmiş suların içinde yan gelip yatmış mandalar... durakaldım birden; Osman gülümsedi "bizim camuzlar" dedi.

İki kanatlı büyükçe bir kapıdan girdik.Geniş bir avluydu burası; çevresindeki yaşam alanı üç parçaydı: sol yanda sundurmalı bir mutfak, hemen önünde gömme tandır, ilerde sağ yanda ağıl, ortada bu ikisinden bağımsız iki katlı ev

vardı. Evle ağılın arasındaki dar yol bahçeye açılıyordu. Evden içeri girip ahşap merdivenden yukarı çıktık. Bibimin odasına geldiğimizde , sedirde bağdaş kurmuş oturuyor bulduk onu.Bana "hoş geldin oğul" dedi. Elini öptüm,yanına oturdum. Babamı sordu" iyi" dedim. Sınıfımı geçip geçmediğimi de sordu, evet anlamında başımı salladım. "Çok çalışın, adam olun memleketin sizlere ihtiyacı var" dedi. Osman'la karşılık vermeden Bibi'min öğütlerini dinledik.

Ertesi gün güneşle birlikte uyandık; buz gibi suyla elimizi yüzümüzü yıkadık. Bibim tandır ekmeği ile kaymak verdi. Osman'la bahçeden iki salkım taharnebi üzümü koparıp ılık ılık yüzümüze vuran sabah güneşi altında ağızımızı yedik. Gecenin serinliği sinmişti üzüm tanelerine.

Aynı gün kağrı arabasıyla gacı gücür, epey yol aldıktan sonra kavun tarlasına gittik. Yeni yeni olgunlaşmaya başlayan kavunlar aradık; bulduk birkaçını. Ardından harman yerine vardık. Bir çift öküzün çektiği düvene ilk kez bindim, pek eğlenceli oldu. Öküzler fırsat buldukça başlarını eğip harmanda serili buğdaydan yemlenmeye çalışınca, sürücü ucu nodullu üvendireyi batırıveriyordu hayvanlara.

Öğlen üstü harman yerinin yakınındaki kavaklıkta ; harman sürücüsü, Osman, ben birlikte karnımızı doyurduk. Azık torbasından kuru köfte, tandır ekmeği kese yoğurdu çıkmış; buna kavun da eklenince tam bir kır yemeği şöleni olmuştu. (Tadına doyulmaz Molla Köy kavununun, Keban Barajı yapıldıktan sonra iklim değişikliği nedeniyle eski tadı kalmadı derler; doğru mudur bilmem...)

Birkaç gün sonra bahçeye gelen suyun kesilmiş, su arkının da kurumuş olduğunu gördük. Koşturup gittik; birileri suyu kendi bahçelerine çevirmişti. Oysa anlaşmaya göre haftada bir gün su gelmesi gerekmiş bahçeye. Haber vermeden sırayı bozmuşlar. Tartışma çıktı o yüzden; neyse ki iş tatlıya bağlandı.

Köye geleli on-onbeş gün olmuştu. Bir sabah kağrı ile Köğenk'e doğru yola düştük. Neredeyse yolu yarlamışken ıssız, kimsesiz tarlaların bir köşesinde toprak damlı bir evciğe geldik. Osman'a "burada kim oturuyor?" diye sordum. Osman: "burada Rıza Çavuş yaşar, ona yiyecek-giyecek bir şeyler getirdim; biraz da konuşuruz onunla" diye karşılık verdi. Bir köpek havlamaya başladı. Rıza Çavuş dışarı çıkıp ne olduğuna bakınca bizi gördü, susturdu kangalı. Tek başınaydı, bir de yanından ayrılmayan kangalı... Adam oldukça yaşlı ama sağlıklı görünüyordu. "Buyurun buyurun çocuklar" diye karşıladı bizi. Merakla çevreye baktım; niye böyle bir yaşamı seçtiğine anlam veremedim. Evin yanındaki derme-çatma sundurmanın altına oturduk. Kendisini görmeye geldiğimizi söyledik; sevindi, yüzü güldü. "Rıza emmi burada ne yapıyorsun yalnız başına, sıkılmıyor musun" diye sordum. "yok oğul" dedi "benim kimim kimsem yok, köylülerim, Osman gardaşım arada bir beni yoklarlar. Bu evin olduğu yerler de Osman'ların. Eker biçerim, işlerine bakacak olurum; geçinir giderim." "Peki nasıl yalnız kaldın?" diye sordum. "Oğul" dedi "askere gitmeden önce anam, babam, iyi kötü evimiz barkımız, bizi geçindirecek az da olsa toprağımız vardı. Harp çıkınca gide gide tee Galiçya'ya vardım. Yokluğumda babam çalışamayınca evi barkı, toprağı satmış geçinmek için. Oğlum gelince Allah kerim demiş; amma savaş uzadıkça uzadı. O arada anam da babam da hastalanıp ölmüşler. Savaştan dönünce ortalıkta kaldım tek başıma."

Osman: "Rıza emmi şu Galiçya'yı söylesene, ne yaptın oralarda?" Diye üstelence, Rıza Çavuş önce Çanakkale'de çarpıştığını, sonra Galiçya'ya gittiğini anlatmaya başladı. Galiçya'da düşmana karşı tuttıkları siperlerde şiddetli çatışmalar olmuş. Rıza emminin bulunduğu alay var gücüyle düşmana karşı koymuş; püskürtmüş düşman saldırısını. Daha sonra yeni mevzilere çekilirken Rıza Çavuş ile kumandanı Mülazım Şefik Efendi düşmanla göğüs göğüse, boğaz boğaza gelmişler. Mülazım Şefik Efendi "süngü tak" emri vermiş. Birkaç düşman askeri yerlere yıkılmış; kollar bacaklar uçuşmuş havalarda. Kumandan " vur Rıza kardeşim sağ koyma gavuru" diye bağırırken patlayan bir bombayla yaralanıp düşmüş. Rıza Çavuş arkadaşlarıyla sürdürmüş çatışmayı. Hava kararmaya başlamış, düşman sonuç alamayacağını anlayınca çekilip gitmiş. Rıza emmi Mülazım'ı sırtlayıp götürmüş sağlık merkezine. Bu savaştan sonra Rıza emmi çavuşluğa terfi etmiş.

Kurtuluş Savaşı'ndan sonra terhis olmuş Rıza Çavuş. Aylar sonra da Molla Köyü' ne gelebilmiş; gelmiş ama işte anasının babasının ölümünü öğrenince içe kapanmış, küsmüş hayata. Neyse ki unutmamış insanlar onu. Rıza Çavuş, böylece köyün sevilen kahramanı olmuş.

Rıza Çavuş'a getirdiğimiz çuvalı Osman'la birlikte evden içeri götürdüğümüzde bir tek göz odaya şöyle bir baktım: Önce gözüme duvarda asılı "Türk Bayrağı" ile altında savaşta çekilmiş resim ilişti. Resimdekilerin hepsi babayiğit insanlardı. "Yaşamamızı bu güzel insanlara borçluyuz" dedim Osman'a "doğru" dedi.

Ağustos ayının sonunda, şehire dönmeden bir- iki gün önce köyde tanıştığım birkaç arkadaşla konuşurken birden, bir uçak gökyüzünden alçalarak köyün üstüne doğru geldi. Bibi'nin evinin üzerinden de geçtikten sonra yükselerek uzaklaştı. Hep birden "Adil Abi geldi, Adil Abi geldii" (*) diye bağırıştık. Uçakla geçen Bibi'min oğlu Adil Abi'ydi. Sevinerek gökyüzüne bağırımız ondandı. Köyde herkes tanıyordu onu.

Dönüşüm biraz hüzünlü oldu; ama nasıl olsa seneye yine gelirim diye düşündüm, herkese veda edip ayrıldım.

(*)Plt. Bnb. Adil ÖCALAN, 1953 yılında şehit düştü. Mezarı Ankara-Cebeci Şehitliği'ndedir.

ELAZIĞ'IN EFSANELEŞEN BİR SANATÇISI; MEHMET ŞERİF ÇEÇEN

Mehmet Şerif Çeçen babası; Ağınsı (Elmapınar) Köyü'nden klarnetçi Âşık Mustafa lakabıyla tanılan klarnetçi Mustafa Çeçen'dir. Uzun yıllar sibemol klarnet çaldı. Yaşlılık döneminde dişlerinin olmayışı nedeni ile klarnet çalmayı bırakmak zorunda kaldı. Ancak müzisyenliği bırakmadı. Davul çalarak bir zaman için mesleğini devam ettirdi. Annesi; Gökdereli Pembe Hanım'dır.

Mehmet Şerif Çeçen; 1945 yılında Maden ilçesi Ağınsı (Elmapınar) Köyü'nde dünyaya geldi. Henüz altı aylık iken annesi ve babası ayrıldı. Çocuk yaşta bakıma muhtaç olan oğlu için baba Mustafa Efendi, Remziye Çaka Hanım ile ikinci evliliğini yaptı. Bu evlilikten Bekir ve Huriye isimli iki çocuğu daha oldu.

Mehmet Şerif Çeçen, İlkokulu üçüncü sınıfına kadar köyde okudu. Sonra Elazığ'da İsmet Paşa İlkokulu'nda devam etti ve bitirdi. 1957 yılında Atatürk Ortaokulu'nda öğrenime başladı. Orta ikinci sınıftayken okulu bıraktı.

Klarnetçi Arif Özbilek (Çulcu Arif), Mevlüt Canaydın, Yusuf Kamaç, Yaşar Tahir Ulaş (Coro Yaşar) ekiplerinde önce darbuka sonra davul çaldı. Ancak hep onlar gibi klarnetçi olmak istedi. Kendinde var olan Sibemol klarnetle evde kendi kendine çalmaya başladı ve kendini geliştirmeye çalıştı.

M. ŞERİF ÇEÇEN (ÇAÇA) – 2014

Doğan SEVER

Mehmet Şerif Çeçen, rüyasında gördüğü Şükrü Tunar, kendine "Sen iyi bir klarnetçi olacaksın, ancak kadrini bilmeyeceksin" sözünü hep hatırlamaktadır. Kısa zamanda aldığı sol klarnet ile çalıştı ve yavaş yavaş düğünlere gitmeye başladı. Uzun zamandan beri sözlü bulunan amcası kızı Fidan Karakaya Hanım'la 1963 yılında evlendi. Bu evlilikten Mevlide, Çiğdem, Tülay, Aslı, Şehmuz, Şenol ve Şenay isimli çocukları oldu. Çocuklar, okumuş yetişkin kültürlü insanlardır.

1966 yılında Askere gitti. Manisa'da sıhhiye eri olarak askerliğe başladı. Temel eğitimine müteakip kısa zamanda klarnet çalmadaki ustalığı duyuldu. Özel istekle bando bölüğüne alındı. Bando bölümünde nota, ritim ve musiki bilgisini ilmi bir şekilde öğrendi. 1968 yılında terhis oldu. Ankara ve İstanbul radyolarından sanatçı olma teklifini aldı. Ancak Elazığ'a dönmeyi tercih etti.

Askerlik sonrası geçirmiş olduğu bir kafa travması ile bir yıl kadar klarnet çalamadı. Sonra kendi performansını yeniden kavuştu. Kendi grubunu kurdu. Bu gruba cümbüşçü Agob'u aldı. Agop'ta nota bilen bir kişiydi. Yeniliklere açtı. 15 yıl birlikte çalıştılar. 1979 yılı sonunda yurttaki terör eğlence sektörümüzde etkilemişti. İş aramaya başladı. Elazığ Halk Eğitim Müdürlüğü bünyesinde müstahdem kadrosu ile işe başladı. Bu süreçte halk eğitim müdürlüğü bünyesindeki halk oyunları dalında birçok

çalışmalara, yarışmalara, festivallere usta bir çalgıcı olarak katıldı.

1978-2009 yılları arasında yapılan halk oyunları yarışmalarında klarnetçi olarak komisyon tarafından her zaman tam puanla değerlendirilmiş bir sanatçıdır.

1990 yılında Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği Korosu sınavları için Elazığ'a gelen heyete Fırat Üniversitesi Atatürk Kültür Merkezi Salonu'nda Hüseyin Sekü ile birlikte sunduğu mahalli müzik örnekleri heyetin ve dönemin rektörü Prof. Dr. Arif Çağlar'ın dikkatini çekti. Böylesi bir klarnetçinin üniversitede değerlendirilmesinin daha iyi olacağı tavsiyeleri üzerine altı ay sonra Fırat üniversitesi Sağlık Kültür Dairesine klarnet sanatçısı olarak alındı. Burada Sekiz yıl boyunca davulcu Bedrettin Vurdular ile birlikte çalıştı. Bu dönem içinde Fırat Üniversitesi halk oyunları ekibinin ödülleri almasında katkısı oldu. 3 Temmuz 1993 yılında Başbakanlık Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü tarafından Kütahya da düzenlenen dernekler arası halk oyunları yarışmasına Elazığ Musiki Cemiyeti'nin halk oyunları ekibi de katıldı. Yirmi dört ekip içerisinde Elazığ Musiki Cemiyeti Halk Oyunları Ekibi Türkiye ikincisi oldu. Malatya grubu bu yarışmanın birincisi olmuştu. Mehmet Şerif Çaça ve davulcu İsmail Çalan'ın bu yarışmadaki performansları takdire şayandır.

1998 yılında eski birikmiş sigorta hizmetlerin birleştirilerek emekli oldu ve Fırat Üniversitesi'ndeki görevinden emekli oldu. 2000 yılında Isparta Gül Festivali'nde davulcu Ramazan Güngören ile birlikte Halk Oyunları ekibimize çaldılar.

Elazığ Harput havalisinde Mevlit Canaydın, Arif Özbilek, Yaşar Tahir Ulaş, Yusuf Kamaç, Arif Dere'den sonra Mehmet Şeref Çeçen önemli bir klarnet

sanatçısı olarak ülke çapında şöhret sahibi olmuştur.

Elazığ Kültür ve Tanıtma Vakfı tarafından 31 Mayıs 2013 tarihinde Elazığ Nurettin Ardıçoğlu Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen "Harput Senfonisi" Adana-Çukurova Devlet Senfoni Orkestrası şefi Bujor Hoinic yönetmişti. Mehmet Şerif Çeçen, Elazığ kültür tarihinde iz bırakan bu önemli projede yer alarak ününe ün katmıştı.

Şubat 2014 ayı başlarında gribal bir enfeksiyona yakalandı. İyi bir tedavi görmeden sanat faaliyetlerine devam etmeye çalıştı. Önceden programladığı Hac ziyaretini erteledi. Ailesiyle birlikte 24 Şubat 2014 tarihinde hacca gitti. Hac dönüşü hastalığı iyice ilerlemiş olarak Fırat Üniversitesi Araştırma Hastanesinde tedavi altına alındı. Bir hafta yoğun bakımda kaldı. Tedavi sonrası evinde istirahat etmek üzere taburcu edildi.

7 Mart 2014 tarihinde Atatürk Kültür Merkezinde düzenlenen "Harput'un Kayıp Şairi Süleyman Bektaş" programında Paşa Demirbağ, Mustafa Döner ve Nihat Kazazoğlu ile birlikte bir kez daha Elazığ halkının karşısına çıktı. Ve yaptığı klarnet solosu ile hemşerilerini büyüledi. izleyicileri bir kez daha hayran bıraktı. Yöresel bant ve kaset kayıtların, önemli gece ve tanıtımların, festivallerin vazgeçilmeyen ve tercih edilen bir sanatçısı olarak çok sevildi ve büyük takdir gördü.

Elazığ'ın yetiştirmiş olduğu ünlü klarnet sanatçısı Mehmet Şerif Çeçen, 23 Eylül 2016 tarihinde Hakk'a yürümüştür. 70 yıllık ömrünü Harput musikisine adayan, ülkemizin saygın kültür ve sanat faaliyetinde yer alan değerli sanatçımız, yetiştirmiş olduğu öğrencileriyle de her zaman saygıyla yâd edilecektir.

FETHİYE SULTAN

Merhum Nihat İlhan'ın aziz hatırasına..

İri kemikli, iri yapılı, uzun boylu, çatık kaşlı, kara gözlü, şahin bakışlı, babayığit bir kadındı. Ciddi ve asabi davranışları çocukları korkutsa da, kimseye zararı dokunmazdı onun. Ara sıra, Deli Fethiye diye de çağırılırdı... Ama o, anlı şanlı Fethiye Sultan'dı. Herkes onu öyle bilir, öyle tanırdı.

Ağabeyi Halit Efendi, eski adliye binasının arkasında, şimdiki Saray camii karşısında küçük bir dükkânda "Arzuhalcilik ve Dava Takipçiliği" ederdi. Sevilir, sayılır, saygı değer bir insandı. Onun en büyük ayrıcalığı da tabii ki, Fethiye Sultan'ın kardeşi olmasındandı.

Bir komutan edasıyla gezerdi Fethiye Sultan şehrin cadde ve sokaklarında. Sabahın erken saatlerinde ağabeyinin ofisine uğrar, kahvaltısını yaptıktan sonra elini öper, savaşa gideceğini söyler, helallik alır, çıkarır.

Cepleri yüzüklerle doludur. Ancak tek yüzük vardır parmağında. Gümüş.. Babamın hatırası, der, hiç çıkarmazdı onu parmağından. Her gün, şehrin ileri gelenlerinden birisi ile nişanlanırdı. Daha çok da üniformalılarla samimidir. Asker ve polisle... Tabii ki askerin yeri biraz daha ağırdı onun yanında. Resmi kurum ve kuruluşlara gider, çayını kahvesini içtikten sonra, amir, memur, kadın, erkek demez, orada bulunan herkesi davet ederdi düşününe.

Daha emzikliyken babasını seferberlikte kaybetmenin acısını hep yüreğinde taşıyan küçük Fethiye, onun özlemiyle yıllarca yanıp tutuşur, bir yandan da babasını şehit eden düşmanlara karşı kin ve intikam hırsı ile büyür. Öyle bir an gelir ki, artık bu acıya dayanamaz. Hastalanır. Psikolojik sorunlar yaşar. Her geçen gün biraz daha ağırlaşır. Bir gün, nereden bulursa bulur; eline bir kılıç geçirir, çılgınlık atarak tuhaf davranışlarla, beddualarla, küfürler

Necati KANTER

savurarak sokağa fırlar. Saatlerce hayali düşmanları ile savaşıyor. Eve geldiğinde, yorgundur. O günden sonra da artık kılıcını hiç düşürmez elinden. Onu tanıyanların gözünde artık, "Deli Fethiye"dir. "Akıl Hastanesi"ne yatırılırsa da; birkaç hafta gibi kısa bir süre içinde taburcu edilir. Tabii bu arada dosta düşmana karşı deli olmadığını da kanıtlamanın sevincini yaşar.

Bir mitingde görmüştüm onu ilk kez. Soğuktu, ayazdı... Ama yüreği yanıyordu insanların. Canları acıyordu. Bir gün önce kar yağmıştı Elazığ sokaklarına. Tarih 29 Aralık 1963 Bir elinde Türk bayrağı, bir elinde kılıç vardı onun. Alev alevdi bakışları. Komutu o veriyor, halkı galeyana o getiriyordu. Bir kadındı... Fethiye Sultan'dı adı. Üzerinde asker elbisesi, başında ay yıldızlı siyah bir kalpak, göğsünde renk renk, irili ufaklı, bakırdan, tunçtan ya da parlak teneke parçalarından madalyalar, ayağında siyah bir potin... Heybetli bir görünümü vardı. İstasyon meydanı ana baba günü... İğne atsan yere düşmez.

Prof. Dr. İhsan Turgut henüz genç bir stajyer edebiyat öğretmeni... Elinde o günlerde yayınlanan ulusal bir gazete... Pasajlar okuyor.

"Cani Rumların kini, Kıbrıslı Türkün var olduğu her yere ateş, barut ve kan sıçratmıştı... Mahalleler, sokaklar, evler Rum neferleri ile kuşatılmış, kan kusan silahları ile Türk avına çıkmışlardı.

Kıbrıs Türk Kuvvetleri Alayı'nda Doktor olarak görev yapan Elazığlı Nihat İlhan, eşi ve üç çocuğu ile Lefkoşe'de Türklerin yoğun olarak yaşadıkları

“Kumsal” bölgesinde oturuyorlardı.

Tarihe Kanlı Noel olarak da geçen 21 Aralık olayları patlak verdiğinde Binbaşı İlhan o gün evinde yoktu... Görevdeydi.

23 Aralık gecesi kumsal bölgesine baskın yapan gözü dönmüş barbar Rumlar, Binbaşının eşi Mürüvvet Hanım ile yavruları, İhsan'ı, Kutsi'yi ve Murat'ı sığındıkları banyoda makinalı tüfeklerle tarayarak hunharca şehit ettiler.”

Bir başka gazetenin sür manşetini okuyor İhsan Hoca.

“Türkiye ayakta!.. Kıbrıs'taki katliamı protesto etmek için dün Türkiye'nin farklı illerinde yapılan mitinglerde milyonlarca kişi meydanları doldurdu.”

Ateşli konuşmalar yapılıyor, şiirler okunuyor, sloganlar atılıyor. Gençlerin ellerinde pankartlar... “Ya taksim ya ölüm!..” “Kana kan.. İntikam!..” Makaryos'un kuklası yakılıyor. Kibriti ilk çakan Fethiye Sultan! Gazeteler, kadın, erkek, yaşlı, çocuk demeden şehit edilen Türklerin fotoğraflarını sayfalarında çarşaf çarşaf verirken, bir yandan da radyolarda kısa ajansların ardından kahramanlık türküleri okunuyordu. Gençler gibi Fethiye Sultan da Askerlik Şubesinin kapısı önünde sabahlara kadar bekliyor, söz verildiği halde bir türlü Kıbrıs'a gönderilmiyor... Çaresiz... Ağlıyor Fethiye...

Masum... Yalvarıyor. Zaman zaman hırçınlaşıyor! “Tamam! Adını yazıyoruz... Genel Kurmaydan izin bekliyoruz. Göndereceğiz... Söz!..” diyor yetkililer. “Göndereceğiz.. hepinizi!..” Avutulmaya çalışılıyor. Ama o direniyor.

Zamanlı zamansız kentin cadde ve sokaklarında uygun adımlarla yürüdüğüne tanık olan Elazığlı, hem güler, hem sevinir, hem de üzülürdü onun bu davranışlarına. Düşünlerde halkın, bayramlarda askerinin yanındadır. Özellikle Cumhuriyet Bayramında coşar ve coştururdu. Askeri o yürütür, bandoyu o yönetirdi.

Çocukluk hayallerimizin kahramanıydı o. Bazı geceler rüyamda düşmanlarla savaşırken görürdüm onu. Kılıcını çekip birliğinin başına geçti miydi kükremiş dişi bir aslana döner, ancak kılıcını kınına koyduğu zaman sakinleşir, mahzunlaşır, anasını kaybetmiş bir kuzu gibi melül melül önüne bakardı.

O yıllarda 8.Kolordu Merasim Bölüğü, Belediye binası ile Postane arasındaki Cumhuriyet meydanında bayrak töreni yapardı. Bölüğün başındadır Fethiye Sultan. Bölük komutanının komutlarını bire bir taklit eder, gülmekten kırıp geçirirdi, meraklı kalabalığı.. Öyle ki, bazen askerler bile kendilerini tutamazdı... Ama ciddidir Fethiye Sultan!.. Kaşlarını çatar, sert adımlarla yürür. Hele bir de İstiklal Marşı okunurken şehla gözlerini dalgаланan Türk

bayrağına dikip de selama duruşu yok mu? Komutan daha elindeki majör çubuğunu kaldırır kaldırmaz Fethiye, tiz sesi ile bağırır.

Dikkaat!.. Artık o, komutları ile göğsündeki madalyaları ile tam bir Gazi Paşa, tam bir komutandır.

Şehir merkezinde alkışlar arasında kısa bir gösterinin ardından da bando takımının konseri başlar, milli duyguları kabaran halk toplanır, gurur ve ilgi ile izlerdi bu ilginç konseri.. Bu konserin en ilgi çekici yanı da, ordu ve kahramanlık marşlarından sonra Çaydaçıra, Delilo, Fatmalı, Tamzara, Güvercin, Çiftetelli, Halay' gibi yöremizin sevilen türkülerinin ve oyun havalalarının icra edilmesiydi.

Sabırsızlanıyordu Fethiye Sultan... Ne zaman savaşa gidilecek, ne zaman babasının intikamını alacaktı? Komutana sorduğu bu soru hep havada kalır... Buruk bakışlarını diker, uzun uzun bakar, sonra da boynunu burup kalabalığın arasında süzülür, yiterdi.

Bikmadı. Usanmadı. Yine sordu bir gün. Bir daha.. bir daha sordu. Komutan güldü, Fethiye sustu. Bir alay gizlenmişti sanki bu kırmızı yüzlü sevimli şişman komutanın bakışlarında. Aşağılanmış bildi Fethiye Sultan kendini. Hem de ne aşağılanmış?!.. Hüzünlendi... Yıkıldı... Sitemli bir bakış fırlattı, biraz donuklaşır gibi oldu, suçluymuş gibi yere düştü bakışları. Oysa sözlerine değer verirdi... Severdi onu. Hiç ummazdı ondan... Az mı içmişti onun çayını gazozunu. Mert bilirdi. Sözünün eri bilirdi. Çünkü o bir komutandı. Komutandı o...

Komutaan!.. Ama bu gün?!.. Bu gün?!.. Ah komutan ah!.. Böyle mi görecekti bu gözler seni? Kar yağmıştı güvendiği dağlara!.. Fethiye, dargın... Buruk, duyarlı, ezik... Elleri böğründe, yüzü asık, öfkeyle gücenmişlik arasında alıp verdi... Gözleri bulutlandı ama ağlamadı. Ağlar mıydı hiç şehit kızı... Ağlamaz ya... Tabii ki ağlamaz!.. Ağır ağır başını yerden kaldırdı, derin bir soluk aldı. Vakur bir duruşu vardı... Yanakları al al!.. Gözler birer ateş parçası!.. Göğsündeki madalyalarını okşadı, kılıcını öptü... O an, işte tam o an; acının ve öfkenin aynaya yansıyan görüntüsüyle karşılaştı komutan. Takılı kalmıştı bir kere gözleri Fethiye'nin buğulu gözlerine. Olan olmuş, ok yaydan çıkmıştı!.. Elleri titriyor, kalbi küt küt vuruyor, dudakları seğiriyor, tek kelime bile çıkmıyordu komutanın ağzından. Bir şey söylemek istedi, dudakları seğirdi, boğazında düğümlendi kelimeler. Lal olmuştu sanki. Yutkundu... Aradığı sözcüğü bulmakta güçlük çekince iki elini iki yana açıp dizlerine vurmakla yetindi. Yüzü, kül!.. Suskunluk uzadıkça uzadı. Sonra bir fırtına koptu içinden. Sinirleri boşandı kırmızı yüzlü şişman komutanın, Fethiye Sultan'a sarıldı, hıçkırıklara boğuldu. Acı damlıyordu ikisinin de gözlerinden.

Ankara Maden Derneği'nin Anıtkabir Ziyareti

Sezayi ÇAM

Ankara Maden Derneği Başkanı

Bakır Maden İlçesi'nin tarihi buradaki bakır cevherinin tarihi ile başlar. Milattan 2000 yıl önce Asuriler tarafından bulunan bakır yatakları ilk kez Romalılar tarafından işlenmiştir. Sonra, 12. Asrın başlarında Araplar, daha sonra da Osmanlılar tarafından işlendiği görülmektedir. Odunla ısıtılan tesislerde eritilip işlenen cevher, 1850 yılında Dicle nehrinin kenarında kurulan ve "kalhane" denilen ocaklarda odunla eritilerek kara bakır elde edilmiştir. O yıllara kadar gür ormanlarla kaplı bulunan Maden dağları bu nedenle kıraç hale gelmiştir.

Maden ilçesi 1883 yılına kadar Diyarbakır'a bağlı kaymakamlık, 1883 yılında Diyarbakır vilayetine bağlı sancak, 1889 – 1924 yılları arasında da mutasarrıflıkla yönetilmiştir. 1924 yılında Cumhuriyetin ilanı ile Türkiye'nin ilk vilayetlerinden olan Maden, 1927 yılından sonra Elazığ iline bağlı kaymakamlık haline getirilmiştir.

Cumhuriyetin ilk dönemlerinde temeli atılan Ergani Bakır İşletmesi 23 Mart 1939 tarihinde bakırın akışı ile üretime geçmiştir. Bu işletme yaptığı üretimle Türkiye ekonomisine önemli katkılarda bulunmuştur. Bu sayede ilçemizin de ekonomik, kültür ve eğitim düzeyi yükselmiştir.

Atatürk Maden'e olan ilk ziyaretini 15 Aralık 1916 tarihinde Diyarbakır Kolordu Komutanı olarak, ikinci ziyaretini ise 15 Kasım 1937 tarihinde Cumhurbaşkanı olarak yapmıştır.

Bu nedenlerle Ankara Bakır Madenliler Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği Yönetim Kurulu ve hemşehrilerimizin de katılımıyla Ulu Önder Atatürk'ün Maden'e Cumhurbaşkanı olarak gelişinin 79. yılı anısına minnet duygularımızı ve izinde olduğumuzu belirtmek amacıyla 15 Kasım 2016 tarihinde resmi bir törenle atamızın huzurundaydık.

Bu törende atamızın huzuruna çelenk bırakılmış ve

dernek başkanı Sezayi Çam tarafından Anıtkabir Şeref defterine aşağıdaki metin yazılmıştır.

Cumhuriyetimizin Kurucusu Ulu Önder Atatürk, 15 Kasım 1937 tarihinde Cumhurbaşkanı olarak Maden'e gelişinizin ve Cumhuriyetimizin ilanından sonra kurulan Bakır Fabrikasının ilçemize sağladığı eğitim, kültür ve ekonomik kazanımların anısına, Ankara Maden Derneği Yönetim Kurulu ve hemşehrilerimizin katılımıyla Vatanın bölünmez bütünlüğüne, Cumhuriyet ve ilkelerine sahip çıkacağımızı belirtmek amacıyla huzurundayız.

Ruhun Şad Olsun.

NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE

Atatürk'ün 15 Kasım 1937 tarihinde Cumhurbaşkanı olarak Maden'e ziyareti

Anıtkabir Ziyaretimiz

ELAZIĞ'DAN ANKARA'YA GÖNDERİLEN VATAN TOPRAĞI 10. KASIM. 1953

Cahit KOÇ

Ziraat Yük. Müh.

Rahmetli Atatürk'ün aziz naşı; geçici kabri olan Etnoğrafya Müzesi'nden sonsuza dek uyuyacağı şimdiki Anıtkabir'e 10. Kasım. 1953 tarihinde taşındığında, illerimizin tümünden Atatürk'ün kabrine konulmak için vatan toprağı götürülmüştü. Elazığ toprağı, aile büyüğüm rahmetli Bedri Kulu Çarsancaklı'nın başkanlığında sekiz ilçemizin belediye başkanlarından oluşan dokuz kişilik bir heyet tarafından götürülmüştür. Bu heyette yer alan kişiler:

Elazığ İl Daimi Encümen Azası **BEDRİ KULU**
ÇARSANCAKLI

Elazığ Belediye Başkanı **ATİK ERBAŞ**,
Keban Belediye Başkanı **İZZET TURAN**,
Baskil Belediye Başkanı **OSMAN ÇETİN**,
Sivrice Belediye Başkanı **FAİK ÖZTÜRK**,
Karakoçan Belediye Başkanı **ESAT KALAN**,
Palu Belediye Başkanı **SITKI EVRENOS**,
Maden Belediye Başkanı **AHMET DİCLE**,
Ağın Belediye Başkanı **TACEDDİN BEY**. dir.

Elazığ Heyeti Başkanı Bedri Kulu Çarsancaklı, aşağıda fotokopisini sunduğum Anıtkabir Özel Defterinin 31. sayfasına 10. Kasım. 1953 tarihinde şunları yazmıştır:

Elazığ Heyeti

Başkan Bedri Kulu Çarsancaklı

Atik Erbaş,
İzzet Turan,
Osman Çetin,
Faik Öztürk,
Esat Kalan,
Sıtkı Evrenos,
Ahmet Dicle,
Taceddin.

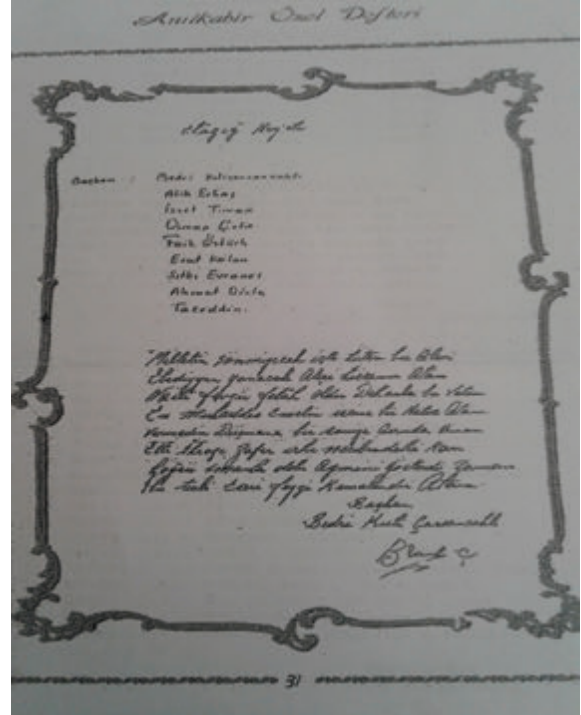
Milletin Sönmeyecek içte tüten bu alevi

Ebediyen yanacak ateşi hicranın Atam
Naili fevzü felâh oldu dehanla bu vatan
En mukaddes emelim isrine bir hatve Atam
Vermedin düşmana bir saniye asrında aman
Etti ihrazi zafer ırkı necibindeki kan
Göksü imanla dolu azmini gösterdi zaman
Bu teali eseri feyzi Kemalindir Atam.

Başkan

Bedri Kulu Çarsancaklı

(imza)

10. KASIM. 1953 TARİHLİ ANITKABİR ÖZEL
DEFTERİ'NİN 31. SAYFASININ FOTOKOPİSİ

Bu sayfaya yazılan şiir, rahmetli Bedri Bey'in kendi şiiridir. Bedri Bey hem Aruz Vezni, hem de Hece Vezni ile şiir yazan Elazığ'ın yetiştirdiği son şairlerimizden biridir. Rahmetli Bedri Bey'in bir başka özelliği de ; 1925 yılında çıkan Şeyh Sait İsyanında Elazığ'ı işgal eden isyancılara karşı vuruşan milis güçlerinin komutanlığını yapmış olması ve ordu komutanlarımız tarafından taktir namelerle ödüllendirilmiş olmasıdır.

Şair Hacı Hayri Bey'in kız kardeşinin oğlu olan Bedri Bey'in şiirlerinin bir çoğu Harput müziğinde çeşitli makamda divan, maya, türkü, gazel, hoyrat, mani ve elezber formunda çalınıp söylendiği gibi, son yıllarda bu türküler TRT ekran ve radyolarında da sık sık yer almaktadır. Ne yazık ki genç kuşaklarımıza Elazığ'ın son iki yüz yılda yetiştirdiği şairlerimizi yeterince tanıtmadık. Merak edenler; Bedri Bey hakkında daha geniş bilgiyi "Kulu Alp (Kulu Ağa) Ve Çarsancak Ailesi" isimli kitabım ile Yard. Doç. Dr. M. Naci Onur yönetiminde öğrencisi Cebrail Düzgün tarafından Fırat Üniversitesi'nde 1997 yılında hazırlanmış olan "Bedri Çarsancaklı'nın Hayatı, Edebi Kişiliği Ve Şiirleri" isimli tez çalışmasında bulabilirler.

Bedri Kulu Çarsancaklı'nın bu şiirinde belirttiği gibi, Mustafa Kemal'in Türk Milleti'nin bağrında yaktığı ateş, aradan bunca zaman geçtiği halde hiç sönmeye yüz tutmamış, aksine gün geçtikçe kuşaktan kuşağa artarak daha gür bir biçimde süregelmiştir ve sonsuza dek de alev alev yanmaya devam edecektir. Onunla birlikte savaşmamış, onun yaşadığı dönemde yaşamamış ve onun yüzünü görmemiş yediden yetmişe herkesin içindeki bu sevgi seli ve yıllar boyu her gün onun huzuruna Anıtkabir'e akan yüz binler, düşünen beyinlere elbette ki bir şeyleri anlatıyor. Ona karşı milletçe duyulan sevgi ve minnetin kaynağı, elbette ki onun düşünceleri ve Türk Milletine tüm benliği ile adadığı kısacık ömründe yaptıklarıdır.

Sonsuzluğa uğurlayışımızın 78'inci yılında Atamızı ve Atamıza inanıp ardından giderek, unutulmaz acılara katlanıp, canları ve kanları bahasına kazandıkları insanlık tarihinde benzeri görülmemiş şanlı zaferler sonucunda vatanımızı işgal edenleri ezip, bize onurlu ve özgür bir vatan bırakan ve bizleri bu günlere ulaştıran büyüklerimizi saygıyla ve rahmetle anıyoruz.

Cahit Koç – Ankara 10. Kasım. 2016

SEFER ALİ

Hadi ÖNAL

Ta uzaklardan belki Sara Hatun'dan belki de Ulu camiden yükselen, dağlara çarpıp da yankılanan sala sesi ile birlikte Sefer Ali yatağından doğruldu. Yanı başında uyumakta olan hanımı Hacer'e baktı. Hacer'in yüzünün bir kısmı, yastığa yayılan saçlarının arasında kaybolmuştu adeta. Uzun siyah kirpikleri yumuk gözlerinin üstünde daha da kendini belli ediyordu. Fırat'ın o gece huysuzluğu tutmuş uzun süre anasını uyutmamıştı. Hacer, vakit gece yarısını geçtikten sonra ancak kocasının yanına, yatağına gelmişti. Sefer Ali, sessizce yataktan kalktı. Karısını uyandırmak istemiyordu. Uzandı, el yordamı ile elbiselerini buldu. Ayaklarının ucuna basarak kapıya yöneldi. Kapıyı açtı, bir anda vücudunu sarmalayan Göllübağ'ın serin rüzgârı ile ürperdi.

Sabaherken kalkmak Sefer Ali'nin vazgeçilmezlerindendi. Ona bu alışkanlığı babası Rüstem Çavuş kazandırmıştı. Ne derdi Rüstem Çavuş; " sabah erken kalkmada bereket vardır oğul"

Dolunay hâlâ hükmünü sürdürüyordu. Sefer Ali gözleri ile uzakları taradı. Uluova'ya, ötelere, eteğinde Kinederîç ve Germili köylerinin bulunduğu sıra dağlara ve arkalarında siluetti ile olsa dahi heybetli Hazar Baba'ya baktı. Sonra yönünü Karataş'a çevirdi. Havada tek bulut dahi yoktu. Yıldızlar, ay ışığının müsaade ettiği ölçüde göz kırpyorlardı. Gerindi Sonra evin sağ tarafına düşen sundurmaya yöneldi. Vakit erkendi. En iyisi sabah namazını bahçede kılmaktı. Çabucak abdest aldı. Bahçe yolunda adımlarını sıklaştırdı.

Uzun boyluydu Sefer Ali. Geniş omuzları ona bir pehlivan görünümü kazandırıyor. Elazığ'da bir ortaokulda öğretmendi. Çalışkandı. Öğrencileri, öğrenci velileri, okul müdürü, öğretmen arkadaşları severlerdi kendisini. Yaz olup da okullar tatil olunca çoluğunu çocuğunu toplar, dededen kalma Göllübağ'daki bu yazlığa göç ederdi. Göllübağ'da boş durmaz; her gün yaklaşık sekiz yüz metre ötede bulunan bahçesine gider, çalışırdı. Etrafı çitle çevrili elma,

armut, ceviz, kayısı ağaçları ile bezeli küçük bahçesinde sebze yetiştirirdi. Öyle satmak, para kazanmak için değildi. Ev ihtiyacını karşılamak bir de eşe dosta ikram etmek... Hani bir başka lezzetli oluyordu insanın kendi elleri ile ürettikleri.

Sessiz, sakin duruşu onu ilk tanıyanlara, aman ne soğuk adam dedirtse de Sefer Ali'nin altın gibi bir kalbi vardı. Sevgi onun yüreğinde sönmeyen bir büyük volkandı. İnsanları, doğayı, hayvanları, ağaçları severdi. Hani ne demişti Koca Yunus; "yaratılanı severim Yaratan'dan ötürü. Sefer Ali'nin sevgisi de işte böyle bir şeydi. Böylesine engin sevginin yanı sıra haksızlığa hiç mi hiç tahammülü yoktu. Yalandan, riyadan nefret eden bu yüce gönüllü adam, öğrencilerine not verirken kılı kırk yarar, hak etmeyene yarım notu dahi fazla görürdü. Hak edeni ise korur, kollardı.

Sefer Ali, kestirmeden çabuk adımlarla kendisini bahçesine götürürken küçük tepeyi aştı. Birden durdu. Bahçenin hemen girişindeki armut ağacının altında bir katır vardı. "Hayırdır, inşallah", dedi içinden. Oysa bahçe kapısını kapadığını net olarak hatırlıyordu. Nasıl olur da bir hayvan... İstem dışı adımları yavaşladı. Daha dikkatli bakarak yürümesini sürdürdü. Ağacın arkasındaki adamı fark etmesi uzun sürmedi. Anlaşılan adam, Sefer Ali'nin geldiğini görmemişti. Ağaca yaslı merdiven ve iki küfe... "Hay Allah!", dedi. Bahçesindeki bu adam hırsızın ta kendisiydi.

Adımlarını sıklaştırdı. Ağacın altında arkası kendisine dönük adam, ayak seslerini duymuş olacak ki döndü. "Seni Allah gönderdi. Gel hele hemşerim", diye seslendi Sefer Ali'ye. Sefer Ali, şaşkın, kızgın, öfkeli bahçe kapısından girdi

içeri. Zayıf, ince uzun boyu, avutları çökük soluk yüzü ve kırılmış saçları ile küfenin birinin kulpundan tutan adam, "vallahı ben de", eliyle işaret ederek, "şu küfeleri katıra nasıl yükleyeceğimi kara kara düşünüyordum", dedi.

Sefer Ali içinden: "la havle vela kuvvete illah billahi aliyul azim", dedi.

Adama bak yahu! Hem benim bahçemden meyve çalacak hem de benden çaldığı meyveleri katırına yüklememi isteyecek." Kafasını salladı. Önce adamın yüzüne sonra özenle küfelerle yerleştirilen armutlara ardından da armut ağacına baktı. Anlaşılan o ki adam gece ay ışığını iyi değerlendirmiş iki gün önce elma toplamak için bahçeye getirdiği merdivenin de yardımı ile armutları bir güzel toplamıştı. Bahçenin tek armut ağacı şimdi meyvelerinin yükünden kurtulmanın serbestliği ile dallarını gökyüzüne daha serbest uzatmışlardı. Sefer Ali tekrar adama döndü. Gözleri iyice çukurlarına kaçmış, omuzları çökük, hırpani kılıklı adam, küfenin kulpundan tutmuş kendisini bekliyordu. "Tövbe, tövbe", dedi. Akli ve duyguları bir an kızgınlık ve öfkesi ile yer değiştirdi. "Kim bilir ne ihtiyacı var, yoksa insan başkasının malını böyle ulu orta çalar mı? Çalınan ne? Meyve... Daha önce hiç görmediği bu adam, hırsızlığın suç olduğunu, günah olduğunu, çalınan malın haram olduğunu bilmemesi mümkün değildi." "Yok, yok!", dedi seslice. Adam; "efendim, bir şey mi dedin?", diye sorunca düşüncelerinden uzaklaştı. "Yok", dedi. Sonra küfeye doğru yürüdü. Adama birlikte kaldırdı küfeyi. Katırın sağ yanına gelince adama; "sen tut böyle ben diğerini de getireyim de denkeyelim.", dedi. Adam, minnetle baktı Sefer Ali'ye. Sefer Ali, ikinci küfeyi kaldırdı. Bayağı ağırdı. Katırın sol yanına geçti. Sonra da küfelerin kulplarındaki organları birbirine bağladılar.

Yükleme işi bitmişti. Adam, Sefer Ali'ye; vallahı ben bir başıma ne yapardım; Allah senden razı olsun! Hele de bakalım adın ne senin, Harputlu musun? Kimlerden olursun?" "Adım Sefer Ali, ben bu bahçenin..." durdu. Adama baktı, cümlesini tamamlasa adamın yaptığı hırsızlığı yüzüne vuracak; onu aşağılayacak, incitecekti. "Ben, bu

bahçenin sana ait olduğunu bilmiyordum. Daha önce buralarda görmemiştin seni" dedi. Adam, utanmış olacak ki sustu; başını önüne eğdi.

Sefer Ali: "haydi uğurlar ola sür katırını hayırlı kazançlar", dedi. Adam, biraz tedirgin, biraz çekingen dudaklarından "sağ ol" sözcüğü döküldü sonra da katırının yularından tutarak bahçe kapısına yöneldi.

Adamın arkasından bir süre bakan Sefer Ali, acele adımlarla havuz başındaki çardağa yürüdü. Yeni günün doğuşunu müjdeleyen hafif bir kızılık dağların ardından kendisini artık gizlemiyordu. Az daha gecikse sabah namazını kaçıracaktı.

ELAZIĞ İL HALK KÜTÜPHANESİ

Ahmet PİRİNÇCİ

İl Halk Kütüphanesi Müdürü

Konusunda uzman ve size yardım etmeye hazır kütüphanecileri aracılığıyla ihtiyaç duyduğunuz bilgiye ulaşmak için internet, kitaplar, dvd'ler, dergiler, gazeteler vb tür kaynakları ücretsiz kullanabileceğiniz, keyifli vakit geçirebileceğiniz, sosyal etkinliklerine katılabileceğiniz, şehrin kalabalık ve gürültüsünden uzaklaşabileceğiniz, arkadaşlarınızla buluşabileceğiniz bir mekan olan Elazığ İl Halk Kütüphanesi, 1954 yılında Nurettin Ardıçoğlu tarafından Belediye binasının alt katındaki bir odasında hizmete sunulmuştur. Burada bir müddet hizmet verdikten sonra Belediye'ye ait PTT bitişiğindeki binaya taşınarak bu binada hizmetini sürdürmeye devam etmiştir. Daha sonra ise Kültür ve Turizm Bakanlığınca inşa edilen ve 1979 yılında inşaatı biten şimdiki Bosna Hersek Bulvarı (İstasyon Caddesi) 35 numaralı binasına taşınarak hizmetini sürdürmeye devam etmiştir.

Ayrıca Nurettin Ardıçoğlu Kültür Merkezinde 1500 m2'lik alanı ile Çocuk ve Gençlik Kütüphanesi olarak 2015 yılından itibaren hizmet vermeye başlamıştır. Yine İlçelerimizden Ağın, Arıcak, Baskil, Karakoçan, Keban, Kovancılar, Palu ve Sivrice Kültür ve Turizm Bakanlığınca bağlı İlçe Halk Kütüphaneleri olarak görev yapmaktadırlar. Alacakaya İlçemizde de İlçe Halk Kütüphanesi olarak Bakanlığımıza bağlanma çalışmaları devam etmektedir. Maden İlçemizde ise Kaymakamlığa bağlı olarak hizmet veren Kütüphanenin Teknik çalışmaları tarafımızdan yapılarak okuyucuların hizmetine sunulmuştur.

Kütüphanemizde 1500 m2 alanımız ile Yetişkinler Bölümü, Ödünç Verme Bölümü, Çocuk Bölümü, Kendi

Kitapları ile Gelenler Bölümü, Süreli Yayınlar Bölümü, Kent Kitaplığı ve Görme Engelliler Bölümü olmak üzere 7 bölümde hizmet vermekteyiz. Ayrıca Çocuk ve Gençlik Kütüphanemizde de 1500 m2 alanımız ile Yetişkinler Bölümü, Ödünç Verme Bölümü, Çocuk Bölümü, Kendi Kitapları ile Gelenler Bölümü ve Süreli Yayınlar Bölümü olmak üzere 5 bölümde hizmet vermekteyiz. Tüm kitaplarımız KOHA Otomasyon Sistemine kayıtlı olup halkımızın kitaplara erişimi kolay bir şekilde olmaktadır.

Kütüphanemize bağlı olarak 1 Kasım 2016 yılından itibaren Valimiz Sayın Murat Zorluoğlu'nun katkılarıyla Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından ilimize gönderilen Gezici Kütüphane aracımız Kütüphanemize ulaşamayan merkez köy, kasaba ve merkeze uzak mahallelerden 17 yerleşim yerine giderek buradaki halkımıza hizmet vermeye başlamıştır.

Tüm bu hizmetlerimizi İl Halk ile Çocuk ve Gençlik Kütüphanelerimizde toplam 63.146 kitap ile 373.875 okuyucuya hizmet verilmiştir. Kütüphanemizde 262 çeşit Bakanlığımız tarafından gönderilen, 20 çeşitte bağış olmak üzere 282 çeşit Süreli Yayın bulunmaktadır. 8 ilçemizde ise, 48.000 kitap ile 50.674 okuyucuya hizmet verilmiştir.

Halkımızı kütüphaneye ve kitap okumaya teşvik etmek için Kütüphanemiz tarafından yılda 30 adet çeşitli kültürel faaliyetler düzenlenmiştir

GÜZEL ELAZIĞ'IN GÜZEL İNSANLARI

Yazımın başlığı biraz uzun ama, içeriğinin Elazığ'ı ve Elazığ'lıları özetleyen önsöz olduğuna inanıyorum.

Elazığ'ı övmek, bilineni teyit anlamına geldiği için; sadece “iyiki Elazığ'lıyım ve iyiki Rahmetli Babam Seydi Karataş ve Rahmetli Annem Nazime Karataş (her ikisi de Perçenç'li şimdiki adı ile Akçakiraz'lı) Elazığ terbiyesi ile bizleri büyüttüler. Biz çocuklarına verdikleri terbiye, eğitim ve inanç ülke ve sevgisi için kendilerini rahmet ve minnetle yâd ediyorum.

Bu yazı, galiba, Elazığ özlemini dile getiren kelimelerle başlayıp, özlemin getirdiği göz yaşları ile devam edip, bitecek...

Öncelikle; Vakıf Başkanı ve benim de kadim dostum Mehmet Çağlar'a başarılı ve özverili çalışmalarından ötürü teşekkür eder, kendisine sağlık dolu günler dilerim. Keza birlikte çalıştığı Vakıf Yönetim Kuruluna da gayret ve fedakârlıklarından ötürü tebrik ve saygılarımı sunarım. İzmir Elazığ Kültür Derneği'nin tamı tamına 24 yıl Başkanlığı'nı yapmış bir Elazığ'lı olarak yaptıkları çalışmaları ve verdikleri emekleri galiba en iyi anlayacak olanlardan birisi olarak “İYİKİ VARSINIZ” demeyi gönül borcu kabul ediyorum.

Elazığ Kültür ve Tanıtım Vakfı'nın Temmuz 2016 sayısını teslim eden postacıya teşekkürü bildirir bildirmem hemen derginin sayfalarını karıştırdım. Keşke karıştırmasaydım dedim. Çünkü lisedeki Kimya Hocam Memnune Hanımın vefatı ile ilgili yazı ve gerçeği ile karşı karşıya kaldım. Elazığ Lisesinin değerli Kimya Öğretmenimdi, benim. Kimya dersini hiç sevmemiştim. Şu anda bile sevmem. Rahmetli Memnune Hocam ile de hiçbir zaman aram iyi olmadı. Kimya dersinin hem yazılı sınavlarında ve hem sözlü sınavlarında değişmez notum: Önceleri (0) ve aşağıda anlatacağım hatıramdan sonra da hep (1) di. Bir gün sözlü sınavda gene soru-cevap ve “otur, sıfır” işlemi gerçekleşti. Ben de, o günün ukalalığı ile kendilerine sordum” Hocam

M.GÜNAY KARATAŞ

sıfır olamaz, hiçbir şey bilmeyene (0) verilir. Oysa ben, mesela H2O rumuzunun su olduğunu biliyorum bana sıfır veremezsiniz” dedim. Rahmetli “Tamam otur (1)veriyorum” demişti.

O yıl sadece kimya dersinden ikmale kalmıştım. Gerçi “borçlu geçme” sistemi olduğu için rahattım. Ama; yaz süresince tabiri caizse inek gibi kimya çalıştım, çalıştım ne kelime... Memnune Hocamın (rahmetlinin) kimya dersine ait bütün ders notlarını kelime kelime ve noktası-virgülüne kadar ezberledim. İkmal sınavına girerken yanıma geldi ve sınav kâğıdını verirken “nasıl çalıştın mı” dedi. Hiç cevap vermedim. Sorulan 5 adet soruyu, hiç eksiksiz cevapladım. Rahmetli kürsüde oturdu ve sınav boyunca hep beni gözetledi. Sınav kâğıdını verirken “ne oldu” diye sorduğunda “size mahcubiyetimi biliyorum ve çok çalıştım” dedim. Rahmetli hocam beni inandırıcı bulmamıştı. Ertesi gün Rahmetli beni aratmış ben de Perçenç'e (bizim köydeydim) gitmiştim. Bir şekilde, bana Memnune Hocanın beni çağırdığını iletiler. Yanına gittim. Kendimden çok emin olduğumdan çok rahattım. Öğretmenler odasında Sırrı Hocam Müdürümüz Vakap hocalarım vardı. Hemen ilk sorusu: “sen kopya mı çektin?” oldu. “Hayır Hocam. Şu anda da istediğiniz her soruyu sorabilirsiniz” dedim. Rahmetlinin sorusu şu oldu: “H2O ne demektir?” dedi. O anda yapmış olduğum saygısızlığı ve özür borcumu anladım. Elini öptüm ve bana “10 aldın” demişti. Allah rahmet eylesin..

Bilhare yazacağım yazıda daha içerikli ve Elazığ'ımızla ilgili yazı göndereceğim. Elazığ'a hizmet etmiş herkese ama herkese minnet ve saygılarımı sunuyorum.

PAŞA - GÖÇTÜ

Derler ki sanatın beş ana kolu vardır; edebiyat, müzik, resim, mimari ve heykel.

Don Kişot'un yazarı Cervantes, "Müziğin olduğu yerde kötülük olmaz" demiştir.

Eflatun, sanki daha çok hakkını vermiş müziğin; "Müziğini değiştirirseniz sitenin; yani devletin duvarları yıkılır" demiş.

Eflatun'un bu iddialı cümlesi, bana, bizden birinin; merhum Ömer Lütfi Mete'nin bir tespitini hatırlattı. Demişti ki o da bir gazeteye verdiği mülakatında; "Millî Eğitim Bakanlığı, ilköğretimin bütün kademelerine türkü dersi koymazsa çocuklarımız sömürgeleşecek."

Paşa Demirbağ, toplumları millet yapacak kadar önemi haiz sanatın beş ana dalından müziğe koca ömrünü adanmış bir fani idi. Çocuklarımız sömürgeleşmesin diye, sitemizin –yani devletimizin– duvarları muhkem olsun diye nöbetini tuttu ve yürüyüp gitti.

Burada kullandığımız, "ömrünü müziğe adadı" ifadesini sıradan bir söz olarak algılamayın lütfen. Gerçek anlamıyla böyledir bu. Paşa Demirbağ olsun, altı yıl evvel terk-i hayat eyleyen kardeşi Enver Demirbağ olsun, hayatlarını müziğe; Elazığ-Harput müziğine adanmış iki "sanatkâr ruhlu" insan idiler.

Her ikisi de bu yerli, bu bizden, bu bizim musikimize olan sevdaları yüzünden karşılına çıkan birçok nimeti ellerinin tersiyle itmekte bir an olsun tereddüt göstermemişlerdir. Siz bu davranışın neticesini şehrimiz ve öz benlikleri açısından tartışsanız bile, bilirsiniz ki bu iki kardeş böylece tartışmasız bir tavır sergilemişlerdir.

Şimdi okuyacağım şu cümlelere dikkat buyurun. Demirbağ'ın vefatını duyuran 5 Aralık tarihli Günışığı gazetesindeki haber metninden alıyorum. Günışığı, hepimizin hislerine tercüman oluyor adeta:

R. Mithat YILMAZ

"(Paşa Demirbağ) Hiçbir maddi geliri olmamasına rağmen gençler için düzenlediği kurslarda Harput musikisi usul dersleri vererek, bilgilerini genç dimağlara naksetmeye devam etmiş, ömrünü bu ülkenin sanat ve kültürüne adanmış. Ömrü boyunca çalıştı, çabaladı. Ödül beklemeden, hayatını Türk müziğine hizmet ederek harcadı."

Evet, doğru söylüyor gazete. Paşa Demirbağ, ömrünü yaşamadı, kullanmadı; harcadı.

Ama helal olsun. Paşa Amca ve Paşa Amca gibi ömrünü bu ülkenin, bu şehrin sanatına, kültürüne hasredenlere, musikisine harcayanlara helal olsun. Ömer Lütfi Mete'nin beyanına göre, onlar, çocuklarımız sömürgeleşmesin diye yaptılar bunu. Millî bir hizmet!

Sözün burasında bizim de bir beyanımız olacak:

Paşa Demirbağ'la bu fakirin hukuku Manas çatısı altında başlamaz. Daha öncesine dayanan bir aile hukukumuz vardır onunla. Yıllarca aynı apartmanda komşuluk yaptık Demirbağ ailesiyle.

Bizim o apartmandan taşınmamızdan sonra ise buna en çok üzülenlerden biri herhalde Paşa Amca olmuştur. Ne zaman karşılaşılsaydı, "Yahu Hocam, sen bizden ayrılmakla hiç iyi etmedin. Bir hal et de yine oraya dön" deyip dururdu. Ben anlardım ki o, bunu laf olsun diye söylemiyor. Ses tonundan, söyleyiş tarzından samimiyeti okunuyordu çünkü.

Yıllarca komşuluk yaptık Paşa Amcayla. Bir gün olsun onun apartmanda bir insanı kıracak, incitecek

tek davranışını hatırlamıyorum. Sabırlı, sakin, uyumlu bir komşuydu. Bir gölge gibi sessizce inip çıkardı merdivenlerden. Söz buraya çatmışken, onun bir davranışını özellikle söylemeliyim:

Diyelim ki Paşa Amca merdivendeyken, o anda kadınlar da peyda oldu. Onlar da iniyor veya çıkıyorlar. Karşılaştıkları esnada Paşa Amca merhum duruyor; – bu da yetmiyor– yüzünü duvara dönüyor ve hanımların geçip gitmesini bekliyor. Bir anlamda eski geleneğimizde hanımların yapması gerekeni Paşa Amcamız yapıyor. Var mı başka örneği bunun?

Aslında Demirbağ ailesinin bütün fertleri öyle nezaketli, saygılı, saygıdeğer insanlardı. Muhterem eşleri Mensure Yenge –ki gayriresmî ve yaygın ismiyle Sevim Abla– mütevazı, kadirşinas bir komşumuzdu.

Doktor oğulları Ahmet Bülent Bey, işi icabı il dışında oldukları için hakkında bir şey diyemeyeceğim. Fakat kızları Asuman Hanım için ne kadar hatır-gönül ehlidir desem yeridir. Bir gün olsun anne ve babasını yalnız bırakmamıştır. Onun bu hayırhah davranışının altında ise Asuman Hanımın eşleri Can Beyin payını anmamak doğrusu kadirbilmezlik olacaktır. Bilhassa son aylardaki hastalık günlerinde çocuklar gibi nazlanan Paşa Amcanın mizacına ne kadar hizmet ettiklerini; hatta Can Beyin, ismiyle müsemma candan bir davranış sergileyerek her istediğinde onu arabasıyla Manas'a getirip götürdüğünü çok iyi biliyoruz.

Çünkü onlar da biliyorlardı ki Manas, Paşa Amca için bir nefes alma yeriydi, oksijen çadırıydı, bir terapi merkeziydi. Sağ olsun, Şener Bulut'un da Paşa Amcaya gösterdiği duyarlı davranış, özel ihtimam katıyen gözardı edilemez.

Hadi Önal arkadaşımızın, Paşa Demirbağ'ın 80. doğum yılı münasebetiyle hazırladığı ve Manas Yayınları arasında çıkan "Paşa Demirbağ" adlı bir kitabı vardır. Bu kitabın da 102. sayfasında, Elazığ müziğinde "Harput Peşrevi" de denilen "Paşa-Göçtü" hakkında bilgi verilmektedir.

Paşa-Göçtü, Harput musikisine başlarken sırf sazlarla icra olunan uşşak makamındaki sözsüz müziğin adıdır.

Elbet bilirsiniz; ama biz, bir kez daha ifade edip öylece finale geçelim. İslamî inançta ölüm, bir nihayet değildir; ahret hayatının başlangıcıdır. Şu halde şimdi diyebiliriz:

Paşa Amca, 3 Aralık 2016 tarihinde hayat musikisinin Paşa-Göçtü peşrevini bitirmiş, akabinde de aslı hayata intikal etmiştir.

Yani sözün hülasası; Paşa göçmüştür.

Temennimiz odur ki, ruhu şâd, mekânı uçmağ ola.

Bedrettin Keleştimur ne güzel söylemiş; "Paşa Demirbağ, bu şehrin hafızasında sürekli yaşayacaktır."

GIRNATASINI AĞLATAN ADAM MEHMET ŞERİFÇEÇEN(ÇAÇA)

“Unutulmuş geleneği töresi
Avreşi, halayı, çayda çırası
Gadan alam, şimdi ağıt sırası
Gırnatam, çığırtmam, sazım kan ağlar.”

Gönül ve kültür coğrafyamızın dili, gönül, sözü ve sesidir musikimiz. Tarihimiz, geçmişimiz yerine göre milli ve manevi değerlerimiz musikinin kanatlarına tutunarak geleceğe taşınır. Dertlerimizi, acılarımızı, isyanlarımızı; umutlarımızı, sevgimizi, yaşama şevkimizi çoğu zaman onunla dillendiririz. Musiki her halükarda yol olur, köprü olur bağlar gönülleri biri birine. Musiki, bazen dudaklarda demlenen bir şarkı bazen de name olur tellerde. Kimi zaman da bir nefesli çalgıda hasret olur, firkat olur, feryat olur...

Elazığ ve Elazığ sanat camiası böylesi bir ayrılığın acısını, feryadını yudumladı. Klarneti ile türkülere ve mahalli oyunlara yol gösteren bir büyük sanatçısını, ustasını kaybetti. Çoğu yerde “gırnatasını ağlatan adam” olarak tanınan, sevilen usta klarnetçi Mehmet Şerif Çeçen, 23 Eylül 2016 tarihinde Hakk’a yürüyerek aramızdan ayrıldı.

Gelin isterseniz ömrünü Harput musikisine adayan, klarneti ile yüreklerimizin bam teline dokunan bu yürek insanı, Mehmet Şerif Çeçen’i yakından tanıyalım.

Mehmet Şerif Çeçen, 1945 yılında dünyaya geldi. Elazığ İsmet Paşa İlkokulu’nu bitirdi. 1957 yılında başladığı Atatürk Ortaokulu’ndaki öğrenimini orta ikinci sınıftayken bıraktı. Fidan Karakaya Hanım’la 1963 yılında evlendi. Bu evlilikten Mevlide, Çiğdem, Tülay, Aslı, Şehmuz, Şenol ve Şenay isminde altı çocuğu dünyaya geldi.

1966 yılında Askere gitti. Manisa’da sıhhiye eri olarak askerliğe başladı. Temel eğitimine müteakip kısa zamanda klarnet çalmadaki ustalığı duyuldu. Özel istekle bando bölüğüne alındı. Bando bölüğünde nota, ritim ve musiki bilgisini ilmi bir şekilde öğrendi. 1968 yılında terhis oldu. Ankara ve İstanbul radyolarından sanatçı olma teklifini aldı. Ancak Elazığ’a dönmeyi tercih etti.

Elazığ Halk Eğitim Müdürlüğü bünyesindeki halk oyunları dalında birçok çalışmalara, yarışmalara, festivallere usta çalgıcı olarak katıldı. Fırat üniversitesi Mediko Sosyal

Hadi ÖNAL

Bölümü’ne klarnetçi olarak alındı. Sekiz yıl burada genellikle davulcu Bedrettin Vurdular ile birlikte çalıştı. Bu dönem içinde Fırat Üniversitesi halk oyunları ekibinin pek çok ödül almasında katkısı oldu. 3 Temmuz 1993 yılında Başbakanlık Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü tarafından Kütahya da düzenlenen dernekler arası halk oyunları yarışmasına Elazığ Musiki Konservatuarı Derneği halk oyunları ekibine klarnetçi olarak katıldı. Yirmi dört ekip içerisinde EMKD Halk Oyunları Ekibi Türkiye ikincisi oldu.

Mehmet Şerif Çeçen, 1998 yılında emekli oldu ve üniversiteden ayrıldı. Ancak, müzikten hiçbir zaman kopmadı. Elazığ Nurettin Ardıçoğlu Kültür Merkezi’nde 31 Mayıs 2013 tarihinde Elazığ Kültür ve Tanıtma Vakfı’nın organize ettiği ve Bujor Hoinic yönetiminde Harput Musikisinin ilk defa çok sesli olarak icra edilen “Harput Senfonisi” misafir klarnet sanatçısı olarak katıldı ve Elazıglıların gönlündeki yerini pekiştirdi.

7 mart 2014 tarihinde Manas Gönül ve Kültür Evi’nin öncülüğünde Atatürk Kültür Merkezinde gerçekleştirilen “Harput Kayıp Şairi Süleyman Bektaş’a saygı gecesinde yaptığı klarnet solosu ve Elazığ’ımızın duayen sanatçıları; Paşa Demirbağ, Mustafa Döner ve Nihat Kazazoğlu ile birlikte gerçekleştirdiği müzik ziyafeti ile izleyicilerin gönüllerini bir defa daha fethetti.

Yöresel bant ve kaset kayıtların, önemli gece ve tanıtımların, festivallerin vazgeçilmeyen ve tercih edilen Türkiye’mizin önde gelen klarnet sanatçısıydı Mehmet Şerif Çeçen.

Ölümü ile sanat camiasını yasa boğan Mehmet Şerif Çeçen’e Allah’tan rahmet; sevenlerine başsağlığı diliyoruz. Ruhu şad, mekânı cennet olsun.

HARPUT MÜZİĞİNİN GÜNÜMÜZDEKİ USTALARINDAN BİRİ HASAN ÖZTÜRK

Cahit KOÇ
Ziraat Yük. Müh.

Harput Müziğinde son yüzyılda Korukoğlu Şevki Bey, Hafız Osman Öge, Kalecikli Mustafa, Koro'nun Oğlu Mamo (Mehmet Akar), Hafız Mehmet Şükrü Akyol, Köçankli Hafız Mustafa Süer, Lokman ve Ahmet Tasalı kardeşler ile, Enver ve Paşa Demirbağ kardeşler gibi değerlerimizin izinden giden ve onlardan feyz alarak bu kültürümüzü günümüze taşıyan çok sayıda güzel sesli okuyucu, ses ve saz sanatçısı yetişti. Bu yıl içinde kaybettiğimiz Ses Sanatçımız Paşa Demirbağ ve Gırnata Üstadımız Mehmet Şerif Çeçen ile birlikte rahmete ermiş tüm söz ve saz ustalarımızı saygıyla ve rahmetle anıyorum.

Bu yazımda sizlere; yıllardan beri severek ve zek alarak izlediğiniz ve tüm kültürel etkinliklerimizde ağırbaşlı, saygın ve efendi kişiliği ile gönülden özveriyle görev alan Elazığ'ın değerli bir evladını, Kültür Bakanlığı Ankara Devlet Türk Halk Müziği Korosu Müdürü ve Ses Sanatçısı Sayın HASAN ÖZTÜRK'ü daha yakından tanımanıza yardımcı olmaya çalışacağım.

Eskiden beri; sekizi sadece Harput'a ait yirmi makamda "Takım Çalgı" denilen klasik sazlarla çalınıp söylenen Harput Müziğinin tüm inceliklerini ve makamlarını bilen ve usulüne göre hatasız okuyanların sayısı çok azdır. Bu konuda, rahmetli İshak Sunguroğlu'nun "Harput Yollarında" isimli eserinin 3. Cildi ile rahmetli Fikret Memişoğlu'nun "Harput Ahengi" isimli eserinde çok geniş bilgiler verilmiştir.

Elimizdeki verilere dayanarak, rahmetli Enver ve Paşa Demirbağ kardeşler ile onlardan sonra gelen günümüzdeki ses ve saz sanatçıları ve okuyucuların; Harput Müziğinin tüm inceliklerini, makam ve usullerini bilen ve günümüzde tümü rahmete ermiş olan Korukoğlu Şevki Bey, Kalecikli Mustafa, Mehmet Akar, Hafız Osman Öge ve Hafız Mustafa Süer'in temsil ettikleri ekolün ürünleri oldukları kanısındayım. İşte usta sanatçı Sayın Hasan Öztürk de bunlardan biridir.

Müzik kültürümüzü yaşatan ve kuşaktan kuşağa aktaran Elazığ'ın bu değerli evlatlarını, kültür vakıflarımız ve kültür

derneklerimiz tarafından desteklenen uzun vadeli çeşitli projeler kapsamında genç kuşaklarımıza tanıtmak, onların seslerini arşivleyip çoğaltarak halkımıza ulaştırmak elbette ki konunun uzmanlarına düşen bir görevdir. Son yıllarda yetişen değerli yerel sanatçılarımız ile konservatuar eğitimi almış ses ve saz sanatçılarımızın katkılarıyla TRT nin Harput Müziğine verdiği önem, yerel müziğimizin ülke çapında tanınması, her kesimden halkımız tarafından sevilerek dinlenilmesi ve kitlelere ulaşması yolunu açmıştır. Bu arada; tarihin derinliklerinden gelen kültür birikimlerimiz sonucunda oluşmuş olan Harput Müziğinin aslının titizlikle korunması ve özellikle TRT yayınlarındaki Harput Müziği ile ilgili hatalı icraların da dile getirilip, devamlı ve olağan hale gelip müziğimizin aslını bozmaması için, yanlışların düzeltilmesi konularında çaba gösterilmesinin gerekli olduğunu belirtmenin, dikkatleri bu yöne çekme bakımından yararlı olacağı düşüncesindeyim.

Hasan Öztürk, 1962 yılında Elazığ merkez ilçeye bağlı Yukarı Demirtaş Köyü'nde doğdu. Elazığ Namık Kemal İlkokulu, Elazığ Ortaokulu ve Elazığ Atatürk Lisesi'nde eğitim gördükten sonra 1979 yılında Elazığ Lisesi'nden mezun oldu. 1986 yılında Ankara Harita Ve Kadastro Yüksek Okulu'nu, daha sonra 1992 yılında Açık Öğretim Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesi Kamu Yönetimi Bölümünü bitirdi. 1986-1987 yıllarında Palu İlçesi Tapu Kadastro Teknikeri, 1987-1990 yıllarında İstanbul Fatih Belediyesi İmar Müdürlüğü'nde görev yaptıktan sonra, Enver Demirbağ ve Mehmet Özbek Beylerin teşvikiyle 1990 yılında açılan sınavı kazanarak 1990-2008 yılları arasında Kültür Bakanlığı Şanlıurfa Devlet

Türk Halk Müziği Korosu Ses Sanatçısı olarak çalıştı. 2008 yılından itibaren de Kültür Bakanlığı Ankara Devlet Türk Halk Müziği Korosu'nda çalışmaya başladı. 2014 yılından beri de bu koronun yöneticiliğini yapmaktadır. Değerli hemşehrimiz evli ve biri kız, üç çocuk babasıdır. Oğlu Faik Doğukan Öztürk de babasının yolundadır.

Hasan Öztürk'ün sesinin güzelliğinin ve müzik yeteneğinin ilk defa farkına varan ve onu yönlendiren ilkokul öğretmenidir. Ortaokul ve lise öğrenimi yıllarında Elazığ Folklor Ve Turizm Derneği ile Elazığ Musiki Cemiyeti'nin arşivleme çalışmalarına katıldı. Bu çalışmalarda; Harput Müziğini usta-çırak geleneğinin kurallarına göre, özellikle icrası çok güç olan hoyrat, bağrıyanık, müstezat, elezber ve gazellerin okunuşunu bizlere hatasız olarak aktaran Harput Müziği üstatlarından Hafız Osman Öge ile Hafız Mustafa Süer'in ses kayıtlarını dinleyerek söz, makam, tavrı ve yorumlarını öğrenmeye çalıştı. 1978 yılında lise çağında iken katıldığı çalışmalarda bir "Kürsübaşı Gecesi"nde yaşattığı günümüzdeki ses sanatçımız Zülfü Demirtaş ve dönemin tanınmış Elazıglı okuyucuları olan Sıtkı Demirci, Yeniceli Kemal, Abbas Bakır, Abdulkadir Bay, Ali Öner, Mehmet Parlaksu gibi okuyucular ile tanıştı. Aynı yıl bir bağ evindeki meşk ortamında Enver Demirbağ'ın dikkatini çekerek müzik eğitiminde yakın desteğini gördü. 1980 yılında yine dernekteki çalışmalar esnasında Paşa Demirbağ ile tanıştı. 1982 yılında Enver Demirbağ için yapılan bir kültürel etkinliğe destek vermek amacıyla Elazığ Kültür Derneği olarak Ankara'ya geldikleri zaman, şimdi yöneticiliğini yaptığı Kültür Bakanlığı

Ankara Devlet Türk Halk Müziği Korosu Ses Sanatçısı Mehmet Özbek ile tanıştı.

Sanatçımızın özellikle Hafız Osman Öge ile Hafız Mustafa Süer tarafından yetiştirildiği bilinen Enver ve Paşa Demirbağ kardeşler ile tanışıp onların öğrencisi olması ve onlardan feyz almaya başlaması, onun hayatında bir dönüm noktası olmuştur. Yine onların teşvikiyle Türk Sanat Müziği makamlarını da öğrenmeye çalıştı. Hasan Öztürk, küçük yaşlarından beri kültür dernekleri ve kültür vakıflarımızın Elazığ içindeki ve dışındaki tüm kültürel etkinliklerine katıldı. Özellikle Elazığ Kültür Derneği, Elazığ Musiki Cemiyeti, Kürsübaşı Geceleri ve meşk toplantıları, onun için adeta birer eğitim yuvası oldu. Kültür Bakanlığı Şanlıurfa Devlet Korosu'nda görev yaptığı yıllarda da bu koronun il içindeki ve dışındaki tüm kültürel etkinlikleri ile Sıra Gecelerine katıldı, Diyarbakırlı Celal Güzelses, Urfalı Mukim Tahir, Kel Hamza ve Bekçi Bakır Yurtsever gibi üstatların eski ses kayıtlarını dinleyerek bunların okudukları hoyrat ve gazelleri araştırıp incelemek suretiyle yöresel müziğin yorum ve tavırlarını öğrenmeye çalıştı.

Elazığ ve Elazığ dışındaki illerde Elazıglıların tüm kültürel amaçlı dernekleri ve vakıfları ile Kültür Bakanlığı tarafından yurt içinde ve yurt dışında düzenlenen etkinliklerde görev alan Hasan Öztürk Almanya, Kosova, Katar, Azerbaycan ve Avustralya konserlerine katıldı. Çalışmalarının bir kaçını şöylece özetleyebiliriz:

1987 yılında Elazığ'a ait elli civarındaki Hoyrat ve Türkünün kayıt altına alınarak Kültür Bakanlığı Arşivine kazandırılması konusunda "Kaynak Kişi" olarak araştırmacı Türker Eroğlu ile birlikte yaptığı çalışma,

1993 – 1994 yıllarında arkadaşı değerli ses sanatçımız Zülfü Demirtaş ile birlikte Elazığ Valiliği adına Harput Müziği "CD" çalışması,

ELFED tarafından projelendirilen Harput Müziği eserlerinden on adet Gazel ve Hoyratın kayda alınması çalışması,

Elazığ Devlet Klasik Türk Müziği Korosu ile birlikte Divan ve Kürdi makamları konusunda Harput Müziği "CD" çalışması,

Kültür Bakanlığı adına kendi projesi olarak, Elazığ'da ve Ankara'da Bakanlık Korosu ile Elazığ Musiki Cemiyeti'nin birlikte icra ettikleri "Kerkük – Harput Dostluk Gecesi" isimli uluslararası kültürel etkinlik.

TRT de Kültür Bakanlığı adına düzenlenen ve Bakanlık Korosu tarafından icra edilen “Kerkük'ten Anadolu'ya” kültürel etkinlik projesi,

2017 yılı Nisan ayında Elazığ Musiki Cemiyeti ile birlikte Bakü'de ve Elazığ'da yapılacak olan “Hazardan Hazara” isimli uluslar arası kültür etkinliği projesi,

Bişkek Üniversitesi Araştırmacı Akademisyeni Sabahattin Sivrikaya ile birlikte hazırladığı, 2017 yılında Kültür Bakanlığı Korosu tarafından Bişkek'te icra edilecek olan “Elazığ'dan Bişkek'e Musiki Köprüsü” isimli uluslar arası kültürel etkinlik ve bunların dışında yurt içinde katıldığı ve organize ettiği sayısız kültürel etkinlik.

Değerli sanatçımız Hasan Öztürk, Elazığ Kültür Derneği'nde tanıştığı 1978 yılından beri adeta ikiz kardeşi gibi aynı ekolden gelen Kültür Bakanlığı İstanbul Türk Halk Müziği Korosu Ses Sanatçısı değerli hemşehrimiz Sayın Zülfü Demirtaş ile birlikte Harput Müziği konusunda çok önemli çalışmalarda ve araştırmalarda bulundular. Bunlardan en önemli olanı hiç şüphesiz ki; 1930 lu yıllarda yaşamış olan Harput Müziği ustalarının ses kayıtlarını araştırmaktır.

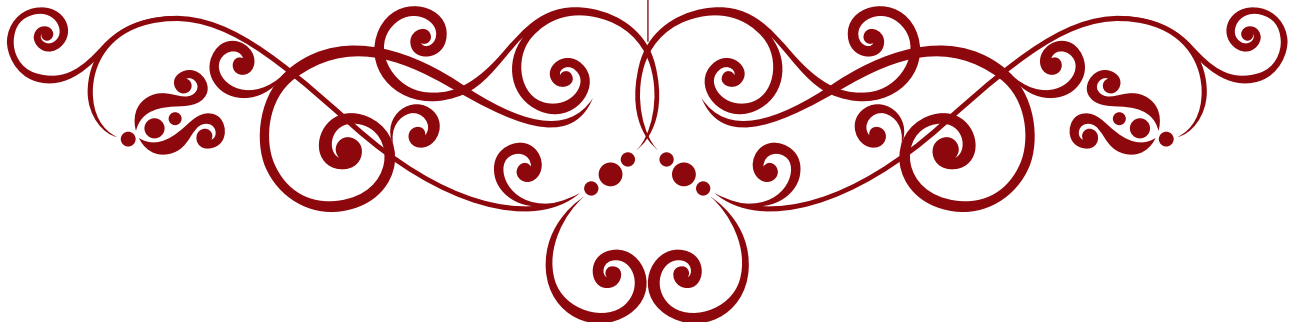
Bu ustalardan Hafız Osman Öge (1892 – 1975) ve Hafız Mustafa Süer'in (1890 – 1976) ses kayıtları vardı. Fakat başta Korukoğlu Şevki Bey olmak üzere diğerlerinin kaydı yoktu. Bu ses kayıtlarını araştıran sanatçılarımız çok ilginç sonuçlara ulaştılar. Elazığ'lı Harput Müziği okuyucularının seslerinin bu yıllarda halk arasında “Kovan” denilen ve taş plakları kullanan “Gramafon” un atası olan “FONOĞRAF” silindirlere kaydedilmiş olduğunu ve TRT arşivinde, saklandığını, fakat Sarısözen'in vefatından sonra bu kayıtların diğer kayıt ve belgeler ile birlikte Hacettepe Üniversitesi'ne

verildiğini tespit etmişler. Bu üniversitenin arşivinde sanatçılarımız yaptıkları inceleme sonucunda Mehmet Akar (Koro'nun Oğlu Mamo), Palu'lu Recep ve Süslüzade Ahmet'in ses kayıtlarına ulaşmışlar. Fakat Korukoğlu Şevki Bey'in ses kaydını bulamamışlar.

Bu kayıtların, rahmetli Atatürk'ün Elazığ'a geldiği 1937 yılında kendisine sunulan Harput Müziği konserinden sonra bizzat verdiği talimat doğrultusunda Ankara'ya gönderilen Elazığ'lı okuyucuların Ankara Radyosu'nda kayda alınan ses kayıtları olduğundan kuşumuz yok. Rahmetli Korukoğlu Şevki Bey'in ölüm tarihi ile, 1937 yılında Elazığ'da Atatürk'e sunulan Harput Müziği konserine katılan ve Ankara Radyosu'na gönderilen sanatçılar arasında olup olmadığı konularında bir bilgi ve belgeye ulaşamadım. Korukoğlu Şevki Bey'in ses kaydına ulaşabilmek, Harput Müziği açısından çok büyük bir olay olacak ve kültürümüze çok şey kazandıracaktır. Eğer hayatta iseler oğlu Tefik Bey ve torunları bu konuda en önemli ve en güvenilir kaynaktır. Onların sesimize lütfen kulak vermelerini ve bizimle iletişim kurmalarını rica ediyorum. Ayrıca bu konuda kültürel amaçlı vakıf ve derneklerimizin de çaba göstermelerini diliyorum.

Bulunan bu ses kayıtlarının birer kopyaları, sanatçılarımızın kendi arşivlerindedir. Elazığ'ın gurur kaynağı olan bu değerli sanatçılarımızın özverili ve meşakkatli çalışmalarından dolayı kendilerine teşekkür ediyorum.

Daha uzun yıllar Harput Müziğine hizmet etmesi ve bu konuda genç kuşaklar yetiştirmesi için sanatçımız Sayın Hasan Öztürk'e Yüce Tanrı'dan sabır, güç, sağlıklı, mutlu ve başarılı uzun ömür diliyorum.

PAŞALAR ÖLMEZ

Duyduğunuz Demirbağ gazelidir
Her mevsim, en hazin aşklara dair
Sekrat'tan kadife sesi yükselir
Keman taksim, değer zülfün teline

Klarnet sağında kemansa solunda
Sağ elini götürmüş kulağına
Gazel hoyrat okursa uzun hava
O an, bir kor ateş düşer sineye

Kalmadı Harput'ta ulu Paşalar
Bülbülsüz kaldı güller Demirbağlar
Sinesi yaralı türküler ağlar
Elvedası yarım kalmış yiğide

Gözlerinde hüzün ince buğusu,
Türküler dilinde ürkek bir kuştur
Narin bir yüreği vardı çok hoştu
Elbet bu hoşluğunda sonu vardı

Hangi dil söyler Paşa öldü diye
Hatırası varsa binbir yürekte
Hangi dil söyler Paşa öldü diye
Misafir gitmiş Ayşe annesine.

Bu kentten bir gönül çıktı uçmağa
Varmış Enver gardaşının yanına
Kim söyler Paşalar ölmüş bana
Ölmez Paşalar unutulmayınca.

MEHMET ŞERİF ANISINA

Mevsim hazan, hüzün dökerken gözyaşı
Kırıldı beli ve klarnetin kamışı
Düştü mendil elden, halaylar dağıldı
Ağıt tütüldü, deldi Şehrin arşını

Oy oy klarnet yetim kaldı bu Őehirde
Hoyratlarsa eksik, nađmeler biçare
Eyvah kulaklar pas tutacak ne çare
Şimdi kim çalar Harput Senfonisinde

Zamansız elveda, bu olmadı usta
Gakkoşlar yas tutacak kürsübaşında
Bilirim ki yerin dolmaz bir daha ama
Taksimlerin yankılanacak Harput'ta

Kutsi nefestin bu Őehirden dünyaya
Ustalar ki üstat söylediler adına
Nefes üflenmez, eller tutmaz bir daha
Gömün klarnetini, Harput'un bağrına

Azizođlu der göçtü bir gönül eri
Hoyratları türküleri elezberi
Halaylar döndükçe edilecek zikri
Őehre miras kaldı, Mehmet Şerif ismi

GAKGOMA DİYEM

-Gakgoş'a Reddiye-

Gurur şeytan işi; deme ben neyim
Benlik ve mağrurluk hoş değil gakgom.
Ters yola sapmadan dur söyleyeyim
Sünnet Miği'dadır, Hoş değil gakgom.

**

Fenaya kapılıp kuyunu eşme
Eğriye güvenme, doğrudan şaşma
Sen seni bil aman haddini aşma
Şart-ı İslâm altı; beş değil gakgom.

**

Daralsa da gönlün, sen geniş belle
Sev, sevmeyi öğren, seviniş belle
Hakkı şiar edin, dürüst iş belle
Hainlik, hasutluk iş değil gakgom.

**

Her olur-olmaza binilir sanma
Ağzına geleni denilir sanm
Her kuşun etini yenilir sanma
Gözüne kestiğin kuş değil gakgom.

**

Gakgo dediğimin kibiri olmaz
Zoru, ceberrudu, cebiri olmaz
Parlayan güneşin tabiri olmaz
Dediklerim gerçek, düş değil gakgom.

**

Gel tanı gakgomu, mert adamdır o
Haksızın önünde sert adamdır o
Namerde, nanköre dert adamdır o
Ona gakgo demek, boş değil gakgom.

**

Abi, ağa demek gakgonun özü
Doğrusu dururken yamultma sözü
"Gakgoş" dedikçe sen asılır yüzü
Aslı "gakgo" dur, gakgoş değil gakgom!

VAKFIMIZ KANALIYLA 2016-2017 ÖĞRENİM YILINDA BURS VEREN YARDIMSEVER HEMŞEHRİLERİMİZ

1.	KOLİN İNŞAAT	30	23.	SERPİL DALOKAY	1
2.	SALİH ÖZBULUT	25	24.	ONUR ÇAĞLAR	1
3.	MEHMET-NİHAT ÖZBAĞI	20	25.	ÖNER ÇAĞLAR	1
4.	CEVAT PEKER	10	26.	TİMUR DEMİREL	1
5.	HAYRETTİN KENT	5	27.	SEMRA TÜRKÖZMEN	1
6.	İSMAİL ÇELİK	5	28.	MAHMUT KURTOĞLU	1
7.	MEHMET ÇAĞLAR	5	29.	NERMİN MİT	1
8.	SELAHATTİN ŞEREFİOĞLU	5	30.	KADİR BALCI	1
9.	ERDİNÇ FIRAT	5	31.	NACİ TAŞEL	1
10.	AHMET ÇAKAN	5	32.	ÖNER KABASAKAL	1
11.	SEVAL CELAYİR	3	33.	NURGÜL BAŞARAN	1
12.	İRFAN YURTEN	2	34.	İBRAHİM ŞAŞMAZ	1
13.	HÜKMÜ PEKER	2	35.	CELAL DURMUŞ	1
14.	M.FETHİ GÜRBÜZ	2	36.	VEYSİ YILMAZ	1
15.	SERPİL SÜMER	2	37.	YÜKSEL-NAZİF AKŞEHİRLİ	1
16.	MURAT KATİBOĞLU	2	38.	GÖNÜL MENGELİK	1
17.	BARIŞ AYDEN	1	39.	BÜLENT GÜNER	1
18.	NEJLA AKSOY	1	40.	(Merhume) MÜŞERREF SEYHUN	1
19.	FULYA AYDEN	1	41.	İLHAN KIZIROĞLU	1
20.	BAFA PETROL	1	42.	TACETTİN CAN	1
21.	HAMİT ZİYA GÖKALP	1	43.	KEREM KENT	1
22.	EDİP GÜLTEKİN	1	44.	EREN KENT	1

KAYBETTİKLERİMİZ

1. 26.07.2016 HÜSEYİN HÜSNÜ BİRER
2. 10.08.2016 CAHİT KOÇ'UN AMCASI
3. 24.09.2016 MEHMET ŞERİF ÇAÇA
4. 28.09.2016 OSMAN ŞAHİN
5. 25.10.2016 CELAL ÖZCAN
6. 26.10.2016 CEYDA TURAN
7. 10.11.2016 ERGUN SOYUYÜCE
8. 11.11.2016 ABDULLAH IRMAK
9. 03.11.2016 A. ERGİN GÜNAY
10. 13.11.2016 NASUHİ FANUSCU
11. 13.11.2016 NURETTİN İSPİR
12. 25.11.2016 NİHAT İLHAN
13. 03.12.2016 PAŞA DEMİRBAĞ
14. 12.12.2016 ÇETİN KENT
15. 16.12.2016 ŞAHİN CANDAŞ
16. 20.12.2016 LEMAN SEÇKİN

1988

ELAZIĞ

KÜLTÜR ve TANITMA VAKFI DERGİSİ

Sokullu Mehmet Paşa Cad. Ece Sok.
No: 15/3 Dikmen/ANKARA
Tel: 0 312 4802880 • Faks: 0 312 4803808
Eposta: info@elazigvakfi.org.tr • elazigvakfi@gmail.com
www.elazigvakfi.org.tr